

John Flanagan

HRANIČÁŘŮV UČEŇ

KNIHA ŠESTÁ
ČARODĚJ NA SEVERU

FANTASY

John Flanagan
HRANIČÁŘŮV
UČEŇ
KNIHA ŠESTÁ
ČARODĚJ NA SEVERU

www.egmont.cz
EGMONT

Copyright © John Flanagan 2006
Cover Illustration © Jan Patrik Krásný 2009
All rights reserved

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMIX jako svou 2457. publikaci
Z anglického originálu *Ranger's Apprentice. The
Sorcerer in the North* přeložila Zdena Tenková
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.
TISK CPI Moravia Books, s. r. o.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-1339-1

*Pro Lyn Smithovou,
za léta podpory a povzbuzování.*

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

OBEČNÁ ÉRA, ROK 643

Jedna

Věděl, že vichry, které přinášejí zimu na severu, ženou před sebou déšť a mořské vlny vrhají na pobřeží tak, že bílá vodní tříšť stříká vysoko do vzduchu.

Zde, v jihovýchodním cípu království, byly jedinou známkou přicházející zimy obláčky sražené páry, které vydechovali jeho dva koně. Obloha byla jasně modrá, skoro až nepříjemně, a slunce hrálo do zad. Klidně si mohl v sedle zdřímnout a Cuka nechat, ať po cestě jde, kudy chce, ale roky strávené tuhým výcvikem a náročnou přípravou by mu takovou pohodlnost nikdy nedovolily.

Willovy oči byly neustále v pohybu, pátravě přejížděly zleva doprava, zprava doleva, kousek vpřed a daleko dopředu. Těch pohybů by si nikdo nevšiml, protože hlava zůstávala nehybná. Opět se projevil jeho výcvik: vidět a nebýt viděn, všimnout si a zůstat nepovšimnut. Věděl, že tato část království je poměrně klidná. Také proto byl do léna Seacliffu přidělen. Ale když se to tak vezme, zbrusu novému, právě jmenovanému hraničáři asi těžko předají některé z problémových míst království. Při té myšlence se trochu pousmál. Vyhlídka, že převezme první samostatnou službu, byla dost tíživá i bez toho,

že by se musel bát invaze nebo vzpoury. Bude spokojený, když se postaví na vlastní nohy v těchto klidných stojatých vodách.

Úsměv se z Willových rtů vytratil, když bystré oči velký kus vpředu něco zahlédly. Bylo to téměř ukryté ve vysoké trávě u cesty.

Na jeho chování se nijak neprojevalo, že si všiml něčeho neobvyklého. Neztuhl v sedle, ani se nezvedl v třmenech, aby se podíval pozorněji, jak by to asi udělala většina ostatních lidí. Naopak, vypadalo to, že se při jízdě v sedle přihrbil v zdánlivém nezájmu o svět kolem sebe. Ale oči, skryté v hlubokém stínu pod kapucí pláštěnky, všechno usilovně prozkoumávaly. Něco se pohnulo, tím si byl jistý. A ve vysoké trávě u cesty teď zahlédl něco černobílého – barvy, které mezi podzimní bledou zelenou a červenohnědou naprosto nezapadají.

A nebyl sám, kdo vycítil, že něco není v pořádku. Cuk jedenkrát zastříhal ušima a pohodil hlavou, potřásl hřívou a mručivě zaržál, což bylo stejně dobře slyšet, jako v soudkovité hrudi cítit.

„Já to vidím,“ řekl Will tiše, aby kůň věděl, že si varování všiml. Hlas Cuka uklidnil, i když uši byly pořád vzpřímené a nastražené. Nákladní kůň, který se spokojeně loudal buď vedle nich nebo vzadu, žádný zájem neprojevil. Jenže on byl jen obyčejné hloupé zvíře, a ne vycvičený hraničářský kůň jako Cuk.

Vysoká tráva se opět slabě pohnula. Byl to jen nepatrný pohyb, ale žádný vítr, který by ho mohl způsobit, nefoukal – jak bylo jasně vidět na nehybných obláčkách páry z koňského dechu. Will trochu pokrčil ramena a přesvědčil se, že toulec je volný. Mohutný dlouhý luk měl položený na kolenou, tětivu připravenou ke střelbě. Hraničáři necestovali s lukem navlečeným přes ramena. Měli ho připravený k okamžitému použití. Stále.

Srdce Willovi bušilo trochu rychleji než obvykle. K pohybuující se trávě zbývalo sotva čtyřicet kroků. Vybavila se

mu Haltova poučka: *Nesoustřed'uj se na to, co je nápadné. Nikdo může chtít, aby sis kvůli tomu nevšiml něčeho jiného.*

Uvědomil si, že veškerou pozornost plně upírá na vysokou travu u cesty. Oči rychle přelétly vlevo a opět vpravo, až ke stromům vzdáleným asi padesát kroků od cesty po obou stranách. Zatímco jeho pozornost odvádí to, co leží v trávě u cesty, ve stínu stromů se možná ukrývají lidé připravení zaútočit. Loupežníci, zbojníci, žoldnéři, kdo ví?

Nic mezi stromy neviděl, a když se jakoby náhodou otočil, aby upravil vodící otěž nákladního koně, nespatriil nic ani vzadu za sebou. Ještě víc ho uklidňovala skutečnost, že Cuk neprojevoval žádné další známky nepokoje. Kdyby byli mezi stromy lidé, koník by ho nepřetržitě varoval.

Dotkl se Cuka kolenem a koník zastavil. Nákladní soumar ušel ještě několik kroků a potom stanul i on. Willova pravá ruka během necelé vteřiny neomylně vyjela k toulci, vytáhla šíp a vložila ho do tětiny luku. Pohybem hlavy setřásl kapuci na záda. Věděl, že podle dlouhého luku, malého huňatého koně a zvláštní šedě a zeleně skvrnitě pláštěnky v něm každý pozorovatel pozná hraničáře.

„Kdo je tam?“ zavolal a nadzvedl luk s vloženým a připraveným šípem. Ještě ho nenapnul. Kdyby se v trávě někdo ukrýval, věděl by, že hraničář dokáže napnout luk, vystřelit a zasáhnout cíl dřív, než on stačí udělat dva kroky.

Žádná odpověď. Cuk klidně stál, byl vycvičený, aby byl pevný jako skála, když jeho pán musel střílet.

„Ukaž se,“ křikl Will. „Ty v tom černobílém. Ukaž se.“

Hlavou se mu mihlo, že ještě před chvílí si říkal, jaký je tu klid a stojaté vody. Ted' na něj možná číhá neznámý nepřítel.

„Máš poslední možnost,“ zvolal. „Bud' se ukaž, nebo za tebou pošlu šíp.“

A pak to uslyšel, zřejmě to byla reakce na jeho hlas. Tiché kňučení – jako když psa něco bolí. Slyšel to i Cuk. Zastříhal ušima a nerozhodně zafrkal.

Pes?, uvažoval Will. Třeba divoký pes, který číhá, až bude moct zaútočit? Zavrhl ten nápad skoro hned, co se mu zrodil v

hlavě. Divoký pes by nevydával žádný zvuk, kterým by na sebe upozornil. Navíc to bylo bolestné zakňučení, a ne vzteklé nebo varovné zavrčení. Dospěl k rozhodnutí.

Jedním plynulým pohybem vytáhl levou nohu z třmenu, pravou přehodil přes sedlovou hrušku a zlehka seskočil na zem. Když sesedal tímto způsobem, zůstával stále otočený směrem, odkud mohlo přijít nebezpečí, a obě ruce měl volné, aby mohl vystřelit. Kdyby bylo třeba, mohl vypustit první šíp, jakmile se nohama dotkne země.

Cuk opět zafrkal. V podobně nejistých okamžicích byl raději, když měl Willa v sedle, protože koníkovy rychlé reflexy a hbité nohy ho mohly rychle dostat z nebezpečí.

„To je v pořádku,“ řekl Will stručně koníkovi a tiše kráčel vpřed, s lukem připraveným.

Patnáct kroků. Deset. Pět... jasně rozeznával černou a bílou barvu v uschlé trávě. Když se přiblížil, rozpoznal v té černobílé ještě něco jiného: matnou hněd' zaschlé krve a rudou červeň krve čerstvé. Znovu se ozvalo zakňučení a Will konečně pořádně uviděl to, co ho přimělo zastavit.

Otočil se, rukou dal Cukovi znamení „bezpečí“ a koník hned klusal k němu. Will odložil luk a poklekl vedle zraněného psa ležícího v trávě.

„Copak je, hochu?“ promluvil mírně. Pes otočil hlavu za hlasem, a když ho Will zlehka pohladil, znovu zakňučel a očima přešel k dlouhé krvácející ráně, která se táhla od pravé přední lopatky až ke kyčli zadní nohy. Jak se zvíře pohnulo, vyřinula se z rány další krev. Pes ležel na boku, zjevně vyčerpaný, a Will mohl vidět jedno jeho oko. Bylo plné bolesti.

Uvědomil si, že je to ovčácký pes, jeden z velkých pasteveckých psů chovaných v severních pohraničních oblastech a proslavených chytrostí a věrností. Tělo měl černé, s čistě bílým pruhem na krku a na hrudi a s bílou špičkou huňatého ocasu. Nohy byly bílé a černá se opakovala na srsti hlavy, jako kdyby na ní byla kapuce, takže uši byly černé, zatímco přes čenich a mezi očima se táhla bílá lysina.

Rána v boku se nezdála příliš hluboká a žebra pravděpodobně uchránila životně důležité orgány. Byla však hrozivě dlouhá a rozchlípené okraje byly rovné, jako kdyby byly proťaté čepelí meče. A hodně krvácela. Pochopil, že to bude největší problém. Pes byl zesláblý. Ztratil mnoho krve. Možná příliš mnoho.

Will vstal, přešel k sedlovým vakům a odvázal brašnu s léky, jakou s sebou vozili všichni hraničáři. Cuk ho zvědavě sledoval. Byl spokojený, že pes nepředstavuje žádné nebezpečí. Will pokrčil rameny a ukázal na brašnu s léky.

„Pomáhá to lidem,“ řekl. „Mělo by to být dobré i pro psa.“

Vrátil se k raněnému zvířeti a opatrně ho hladil po hlavě. Pes se pokoušel hlavu zvednout, ale Will mu v tom jemně zabránil, tichými slovy ho uklidňoval a druhou rukou otevíral brašnu s léky.

„Tak se podíváme, kamaráde, co ti to provedli,“ řekl.

Srst kolem rány byla slepená krví a Will ji očistil vodou z čutory, jak nejlépe svedl. Potom otevřel malou nádobku a opatrně potíral okraje rány mastí. Tlumila bolest, takže rána znecitliví a Will ji bude moci vyčistit a ovázat, aniž by zvíře muselo ještě víc trpět.

Nechal mast několik minut působit a pak začal ránu potírat bylinným výtažkem proti zanícení. Mast účinkovala dobře a ošetřování psovi zřejmě nevadilo, takže Will ránu hojně potíral. Při práci si všiml, že se spletl, když psovi řekl „kamaráde“. Byla to fena.

Vycítila, že Will jí pomáhá, a klidně ležela. Tu a tam znovu zakňučela. Ne však bolestí. Znělo to spíše jako projev vděčnosti. Will seděl v podřepu, hlavu nachýlenou ke straně a zkoumal vyčištěnou ránu. Stále z ní prýštila krev a Will věděl, že ji bude muset nějak uzavřít. Stažení obvazem se dalo použít těžko, protože fena měla huňatou srst a zranění bylo na nevhodném místě. Will pokrčil rameny, když pochopil, že ji bude muset sešít.

„Měl bych si pospíšet, dokud mast ještě účinkuje,“ řekl feně. Ležela s hlavou položenou na zemi, ale oko se pohybovalo a při práci ho sledovalo.

Fena ovčáka zřejmě cítila, jak jehlou a jemnou hedvábnou nití rychle provedl tucet stehů a okraje rány stáhl k sobě. Ale zřejmě ji to nebolelo a po prvním škubnutí už ležela tiše a nechala ho pokračovat.

Will skončil, jemně položil ruku na černobílou hlavu a vnímal, jak je hustá srst měkká. Rána byla podle všeho správně zavřená, bylo však jasné, že fena nemůže chodit.

„Čekej tady,“ řekl mírně. „Zůstaň.“

Fena poslušně ležela, zatímco Will přešel k nákladnímu koni a začal přerovnávat náklad.

Po stranách nákladního sedla visely dva podlouhlé vaky s knihami a osobními věcmi. Mezeru mezi nimi vyplnil Will pláštěnkou, kterou měl navíc, a několika pokrývkami, až vznikl měkký a pohodlný dolík, kde mohla fena ležet – bylo tam přesně tolik místa, aby se mohla maličko hýbat a přitom zůstala bezpečně zajištěná.

Vrátil se zpátky k ní, podstrčil ruce pod teplé tělo, jemně ji zvedal a celou dobu k ní tiše a konejšivě promlouval. Mast působila, ale Will věděl, že rána brzy zase začne bolet. Fena jednou zakňučela, ale když ji zvedl a položil na připravené místo, zklidnila se. Opět ji pohladil po hlavě a zlehka poškrábal za ušima. Natočila hlavu a olízla mu ruku. I tak malý pohyb ji vyčerpal. Will se zaujetím zjistil, že každé její oko má jinou barvu. Zatím viděl jen levé, když ležela na boku, a to bylo hnědé. Když ji přemístil, všiml si, že pravé oko má modré. Pomyslel si, že jí to dodává potutelný a rozpustilý výraz, dokonce i teď, když je na tom zle.

„Hodná holka,“ pochválil ji. Pak se otočil k Cukovi a zjistil, že koník ho zvědavě pozoruje.

„Máme psa,“ oznámil. Cuk potřásl hlavou a zafrkal.

Jako kdyby se ptal: *Proč?*

Dvě

Brzy po poledni dorazili k moři a Will poznal, že je téměř na konci své cesty.

Hrad Seaclyff stál na ostrově, který měl tvar listu a od pevniny byl oddělený pásem hluboké vody, širokým přes tři sta stop. Při odlivu byl ke hradu přístup po úzké vyvýšené stezce, ale v době přílivu, jako teď, převážel přes vodu přívoz. Těžký přístup po mnoho let pomáhal zajišťovat bezpečnost Seaclyffu a byl jedním z důvodů, proč se léno přeměnilo na stojaté vody. Samozřejmě že v dřívějších dobách přinášeli značné oživení skandijští nájezdníci na vlčích lodích. Ale od doby, kdy mořští vlci ze severu naposledy plenili araluenské pobřeží, už uplynulo několik let.

Ostrov byl osm mil dlouhý a pět mil široký a hrad jako takový Will zatím vidět nemohl. Předpokládal, že bude asi stát někde na vyvýšeném místě uprostřed ostrova – to byla základní strategická úvaha. V tuto chvíli však nebyl na dohled.

Předtím uvažoval o zastávce na oběd, ale když už byl tak blízko cíle, rozhodl se pokračovat dál. Ve vesnici v podhradí bude nějaký hostinec. Nebo mu dají najíst v hradní kuchyni. Zatáhl za vodící otěž, aby ho nákladní kůň dojel a on se mohl podívat na zraněnou fenu. Oči měla zavřené a čenich položený

na předních tlapách. Bylo vidět, jak se jí při dýchání zvedají boky. Kolem okrajů rány přibývalo trochu krve, ale největší krvácení ustalo. Will byl spokojen, že fena je na tom dobře, pobídl patou Cuka a zamířili dolů k přívozu, k velké ploché pramici vytažené na břeh.

Převozník, svalnatý, asi čtyřicetiletý muž, ležel rozvalený na palubě svého plavidla a v hřejivém podzimním slunci spal. Vzbudil se však, když nějakým šestým smyslem zaznamenal slabé cinkání koňských postrojů. Posadil se, promnul si oči a potom vyskočil na nohy.

„Potřebuji se dostat na druhou stranu na ostrov,“ řekl mu Will a převozník ledabyly zasalutoval.

„Ano, jistě, pane. Samozřejmě. Rád posloužím, hraničáři.“

Z jeho hlasu byla slyšet slabá nervozita. Will si v duchu povzdechl. Ještě si nezvykl na pomyšlení, že lidé jsou před hraničáři opatrní – dokonce i před mladíčkem, jako je on. Will měl družnou povahu a často toužil po společnosti jiných lidí. Jenže to nebylo u hraničářů obvyklé. Pro ně bylo užitečné, když se od ostatních lidí drželi dál. Hraničářský sbor obklopovalo ovzduší záhadnosti. K tajemnosti hraničářů se přidávalo legendární ovládání zbraní, umění neviditelně se pohybovat a celková uzavřenost sboru.

Převozník zatáhl za tlusté lano, které vedlo od pevniny k ostrovu a procházelo přes dvě velké kladky umístěné na koncích prámu. Pramice, vytažená jedním koncem na břeh, se hladce posouvala, až celá spočinula na vodě. Will usoudil, že kladková zařízení převozníkovi umožňují, aby s velkým plavidlem pohyboval tak lehce.

K boku pramice byla přitlučena tabule s cenami za převoz a převozník si všiml, že Will ji studuje.

„Na hraničáře se poplatky nevztahují, pane. Pro vás je převoz zadarmo.“

Will zavrtěl hlavou. Halt mu vštípil, jak je důležité, aby za sebe platil sám. *Nebud' nikomu zavázán*, řekl mu. *Dávej si pozor, abys nikomu nedlužil žádnou laskavost.*

Will rychle počítal. Půl reálu za osobu a totéž za každého koně. K tomu čtyři penigy za další zvíře. To jsou dohromady skoro dva reály. Zhoupł se ze sedla, vytáhl z váčku jeden zlatý tříreál a podával ho převozníkovi.

„Já zaplatím,“ řekl. „Dělá to skoro dva reály.“ Muž se zmateně podíval na minci, pak na dva koně a jezdce. Will trhl hlavou směrem ke druhému koni.

„Ještě jedno zvíře je na nákladním koni,“ vysvětlil. Převozník kývl a podával mu stříbrný reál nazpátek.

„Dobře, pane,“ řekl. Zvědavě sledoval nákladního koně, když ho Will vedl na pramici, a všiml si pohodlně uloženého psa.

„To je pěkný pes,“ prohodil. „Je váš?“

„Našel jsem ji poraněnou u cesty,“ řekl Will. „Někdo ji posekal a nechal ji tam, aby pošla.“

Muž si zamyšleně poškrábal strniště na bradě.

„Jack Buttle má takovou ovčáckou fenu. A bylo by mu podobný psa zřídit a nechat ležet. Jack je vztekloun, to vám povídám, hlavně když si přihne.“

„A co dělá ten Jack Buttle?“ zeptal se Will.

Převozník pokrčil rameny. „Je to pastýř. Ale dělá toho hodně. Lidi říkají, že opravdicky pracuje po nocích u cest, že číhá na pocestný, co jsou po setmění venku. Ale nikdo mu to nedokázal. Já bych řekl, že s tím svým kopím toho umí až moc. Je dobrý držet se od něj radši dál.“

Will se znovu podíval na nákladního koně a přemýšlel o surové ráně v boku feny.

„Jestli jí ublížil právě Buttle, udělá dobře, když se bude on držet dál ode mě,“ prohlásil chladně.

Převozník se na něj zadíval. Byla to mladá tvář s pravidelnými rysy. Ale v očích viděl tvrdé světlo. Uvědomil si, že u hraničářů jeden nikdy neví, na čem je. Tenhle od pohledu příjemný mládenec by nechodil v hraničářské šedi a zeleni, kdyby nebyl tvrdý jako ocel. Hraničáři byli nevyzpytatelní, tak to prostě bylo. Našli se i lidé, kteří se domnívali, že hraničáři se vyznají v kouzlech a černé magii, a převozník si nebyl úplně

jistý, jestli nemají pravdu. Potají zkřížil prsty, aby od sebe odvrátil zlé, a přešel na příd' pramice, šťasten, že má důvod rozhovor ukončit.

„Nejlepší bude vyplout na druhou stranu,“ prohlásil. Will změnu v ovzduší vycítil. Pohlédl na Cuka a povytáhl obočí. Koníkovi to nestálo za povšimnutí.

Převozník opět zabral za těžké lano, pramice se posouvala směrem k ostrovu a pod tupou přídí bublaly vlnky a tiše šplouchaly o nízké dřevěné boky. Will si všiml, že převozníkovu obydli, malá prkenná bouda s doškovou střechou, stojí na ostrovní straně – pravděpodobně kvůli bezpečí. Příd' pramice brzy zaskřípala na hrubém písku ostrova, a jak zastavila, proud ji stočil trochu ke straně. Převozník vpředu uvolnil lanové zábradlí a pokynul Willovi, aby vystoupil. Will se vyhoupl na Cuka a ten s klapáním kopyt po dřevěném dně opatrně našlapoval vpřed.

„Děkuji,“ řekl Will, když Cuk vkročil na břeh. Převozník znovu zasalutoval.

„K službám, hraničáři,“ řekl a chvíli sledoval štíhlou vzpřímenou postavu, dokud nevjela mezi stromy a nezmizela mu z očí.

* * *

Dostat se ke hradu trvalo další půlhodinu. Cesta se vinula vzhůru ke středu ostrova, mezi řídkými stromy profukoval vítr. Na rozdíl od hustých lesů v okolí hradu Redmontu a temných borových hvozdů Skandie, na které si Will vzpomněl, tu byl dostatek světla.

Listí změnilo barvu, ale většina ho ještě zůstávala na větvích. Byl to celkem vzato příjemný kraj. Cestou Will pozoroval spoustu stop lovné zvěře – králíků a samozřejmě divokých krocanů. Jednou zachytil bílý záblesk, když k němu prchající vysoká otočila pozadí. Pytláctví tu zřejmě bude rozšířené, pomyslel si. Will měl jisté pochopení pro venkovany, kteří se příležitostně pokoušeli zpestřit si

jednotvárný jídelníček zvěřinou nebo lovným ptactvem. Pytláctví naštěstí spadalo pod místní zákony a řešit ho měli baronovi hajní. Pro svoji práci by však Will potřeboval znát zdejší pravidelné pytláky – kdyby se dělo něco nekalého, mohli by být významným zdrojem informací. A ty byly hraničářovým denním chlebem.

Stromy konečně ustoupily a Will vyjel na slunce. Klikatá cesta vystoupala k přirozené náhorní plošině, k pláni široké přes půl míle. Uprostřed stál hrad Seaclyff se svým podhradím – vesnicí tvořenou chumáčem doškových chalup těsně u hradeb.

Hrad sám o sobě byl pro někoho zvyklého na úchvatnou mohutnost hradu Redmontu nebo vzosnou krásu královského hradu Araluenu jistým zklamáním. Will zjistil, že je to jen o málo víc než pevnost obklopená hradbami sahajícími do výše asi šestnácti stop. Při pozornějším pohledu viděl, že přinejmenším jedna část hradeb je dřevěná – tlusté kmeny stromů byly zapuštěné do země a spojené železnými svorníky. Je to dostatečně účinná překážka, pomyslel si, ale chybí jí působivost mohutných redmontských hradeb ze železitého kamene. V každém rohu ale stála důkladná opěrná věž a uprostřed se nacházela obytná hradní věž, která by se v případě útoku stala posledním útočištěm. Nad ústřední věží byla vidět korouhev s jelení hlavou, vlajka barona Ergella, povlávající v odpoledním mořském vánku.

„Tak jsme tady,“ řekl Will Cukovi a koník při zvuku jeho hlasu pohodil hřívou.

Při prvním pohledu na hrad Will přitáhl koni otěže. Nyní pobídl Cuka patami a opět se rozjeli vpřed. Nákladní kůň se jako obvykle dal do pohybu trochu pomaleji a táhl se za nimi na vodící otěži mezi obdělávanými poli směrem ke hradu. Ve vzduchu byl cítit kouř. Sláma, kterou po skončení sklizně svázali do otepí a spálili, ještě doutnala. Za týden nebo za dva rolníci popel zaorají a celý proces začne znovu. Vůně kouře, holá pole a šikmé sluneční světlo podzimního odpoledne vyvolaly ve Willovi vzpomínky. Vzpomínal na dozrávající

obilí, sklizeň a dožínky. Na letní opar ve vzduchu, podzimní mlhy a zasněžené zimy. A na hlubokou náklonnost, která se v uplynulých šesti letech vyvinula mezi ním a jeho učitelem, zdánlivě nerudným hraničářem Haltem.

Několik rolníků pracujících na polích se zastavilo a zíralo na postavu v pláštěnce ujíždějící k hradu. Will několika nejbližším kývl na pozdrav a oni opatrně odpovídali zvednutím ruky. Prostí venkované hraničářům nerozuměli, a proto jim také tak docela nevěřili. Will věděl, že v době války nebo ohrožení by u hraničářů hledali pomoc, ochranu a vedení. Ale teď, když žádné bezprostřední nebezpečí nehrozilo, si od něj zachovávali odstup.

Obyvatelé hradu se budou chovat jinak. Baron Ergell a jeho bojový mistr – Will chvíli pátral v paměti po jméně a pak si vzpomněl, že je to Norris – chápali úlohu hraničářského sboru a význam, jaký jeho členové pro padesát lén araluenského království měli. Hraničářů se nebáli, ale to stejně neznamenovalo, že s nimi Will naváže blízké vztahy. Půjde o pracovní spolupráci.

Nezapomeň, řekl mu Halt, naším úkolem je pomáhat baronům, ale na prvním místě je věrnost králi. Jsme přímými zástupci královy vůle a ta se občas nemusí přesně shodovat s místními zájmy. Spolupracujeme s barony a radíme jim. Ale zůstáváme na nich nezávislí. Nedopusť, abys byl baronovi nějak zavázán, nebo aby ses příliš spřátelil s lidmi z hradu.

V lénu jako Redmont, kde Will prošel výcvikem, bylo samozřejmě všechno trochu jinak. Baron Arald, pán redmontského hradu, patřil do královy užší rady. To umožňovalo těsnější vztah mezi baronem, jeho veliteli a Haltem, hraničářem přiděleným do redmontského léna. Ale všeobecně vzato byl život hraničáře samotářský.

Takový život jim však leccos vynahrazovalo. Především kamarádství, které mezi členy sboru vládlo. Hraničářů ve službě bylo celkem padesát, jeden pro každé léno v království, a všichni se navzájem znali jménem. Will pochopitelně dobře znal muže, na jehož místo v Seaciffu nastupoval. Bartell byl

při Willových závěrečných zkouškách jedním ze zkoušejících, a protože se rozhodl odejít na odpočinek, získal Will jeho stříbrný dubový list, symbol plně vycvičeného hraničáře. Stárnoucí Bartell už nedokázal vést tvrdý hraničářský život – neúnavně jezdit na koni, spát na zemi a být neustále ve střehu – , a tak vyměnil stříbrný dubový list za zlatý odpočinek. Byl přeložen na velitelství sboru na hrad Araluen, kde pracoval v archivu a sestavoval dějiny hraničářského sboru.

Will se zasmál. Bartell byl sečtělý a měl úžasné vědomosti. Will se ho naučil mít rád, přestože několik prvních setkání s ním bylo dost nepříjemných. Bartell byl mistr ve vymýšlení zkoušek pro učně, které byly sestavené tak, aby mladé muže hodně potrápily. Will mezitím docenil těžké otázky a složité problémy, které mu Bartell předkládal. Všechny mu pomohly připravit se na náročný život hraničáře.

Ten byl sám o sobě další velkou odměnou za každodenní hraničářovu osamělost. Stát se součástí vybrané skupiny, obeznámené s vnitřním chodem a politickými tajemstvími celého království, bylo neodolatelně přitažlivé a přinášelo to hluboké uspokojení. Hraničářští učni byli vybíráni pro tělesné schopnosti – obratnost pohybů, mrštnost, rychlou ruku a bystré oko – ale možná ještě víc pro přirozenou zvědavost. Hraničář se vždycky snažil víc vědět, víc se vyptávat a víc zjišťovat o dění kolem sebe. Předtím, než si ho Halt vybral za učně, způsobila Willovi jako klukovi nekonečná zvědavost a z ní pramenící předčasná duševní vyspělost víc nepříjemností, než bylo zdrávo.

Vjížděl do vesnice a všímali si ho další lidé. Většinou se mu nedívali do očí a těch několik, kteří to udělali, sklopilo zrak, když na ně kývl – přívětivě, jak se domníval. Pozdravili nedbalým zvednutím ruky k obočí a uhýbali stranou, aby mohl projet, což bylo vlastně docela zbytečné, protože na široké cestě bylo místa dost. Poznával znaky běžných řemesel, na která se dá narazit v každé vesnici: kovář, tesař, švec.

Na konci jediné ulice stálo větší stavení. Byla to jediná patrová stavba ve vesnici, vpředu měla prostornou verandu a

nade dveřmi visel znak džbánu. Hostinec, pochopil Will. Vypadal čistě a udržovaně, okenice pokojů nahoře v poschodí byly čerstvě natřené a hliněné zdi obílené. Jedno z horních oken se otevřelo a objevila se v něm dívčí hlava. Dívce mohlo být asi devatenáct nebo dvacet let, měla tmavé, nakrátko ostříhané vlasy a široce posazené zelené oči. Měla zdravou pleť a byla pozoruhodně hezká. A co víc, jako jediná mezi lidmi ve vesnici se mu vydržela dívat do očí. Vlastně zašla až tak daleko, že se na něj usmála, a když to udělala, tvář se změnila z hezké v úchvatnou.

Will, rozpačitý nad neochotou lidí podívat se mu do očí, byl teď ještě rozpačitější z dívčina nepokrytého zájmu o něj. *Tak ty jsi ten nový hraničář, představoval si její úvahy. Na takovou práci vypadáš hrozně mladě, ne?*

Projížděl pod oknem a s trapným pocitem si uvědomil, že jak zvedl hlavu a díval se na dívku, trochu pootevřel ústa. Rychle je zavřel a kývl na ni, vážně a bez úsměvu. Dívčin úsměv se ještě rozšířil a byl to Will, kdo první uhnul očima.

Měl v úmyslu zastavit se v hostinci na něco malého k jídlu, ale přítomnost dívky ho vyvedla z míry, takže se rozhodl jinak. Vzpomněl si na písemné pokyny, které dostal. Jeho chata stála necelou čtvrtinu míle za vesnicí, ukrytá v malém hájku u cesty ke hradu. Nyní hájek spatřil, pobídl Cuka patami, a když nechali vesnici za sebou, pustil ho do cvalu. Při jízdě cítil, že se mu do zad zavrtává dvacet nebo třicet párů zvědavých očí. Uvažoval, zda jsou mezi nimi i zelené oči z horního poschodí hostince, ale pak s pokrčením ramen takovou myšlenku zahnal.

Chata byla obvyklé hraničářské obydlí, sroubené z dřevěných trámů a se střechou z břidlice. Vpředu byla malá veranda, vzadu stáj a dvorek. Choulila se pod stromy a Willa překvapilo, když spatřil, že z komína na kraji stavení stoupá kouř.

Zhoupl se ze sedla, po celodenní jízdě trochu ztuhlý. Cuka nebylo třeba uvazovat, ale otěže nákladního koně omotal kolem jednoho sloupku verandy. Podíval se na fenu, zjistil, že spí, a usoudil, že ještě pár minut může zůstat, kde je.

Kdyby měl předtím nějaké pochybnosti, že tohle má být jeho dům, díky dubovému listu vyřezanému do překladu nad dveřmi se rozptýlily. Will se na chvíli zastavil, poškrábal Cuka za ušima a ten se k němu jemně přitiskl nosem.

„Tak, chlapče,“ sdělil mu Will, „vypadá to, že jsme doma.“

Tři

Will otevřel dveře a vešel do chaty. Byla v podstatě stejná jako ta, která mu byla domovem převážnou část několika posledních let. Místnost, do níž vkročil, zaujímala asi polovinu vnitřního prostoru a sloužila jako jídelna a světnice zároveň. Nalevo stál borový stůl se čtyřmi jednoduchými židlemi, naproti bylo okno a na opačné straně dvě pohodlná dřevěná křesla a lavice pro dvě osoby, rozestavené kolem krbu s vesele praskajícím ohněm. Will se rozhlížel po světnici, uvažoval, kdo rozdělal oheň, ale nezdálo se, že by tam někdo byl.

Kuchyňka byla malá místnost vedle jídelního koutu. Měděné hrnce a pánve, očividně nedávno vydrhnuté a vyleštěné, visely na stěně vedle malých kuchyňských kamen na dřevo. Ve vázičce pod oknem byly čerstvé luční květiny – letos poslední, napadlo Willa. Domácké prostředí mu znovu připomnělo Halta a při tom pomyšlení se mu osamělostí sevřelo hrdlo. Zachmuřený hraničář se vždy postaral, aby měl v chatě květiny, pokud to bylo možné.

Will postoupil k obhlídce dvou malých ložnic – prostě zařízených a přístupných z obývací části světnice. Jak očekával, ani v nich nikdo nebyl. V chatce vyčerpал všechny

možnosti – ledaže by se osoba, která zatopila v krbu a přinesla květiny, skrývala vzadu ve stáji. O tom však pochyboval.

Všiml si, že v chatě se nedávno uklízelo. Bartell odešel nejméně před měsícem, jenomže když Will přešel prstem po horní obrubě krbu, nebylo na něm ani smítko. I kamenná dlažba před krbem byla nedávno čistě zametená. Nebyl na ní žádný popel ani zbytky dřeva.

„Zřejmě tu v sousedství sídlí nějaký dobrý skřítek,“ zabručel si pro sebe. Pak si vzpomněl, že venku trpělivě čekají zvířata, a zamířil ke dveřím. Letmo se podíval, kde stojí slunce, a odhadl, že zbývá ještě přes hodinu denního světla. Než se půjde ohlásit na hrad, má čas vybalit.

Podíval se na fenu. Už nespala a dvoubarevné oči se živě zajímaly o okolní svět. To je dobré znamení, uvědomil si. Byl to projev silné vůle k životu, která jí při zotavování bude užitečná. Jemně ji zvedl z lůžka na nákladním koni a odnesl ji do chaty. Docela spokojeně ležela na dlaždicích u ohně a její černá srst nasávala teplo. Will se vrátil ke koni, našel starou koňskou houni a vzal ji dovnitř, aby fenka ležela na měkkém. Když houni položil na zem, fena se těžce zvedla, odbelhala se několik kroků a s vděčným zakňučením se na ní uvelebila. Od ruční pumpy zabudované v kuchyňské lavici donesl misku s vodou – uvědomil si, že tady nebude zapotřebí nosit vodu od studny –, a položil ji vedle feny. Huňatý ocas jednou nebo dvakrát klepl o podlahu. Byl to projev díky za jeho péči.

Will se spokojeně vrátil ke koním. Uvolnil popruh na Cukově sedle. Odsedlávat nemělo zatím smysl, protože se chtěl ještě úředně ohlásit na hradě. Začal vykládat hromádku osobních věcí, které s sebou přivezl.

Když byl hotov, odsedlal nákladního koně, odvedl ho do stáje, vykartáčoval a ustájil v jednom ze dvou stání. Zjistil, že ve žlabu je čerstvé seno a naplněné bylo i vědro na vodu. Zkoumavě vodu prohlížel. Na hladině nebylo ani smítko, ani stébko trávy. Vzal vědro z druhého stání, odnesl ho ven Cukovi a napojil koníka do sytosti. Cuk vděčně potřásl hřívou.

Will začal ukládat věci do chaty, pokrývky položil na postel ve větší z obou ložnic – i když „větší“ je poněkud nadsazený výraz, protože obě byly velmi stísněné –, a oblečení pověsil za závěs do přístěnku v ložnici.

Ve světnici stála skříňka na nádobí a Will na ni položil knihy zabalené do voskovaného papíru. O ty se hodlal postarat později. Vedle dveří našel věšáky na zbraně a na dva z nich prozatím pověsil luk a toulec. Saxonský nůž a vrhací nůž ve zvláštním dvojitém pouzdru si ponechal u sebe. Ty každý hraničář odkládal, jen když se chystal ulehnout, a i potom zůstávaly po ruce.

Will se rozhlédl. Přivezl si toho s sebou opravdu málo, ale chata teď přinejmenším získala trochu osobního rázu – jako když tu někdo bydlí. Úvahy přerušilo Cukovo zaržání zvenčí. Fena u krbu zvedla hlavu a unaveně ji pootočila směrem ke dveřím. Will ji tiše uklidňoval. Cuk neupozorňoval na nebezpečí, jen oznamoval, že se někdo blíží. Asi o vteřinku později zaslechl Will z verandy lehké kroky a otevřené dveře vyplnila ženská postava. Zastavila se a zaklepala na zárubeň.

„Pojďte dál,“ vyzval ji Will. Žena vešla do světnice a rozpačitě se usmívala, jako by si nebyla jistá, zda je vítaná. Předtím na ni zezadu dopadalo světlo, ale teď si ji mohl Will lépe prohlédnout. Bylo jí něco kolem čtyřiceti a podle oblečení byla zřejmě z vesnice – měla prosté vlněné šaty bez všelijakých ozdob, jaké měli v oblibě bohatší lidé žijící na hradě, a přes ně čistou bílou zástěru. Byla vysoká a docela statná, postavu měla kyprou, takovou mateřskou. V nakrátko ostříhaných vlasech se začínaly objevovat šedivé pramínky. Tvář byla zdravá a úsměv srdečný a bezelstný. Je mi něčím povědomá, pomyslel si Will, ale nedokázal přesně určit, co to je.

„Co si přejete?“ zeptal se.

Udělala drobnou poklonu. „Jmenuji se Edwina, pane. Tohle jsem vám přinesla.“

„Tohle“ byl malý hrnec přikrytý pokličkou, a když ji Will zvedl, světnici naplnila lákavá vůně dušeného masa se zeleninou. Začaly se mu samy od sebe sbíhat sliny. Jelikož měl

na paměti Haltova varování, podařilo se mu zachovat vážný a lhostejný výraz.

„Aha,“ prohlásil nezávazně. Edwina postavila hrnec na stůl, sáhla do zástěry, vytáhla z kapsy obálku a podávala mu ji.

„To maso se pak pěkně ohřeje, abyste měl večeři, pane,“ řekla. „I když myslím, že nejdříve budete chtít navštívit barona Ergella?“

„Možná,“ odpověděl Will. Nebyl si jistý, jestli by měl s touhle ženou probírat své plány. Uvědomil si, že mu podává obálku a vzal si ji. Překvapilo ho, když uviděl, že na pečeti je otisk dubového listu se znaky tajného číselného kódu, které znamenaly 26 – Bartellovo číslo uvnitř sboru, vzpomněl si.

„Hraničář Bartell ji tu nechal pro toho, kdo ho přijde vystřídat,“ oznámila a posunkem ho vybízela, aby obálku otevřel. „Když tady bydlel, já mu uklízela a vařila.“

Willovi svitlo, jakmile dopis otevřel. V době, kdy ho Bartell psal, ještě nevěděl, kdo ho vystřídá, a tak začínal jednoduchým oslovením „Hraničáři“. Will zprávu rychle přečetl.

Edwina Templová je naprosto důvěryhodná a spolehlivá žena a pracovala pro mne posledních osm let. Mohu ji vřele doporučit každému, kdo přijde po mně. Je mlčenlivá, skromná a je vynikající kuchařka i hospodyně. Edwina a její manžel Clive provozují vesnický hostinec v Seacliffu. Uděláš mi laskavost a dobře posloužíš i sobě, když využiješ jejích služeb, až nastoupíš.

Bartell, hraničář 26.

Will zvedl oči od dopisu a usmál se na ženu. Vyhlídka, že by mu někdo vařil a uklízel, byla příjemná, jak si uvědomil. Potom zaváhal. Byla tu ještě otázka placení a on neměl představu, kolik by to mohlo být.

„Nu, Edwino,“ oslovil ji, „Bartell vás moc chválí.“

Žena opět udělala poklonku. „Vycházeli jsme spolu dobře, pane. Hraničář Bartell byl opravdu dobrý člověk. Pracovala jsem u něj celých osm let.“

„Ano... tedy...“

Žena viděla, jak je mladý, a domyslela si, že je to jeho první místo, a tak opatrně dodala: „Pokud jde o placení, pane, není třeba, abyste si dělal starosti. Zapláceno dostávám z hradu.“

Will se zamračil. Nebyl si jistý, jestli by měl dovolit, aby hrad platil za jeho domácnost. Měl vlastní příjem od hraničářského sboru. Edwina vycítila příčinu té nejistoty a rychle pokračovala.

„Je to v pořádku, pane. Hraničář Bartell povídal, že hraničáři, který je tu ve službě, musí hrad zajistit ubytování a stravu. Moje služby spadají pod tohle nařízení.“

Will pochopil, že je to pravda. Hraničářské služby přece patří k hradním výdajům příslušného léna a odpočítávají se od daně, kterou každoročně vyměřuje království. Usmál se na ni, bylo rozhodnuto.

„V tom případě, Edwino, rád přijmu vaše služby,“ prohlásil. „Předpokládám, že to vy jste předtím uklidila a rozdělala oheň?“

Žena přikývla. „Čekali jsme vás někdy v tomhle týdnu, pane,“ řekla. „Chodila jsem každý den uklízet – a oheň v tuhle roční dobu vyhání ze stavení vlhkost.“

Will uznale pokýval hlavou. „Tak to jsem vám vděčný. Vlastně, já se jmenuji Will.“

„Vítejte v Seacliffu, hraničáři Wille,“ řekla a usmála se na něj. „Má dcera Delia vás viděla projíždět městem. Říkala, že jste vypadal přísně. Hodně hraničářsky.“

V tu chvíli se Willovi všechno spojilo. Žena mu předtím byla nějak povědomá. Ted' viděl ty oči, zelené jako u její dcery, a úsměv, široký a srdečný. „Myslím, že jsem ji zahlédl,“ řekl.

Otázka setrvání ve službě se Edwině vyřešila, takže si se zájmem prohlížela Willův skrovný majetek. Oči se zastavily na mandole opřené o kuchyňskou skříňku.

„Tak vy hrajete na loutnu, ano?“ zeptala se. Will zavrtěl hlavou.

„Loutna má deset strun,“ vysvětloval. „Tohle je mandola, něco jako velká mandolína s osmi strunami, laděnými po dvou.“ Všiml si Edwinina nechápavého výrazu – nasazovala ho většina lidí, když se jim pokoušel vysvětlovat rozdíl mezi loutnou a mandolou –, a vzdal to. „Trochu hraju,“ uzavřel.

Fena dosud spala, ale právě teď ze spaní dlouze zakňučela. Edwina si jí poprvé všimla a popošla, aby si ji lépe prohlédla. „A vidím, že máte i psa.“

„Je to fena, je zraněná,“ řekl. „Našel jsem ji u cesty.“

Edwina se shýbla a jemně pohladila fenu po hlavě. Psí oči se otevřely a pohlédly na ni. Ocas se mírně zavrtěl.

„Tihle ovčáci jsou dobří psi,“ prohlásila Edwina a Will pokýval hlavou.

„Říká se, že jsou to nejchytřejší psi,“ poznamenal. Potom jako by na okraj dodal: „Převozník říkal, že možná patří člověku jménem Buttle. Znáte ho?“

Při vyslovení jména se žena okamžitě zachmuřila. „Znám,“ řekla. „Toho tu zná skoro každý – a většinou by ho radši neznali. Není dobré, že je tu někdo jako John Buttle. Jestli je to jeho pes, tak bych s vrácením nijak nespíchala.“

Will se na ni usmál. „Já nespíchám,“ řekl. „Ale začínám si myslet, že bych se s tím člověkem měl seznámit.“

Edwina se neudržela a prohlásila: „Nejlíp byste udělal, kdybyste se mu vyhnul, pane.“ Pak si zděšeně zakryla ústa dlaní. To varování jí uteklo kvůli Willovu mládí, protože v ní vyvolalo mateřské city. Uvědomila si však, že mluví s hraničářem, a ti nemají zapotřebí, aby jim hospodyně radily, komu se vyhýbat. Will pochopil, proč to řekla, a usmál se na ni.

„Budu opatrný,“ řekl. „Ale vypadá to, že by si s ním měl někdo vážně promluvit. Tak,“ prohlásil a uzavřel téma Buttle, „ještě jsou tu jiní, s kterými bych si měl promluvit dřív – na prvním místě mezi nimi baron Ergell.“

Vyprovázel Edwinu ke dveřím a sjel očima k feně. Chtěl mít jistotu, že je v pořádku, když on tu teď nebude. Z věšáku sejmul luk a toulec a tiše za sebou zavřel. Edwina sledovala,

jak utahuje sedlové popruhy, než nasedl na Cuka. Víc než kdo jiný byla zvyklá pohybovat se v blízkosti hraničářů a tenhle se jí líbil. Když si přes ramena přehodil šedo-zelenou pláštěnku a natáhl kapuci na hlavu, viděla, jak se z veselého, vstřícného mladíka proměnil v pochmurnou a neurčitou postavu. Všimla si dlouhého luku, který zlehka držel v druhé ruce, když nasedal na koně, viděla i opeřené konce šípů vyčnívající z toulce. Staré rčení pravilo, že hraničář u sebe nosí životy čtyřadvaceti mužů. Edwina si pomyslela, že John Buttle by se před tímhle hraničářem měl mít na pozoru.

Čtyři

Komoří barona Ergella uvedl Willa do baronovy pracovny posunkem, který byl něčím mezi úklonou a zamáváním.

„Nový hraničář, můj pane,“ oznámil, jako kdyby ho osobně stvořil baronovi pro potěšení, „Will Dohoda.“

Ergell vstal od masivního psacího stolu, který vévodil celé místnosti. Baron byl mimořádně vysoký a hubený muž a při pohledu na jeho dlouhé světlé vlasy a černý oděv měl Will na chvíli příšerný pocit, že hledí na dvojníka strašlivého lorda Morgaratha, který v době, kdy byl Will ještě chlapec, ohrožoval mír v království. Pak si uvědomil, že tyhle vlasy jsou šedivé, a ne sinavě bílé jako Morgarathovy, a že Ergell, i když je dost vytáhlý, zdaleka nedosahuje Morgarathovy výšky. Vzpamatoval se a uvědomil si, že civí na barona a ten stojí s napřaženou rukou a čeká, aby ho mohl pozdravit. Will spěšně vykročil.

„Dobré odpoledne, můj pane,“ pozdravil. Ergell mu usilovně potřásl rukou. Bylo mu kolem šedesáti, ale pořád byl čilý. Will mu předal pergamen s oficiálním jmenováním. Správně mu ho měla odebrat stráž u padacího mostu a doručit Ergellovi, aby ho prověřil dřív, než bude Will vpuštěn do hlavní věže. Jenže seržant, co byl právě ve službě, se prostě

podíval na hraničářskou pláštěnku a dlouhý luk a pokynul mu, ať vjede dovnitř. Lajdáctví, pomyslel si Will. Rozhodně je to lajdáctví.

„Hraničáři Dohodo, vítej na Seaciffu,“ řekl baron. „Je to čest, mít v našich službách někoho tak vynikajícího.“

Will se trochu zamračil. Hraničáři baronům nesloužili, byli k nim přidělováni a Ergell by to měl vědět. Možná, napadlo ho, že se baron snaží prosadit svou moc prostým naznačováním, že existuje.

„Všichni sloužíme králi, pane,“ odvětil klidně a lehký stín, který přeběhl Ergellovi po tváři, mu sdělil, že podezření bylo správné. Žádný div, že to Ergell zkusil, když vidí takové hraničářské mládě, jak by řekl Halt.

„Jistě, jistě,“ spěšně souhlasil baron a potom ukázal na podsaditého muže stojícího vedle psacího stolu.

„Hraničáři Dohodo, toto je seaciffský bojový mistr, sir Norris z Rooku.“

Will odhadoval, že Norrisovi je něco kolem čtyřiceti let, což byl u bojových mistrů přesně průměr. Podstatně mladší muži by neměli dostatek potřebných zkušeností, aby mohli vést do boje lenní rytíře a ozbrojence. Podstatně staršímu muži by se začínalo nedostávat sil potřebných pro takový úkol.

„Sire Norrisi,“ pozdravil krátce. Rytíř měl pevný stisk ruky, na tom bylo sotva něco překvapivého. Muži, kteří větší část života strávili s mečem nebo bojovou sekerou v ruce, měli obvykle vypracované svaly paží. Když si potřásali rukama, Will cítil, že bojový mistr ho upřeně pozoruje, a viděl, jak rychle zhodnotil jeho mládí a drobnou postavu.

Vsadil by se, že je v tom ještě něco jiného – slabý náznak uspokojení nad tím, co rytíř vidí. Po letech náročné spolupráce se zběhlým a zkušeným Bartellem se Norris možná domníval, že s novým, čerstvě vyučeným hraničářem nastanou trochu lehčí časy. Will při tom pomyšlení pocítil mírné zklamání. Halt s velitelem sboru Crowleym ho upozorňovali, že některá léna vidí svůj vztah s hraničáři jako vzájemné soupeření.

Hodně z nich se na to dívá způsobem „my a oni“, zmínil se Crowley, když Willovi předával pokyny v souvislosti s umístěním. Koneckonců, my máme také za úkol pečlivě na ně dohlížet, vyhodnocovat jejich připravenost k boji, úroveň schopnosti a výcviku. Některým baronům a bojovým mistrům se to nelíbí. Rádi si myslí, že je to jen jejich věc a nestojí o to, aby se jim hraničáři dívali přes rameno.

Will věděl, že na hradě Redmontu tomu nikdy tak nebylo. Jenže mezi Haltem a baronem Araldem vládl vynikající vztah a hluboká vzájemná úcta. Zanechal těch úvah a zdvořile odpovídal Ergellovi a Norrisovi na otázky ohledně cesty.

Uvědomil si, že Ergell ho zve, aby s nimi na hradě povečeřel. Se zdvořilým úsměvem se omluvil. „Možná později během týdne, můj pane. Nebylo by ode mne správné, abych vám narušoval běžný chod domácnosti. Nemohl jste vědět, že dnes přijedu, a jsem si jistý, že na dnešní večer už máte nějaký plán.“

„Jistě, jistě. Někdy během týdne, až se zabydlíš,“ souhlasil baron. Will měl pocit, že je to docela příjemný člověk, navzdory pokusu nenápadně podrýt jeho pravomoc. Vstřícně a přívětivě se usmál. „Možná ti později mohu poslat něco z naší kuchyně?“

„To není třeba, můj pane. Edwina už mi přinesla velmi lákavé dušené hovězí. Podle toho, jak vonělo, budu večer víc než spokojený.“

Ergell odpověděl s úsměvem. „Ona je dobrá kuchařka, jen co je pravda,“ poznamenal. „Pokoušel jsem se ji přemluvit, aby nám vařila tady na hradě, ale bohužel bezvýsledně.“

Norris se posadil na jednu z lavic, které stály po stranách psacího stolu. „Takže jsi se nastěhoval do Bartellovy chaty?“

Will přitakal. „Ano, bojový mistr. Je docela vyhovující.“

Baron se hlučně zasmál. „To bych řekl, když ti Edwina bude podstrojovat,“ souhlasil. Norris však vrtěl hlavou.

„Bylo by pro tebe mnohem výhodnější přesunout se sem na hrad,“ řekl. „Pan baron ti může poskytnout několik komnat –

mnohem pohodlnějších než nějaká bouda v lese. A byl bys po ruce, kdybychom tě potřebovali.“

Will se usmál, pochopil lest, která se za nevinným návrhem skrývala. Kdyby se přestěhoval na hrad, učinil by první krok směrem k podřízenosti. Možná by k ní nedošlo okamžitě, ale ústupek od nezávislosti by mohl být začátkem konce. Rovněž prohlášení, že by byl po ruce, kdyby ho potřebovali, obsahovalo náznak, že by na hradě sloužil, jak by si přáli. Byl si vědom, že Ergell ho upřeně sleduje a čeká, co odpoví.

„Chata je dobrá, bojový mistře, děkuji,“ řekl. „A hraničáři tradičně mají obydlí jinde než na hradě.“

„Tradičně, to tedy ano,“ pohrdavě řekl Norris. „Někdy si myslím, že věcem, které se dělají ,tradičně‘, přikládáme moc velký význam.“

Ergell se opět zasmál a přerušil trapné ticho, které po Norrisových slovech nastalo. „Jen pomalu, Norrisi, všichni víme, jak si hraničáři cení tradic. Jen si zapamatuj,“ pokračoval k Willovi, „že nabídka platí. Až přijde tuhá zima a v chatě bude velká zima a průvan, tady ve věži bude pro tebe vždy několik komnat.“

Rychlým pohledem sdělil bojovému mistrovi, že v tomto tématu se už nebude dál pokračovat. Norrisovi budiž ke cti, že pokrčil rameny a poslechl. Will se na ně opravdu nemohl zlobit, že se ho pokoušejí ovlivnit. Uměl si představit, jak může být protivné mít vedle sebe někoho, kdo vás den za dnem zpovzdálí tiše sleduje, nahlíží vám přes rameno, když se věnujete své práci, podává králi hlášení o tom, co děláte a jak to děláte. Zejména když ten někdo je tak nezkušený jako Will. Alespoň že se mu snad podařilo odmítnout jejich návrhy, aniž by je urazil.

„Nuže tedy, hraničáři Dohodo...“ začal baron, ale Will zvedl ruku.

„Prosím, můj pane,“ požádal, „potěšilo by mě, kdybyste mi říkal prostě Wille.“

Byl to zdvořilý návrh, zejména když Will dal jasnými slovy najevo, že sám bude barona nadále oslovovat s patřičnou úctou.

Ergell se usmál, mnohem přívětivěji, než Will zatím viděl. Zdvořilý návrh nezůstal bez odezvy.

„Tak tedy, Wille. Jak jsem právě chtěl říci, mohli bychom uspořádat slavnostní večeři na uvítanou třeba pozítří večer? Tak bude mít můj mistr kuchař čas, aby naplánoval něco vhodného.“

„A všichni víme, jak dovedou mistři kuchaři znepríjemnit život, pokud jim čas neposkytneme,“ dodal Norris a pochmurně se usmál. Will odpověděl úsměvem. Napadlo ho, že mistři kuchaři jsou zřejmě všude stejní. Ovzduší v místnosti se znatelně uvolnilo.

„Jestli je to všechno, můj pane, rád bych se rozloučil,“ řekl Will. Ergell kývl a Norris se opět zvedl z lavice.

„Samozřejmě, Wille,“ souhlasil baron. „Jestli budeš potřebovat něco do chaty, řekni Gordonovi.“ Gordon byl komoří, který Willa uvedl do pracovny.

Will se rozmýšlel a potom tiše řekl: „Máte mé pověření, pane.“ Ukázal na svitek pergamenu na psacím stole. Ergell několikrát pokýval hlavou.

„Ano, ano. Buď klidný, brzy si ho prohlédnu.“ Usmál se. „I když jsem si jistý, že nejsi podvodník.“ Will se také usmál. Přísně vzato měl Ergell rozlomit pečeť a přečíst si pověření, hned jak mu ho Will předal. V lénu Seaclyff se lidé chovají dost bezstarostně, pomyslel si Will. Ale pak ho napadlo, že je z něj možná najednou jen velký puntičkář.

„Tak dobře, můj pane.“ Pohlédl na Norrise. „Bojový mistr,“ řekl a rytíř si s ním znovu potřásl pravicí.

„Je dobře, že tě u nás máme, hraničáři,“ řekl.

„Wille,“ nabídl s úsměvem Will a bojový mistr kývl.

„Je dobře, že tě u nás máme, Wille,“ opravil se. Will se malinko upjatě uklonil baronovi, otočil se a odešel z pracovny.

* * *

Když byl zpátky v chatě, zjistil, že fena leží tam, kde ji zanechal. Byla vzhůru, a jakmile vešel dovnitř, dvakrát nebo

tříkrát klepla ocasem o zem. Na stole stála miska a Will viděl, že je v ní masový vývar. Pod miskou byl kousek papíru a na něm hrubě načrtnutý obrázek psa. Edwina, pomyslel si. Vývar byl ještě teplý, takže položil misku na zem před fenu. Opatrně vstala a kulhavě popošla, aby do misky dosáhla. Začala mlaskavě jíst. Pohládl ji mezi ušima a prohlédl zranění na boku. Stehy pořád držely.

„Ještě štěstí, holka, že tu nechala obrázek,“ řekl. „Jinak bych ti byl snědl večeři.“

Fena dál mlaskavě pila chutný vývar. Uvědomil si, jak jídlo krásně voní, a v prázdném žaludku mu zakručelo. Edwina mu k masu přinesla i bochníček chleba. Ukrojil si krajíc a hladově ho žvýkal, zatímco čekal, než se mu na kamnech ohřeje dušené maso.

Pět

Následující dny Willovi rychle uběhly při seznamování s novým prostředím.

Večeře na uvítanou, kterou pro něj Ergell uspořádal v hradní hodovní síni, byla velmi příjemným zážitkem. Jednalo se o oficiální událost, a proto byli přítomni všichni odborní mistři, jako mistr zbrojír, mistr koníren a písařský mistr, a také hradní rytíři a jejich dámy. Tváře a jména Willovi splývaly, ale věděl, že v průběhu příštích týdnů si je začne pamatovat a jednotlivým osobám přiřazovat vlastnosti a povahu. Co se jich týkalo, všichni byli na setkání s novým hraničářem zřejmě zvědaví a Will měl dost smyslu pro realitu, aby si uvědomoval, že ho předcházela určitá pověst.

Will byl vždy do jisté míry slavnou osobou, protože byl bývalým učněm Halta, jednoho z nejvýznačnějších a nejslavnějších členů hraničářského sboru. Ale byl i tím, kdo odhalil a překazil tajné plány Morgaratha, zlého pána Deštných a temných hor, který napadl království před pěti lety. Potom se v zajetí u skandijských mořských vlků stal ochráncem princezny Kasandry. Toto období završila velká bitva s Temudžaji, divokými jezdci z východních stepí, a nakonec

podpis dohody o neútočení se Skandií – dohody, která byla v platnosti dodnes.

Role, kterou při uzavření Hallasholmské smlouvy sehrál, mu dala i jméno, pod nímž byl znám dnes – Will Dohoda. Jako dítě žádné příjmení neměl, protože byl vychován jako sirotek na hradě Redmontu.

Takže bylo asi přirozené, že lidi překvapovalo jeho očividné mládí a někteří si dokonce mysleli, že si ho spletli s nějakým jiným hraničářem, s někým, kdo musí být starší a postavou mnohem větší. Během roků prožitých s Haltem Will častokrát viděl výraz nedůvěřivosti ve tvářích lidí, kteří se poprvé setkali s nevysokým hraničářem s prošedivělou bradou a vlasy střapatými tak, jako by si je sám zkracoval saxonským nožem. Lidé od svých hrdinů očekávali, že budou splňovat jejich romantické představy. Skutečnost, že hraničáři byli většinou malé postavy, i když šlachovití, hbití a rychlí, jako by odporovala všeobecné představě.

Takže při setkáních s novými lidmi Will čelil jistým rozpakům, ba dokonce i lehkému zklamání – především u dam od dvora. Seaclyff byl klidné místo, jak tušil, a příjezd slavné osoby – někoho, komu král Duncan osobně poděkoval za záchranu dcery – vzbuzoval velká očekávání. A když skutečnost nesplňuje lidská očekávání, je to prostě bída, pomyslel si.

Co se Willa týkalo, čím víc poznával Seaclyff, tím víc v něm narůstalo zklamání. Bylo to pěkné léno a leželo v překrásné části království. Jenomže roky míru a bezpečí s sebou přinesly do hradní posádky bezstarostnost a lajdáctví. A vinu na tom nesli hlavně baron a jeho bojový mistr. Will se ocitl v nepříjemném postavení, protože k oběma cítil sympatie i úctu. Nedalo se však popřít, že úroveň připravenosti a výcviku rytířů i ozbrojenců, kterou Ergell udržoval, byla mnohem horší, než bylo přijatelné.

Dlouho zvažoval, jak by na to barona upozornil, aniž by se dopustil urážky. Naznačoval, jak nejotevřeněji svedl, že morálka je jaksi příliš... uvolněná. Ergell s Norrisem však

takové poznámky odbývali smíchem, zřejmě je brali jako poklonu klidnému a radostnému životu na Seaciffu.

Každý baron v království měl za povinnost udržovat jednotku rytířů a ozbrojenců pro zajištění královského míru v lénu. A v případě války posílal každý hrad muže do královské armády, pod velení krále Duncana a jeho nejuzší rady. Velké léno jako Redmont udržovalo jednotku několika set jezdců a pěšáků. Seaciff, jako jedno z menších lén, byl povinen postavit půl tuctu rytířů, deset učňů bojové školy a oddíl pěchoty o síle dvaceti pěti mužů ve zbrani. Kdyby bylo třeba, byl tu i nepravidelný oddíl patnácti lukostřelců, jehož členové byli vybráni mezi vesničany a rolníky žijícími v okolí.

Za několik týdnů, co byl v Seaciffu, Will ještě neviděl řádný výcvik rytířů a ozbrojenců. Nějaké cvičení se zbraněmi tu bylo, konávalo se podle všeho dost nahodile, ale nešlo o žádný opravdový plánovitý výcvik, o nepřetržitou práci, kterou válečníci potřebovali, aby si udrželi správnou bojovou připravenost. Kromě toho, učňové bojové školy, pod vedením sira Norrise a dvou nejstarších rytířů, výcvik odbývali a v úrovni zdatnosti dokonce i ve Willových mladých očích zaostávali za svými protějšky v jiných bojových školách.

Jedinou oblastí, v níž Seaciff vynikal, byla kuchyně. Kuchařský mistr Rollo byl opravdový mistr a v ničem si nezadal s uměním mistra Chubba na Redmontu, jenž byl dlouho uznáván jako jeden z nejlepších v celém království. To je možná ten problém, pomyslel si Will. Život v Seaciffu je příliš usedlý, příliš jednotvárný.

Celkem vzato příliš pohodlný.

V té době se několikrát vypravil i na pevninu a navštívil některé další vesnice a vesničky ve vzdálenosti jednoho dne jízdy od hradu. Při některých vyjíždkách odložil znaky svého postavení hraničáře – šedě a zeleně skvrnitou pláštěnku, dlouhý luk i příznačné pouzdro se dvěma noži – a přestrojil se za venkovana. Zjistil, že před obyčejným pocestným mluví lidé mnohem otevřeněji, než by mluvili, kdyby měli před sebou člena tajemného hraničářského sboru. Will vycítil, že v

Seacliffském lénu není všechno úplně v pořádku. Život na hradě plynul dost spokojeně. Život v zapadlých vesničkách a selských chalupách takový nebyl.

Povídalo se o loupežnících, kteří obírají osamělé pocestné. O cizincích, kteří byli přepadeni a někdy dokonce úplně zmizeli. Byly to jen řeči a Will věděl, že venkované mají díky poměrně jednotvárnému každodennímu životu sklon obyčejné události přehánět až k obludnosti. Jenže ty řeči slýchal natolik často, aby vycítil, že přinejmenším jejich základ je pravdivý. A několikrát zaslechl i jméno Buttle, většinou vyslovené s nejistotou hraničící se strachem.

Na druhou stranu bylo dobré, že fena každý den přibývalo sil a z rány v boku se v podstatě už zotavila. Když se teď mohla volněji pohybovat, zjistil, že je to teprve nedávno odrostlé mládě. Ale pověsti o věrnosti a chytrosti ovčáckých psů nijak nepřeháněly. Fena se jemu i Cukovi stala vytrvalou společnicí, lehkým krokem vydržela běžet koníkovi po boku celý den.

Přítomnost černobílého nováčka byla pro Cuka zpočátku zřejmě jen povyražením, ale jak týdny běžely, zdálo se, že z ní má opravdu radost. A když Will prozkoumával své nové působiště, podílela se i na hlídání během nočního táboření. Cuk byl zvyklý chovat se jako Willův ochránce – tak byli vycvičeni všichni hraničářští koně. I fena se zapojovala a čich měla dokonce ještě ostřejší než Cuk. Mezi oběma zvířaty, spojenými věrností k pánovi, se rychle vyvinula vzájemná náklonnost a pochopení pro práci toho druhého.

Tři týdny po Willově příjezdu do Seacliffu se události vyhrtily – alespoň co se neuspokojivého výcviku baronova vojska týkalo. Jednou odpoledne, opřený o dlouhý luk, sledoval Will učně bojové školy, jak se cvičí v šermu. Zahalený v pláštěnce a s kapucí na hlavě stál ve stínu pod stromy v lesíku vedle cvičiště, a dokud se nehýbal, byl v podstatě neviditelný. Fena mezitím pochopila, že je důležité chovat se klidně a tiše, a ležela ve vysoké trávě vedle Willa s čenichem položeným na předních tlapách. Nanejvýš občas

vztyčila uši nebo blýskla očima po Willovi, aby zjistila, jestli jí nedává nějaké znamení.

Will zamračeně sledoval učně a šermířského mistra. Jejich pohyby byly správné – pokud šlo o techniku. Měli však nedostatek zápalu, nedostatek zájmu o výcvik, a to Willa znepokojovalo. Cvičení bylo pro ně jen cvičení, nic víc. Neviděli za ním přípravu pro skutečný boj. Willův dlouholetý kamarád Horác, dnes rytíř u královského dvora na hradě Araluenu, jako učeň prováděl všechny tyto pohyby během nesčetných hodin výcviku. Ale dělal to se zaujetím a chápal, že schopnost vykonávat je hladce, bez přemýšlení a vědomé vůle, bude v bitvě představovat rozdíl mezi životem a smrtí. Horácova instinktivní přesnost a pohotovost zachránila během bitvy u Hallasholmu nejméně jednou Willovi život.

Will sledoval skupinku učňů a žádný instinkt ani zápal neviděl. A co hůř, neviděl ho ani u žádného z učitelů, i když to byli dospělí rytíři. Svrástil čelo. Přesně za týden by měl podat velitelství hraničářského sboru první měsíční hlášení o stavu věcí na Seacliffu. Pochopil, že to bude muset být zpráva nepříznivá.

Hlas uslyšel dřív, než muže spatřil. O několik vteřin později uviděl, jak z lesa pod hradem vyrazila hřmotná postava – muž utíkal, křičel a mával rukama, aby upoutal pozornost. Slova se zatím nedala rozeznat, ale hlas i pohyby byly jednoznačně varovné.

Cítila to i fena. Temně zavrčela, postavila se a nahrbila. Okamžitě byla ve střehu.

„Zůstaň,“ napomenul ji Will a fena poslušně ztuhla. Postupně utichly i údery cvičných zbraní na cvičišti, protože i ostatní si všimli halekající a běžící postavy.

A teď Will uslyšel slova, která muž vykřikoval.

„Mořští vlci! Mořští vlci!“

Byla to slova, při nichž v uplynulých staletích Araluencům tuhla krev v žilách. Mořští vlci byli skandijští nájezdníci, kteří připlouvali ze své zasněžené, zalesněné severní země, aby plenili pokojné a mírumilovné pobřežní oblasti Araluenu,

Galiky a půl tuctu dalších zemí. Skandijci, strašliví v obrovských rohatých helmicích a rozsévající zkázu mohutnými bojovými sekerami, byli těžkou noční můrou.

Jenomže ne tady. Ne v posledních čtyřech letech, poté, co Erak Hvězdec, nově zvolený za skandijského oberjarla, podepsal smlouvu s Araluenem. Přísné znění smlouvy zakazovalo Skandijcům veškeré organizované, mohutné útoky na araluenské království. Ve skutečnosti však dohoda učinila přítrž i jednotlivým nájezdům. Erak sice nemohl nájezdy kapitánům zakázat, ale vědělo se, že je rozhodně neschvaluje, protože se cítí být čestně zavázán skupince Araluenců, kteří jeho zemi zachránili před temudžajským vpádem. A když Erak něco neschvaloval, obvykle to byla dostatečná záruka, že se to nestane.

Povykující muž se přiblížil ke cvičišti, klopýtal a sotva popadal dech. „Skandijci,“ vyřázel ze sebe, „mořští... vlci... na řece... Hořkavici... Skandijci...“

Vyčerpaně se opřel o plot cvičiště, hrud' i ramena se mu zvedala námahou. Sir Norris pospíchal přes cvičiště k němu.

„Cože?“ ptal se. „Skandijci? Tady?“

Z jeho hlasu bylo slyšet zájem i údiv. Will věděl, že navzdory nedostatku píle při výcviku mužstva je Norris muž na svém místě. Možná se po letech míru, který na Seacliffu vládl, stal bezstarostným a liknavým, ale byl dost zkušený, aby teď, tváří v tvář skutečnému nebezpečí, pochopil, že má problém. Až dosud jeho muži před skutečným nepřítelem nestáli.

Rolník ukazoval směrem, odkud přiběhl, a kýváním potvrzoval pravdivost svých slov.

„Skandijci,“ zopakoval. „Viděl jsem je v místě, kde Hořkavice ústí do moře. Jsou jich mraky!“ dodal a tentokrát učňové i rytíři, kteří se kolem něj shromáždili, hlasitě projevovali zájem.

„Ticho!“ okřikl je Norris. Will se nepozorovaně přiblížil a rovnou oslovil rolníka.

„Kolik vlčích lodí? Viděl jsi je?“

Rolník se k němu otočil, a když si uvědomil, že mluví s hraničářem, mihl se mu tváří ostražitý výraz.

„Jedna,“ řekl. „Byla obrovská, s velikou vlčí hlavou na přídi! Viděl jsem ji úplně jasně.“

Kolem se opět ozvalo bázlivé mumlání a dohady. Norris se zlostně otočil a hlasy umlkly. Will pohlédl bojovému mistrovi do očí.

„Jedna loď,“ řekl. „To je nanejvýš tak čtyřicet mužů.“

Norris pokýval na souhlas. „Spíš třicet, když na lodi nechají hlídku,“ prohlásil.

Ne že by se tím něco významně zlepšilo. Třicet Skandijců vypuštěných na ostrov Seacliff bude ve skutečnosti nezvládnutelná síla. Špatně vycvičení, neschopní ozbrojenci a rytíři vyšlí ze cviku, z nichž se skládal Norrisův obranný oddíl, by nedokázali klást divokým pirátům velký odpor a Norris to věděl. Bojový mistr proklínal svoji lenost, uvědomoval si, že vinu může dávat jen sám sobě. Bylo na něm, aby něco udělal, ale zároveň byl zodpovědný i za životy svých mužů. Nahnat je do bitvy proti tlupě otrlých, bojechtivých Skandijců by znamenalo poslat je na smrt.

Will vycítil, že rytíř nyní řeší dvojí vnitřní problém, jak praktický, tak morální.

„Pořád jsou ve velké přesile,“ řekl. Počet mužů ve zbrani činil dvacet pět. Ale v tak krátké lhůtě mohl být Norris rád, když jich sežene dvacet. A z nich budou nanejvýš jen tři nebo čtyři rytíři. Pokud šlo o učně, Will se zachvěl hrůzou při pomyslení, že by se jednotce sveřepých skandijských sekerníků mělo postavit hejno lajdáků, na které se předtím díval.

Norris se rozmýšlel. Jeho život byl plný výsad, tak jako život všech šlechticů. Jenže v dobách, jako byla tahle, se za výsady muselo zaplatit. Teď, když ho potřebovali, nebyl připravený, nebyl schopen ochránit lidi, kteří na něm byli závislí.

„Nemá smysl, abys své muže vedl na smrt,“ tiše řekl Will, tak aby ho slyšel jen bojový mistr. Norrisova ruka na jilci meče se střídavě svírala a uvolňovala.

„Něco musíme udělat...“ začal Norris bezradně.

Will ho klidným hlasem přerušil. „A taky uděláme,“ prohlásil. „Ať se vesničané přesunou za hradby a vezmou si všechno, co poberou. Zvířata vyžene do polí. Kdyby je Skandijci chtěli, ať je musejí pochyťat. Tví muži ať jsou připravení ve zbroji. A požádej mistra Rolla, jestli by nemohl ukuchtit něco rychlého jako pohoštění.“

Norris si nebyl jistý, jestli dobře slyší. „Pohoštění?“ zeptal se, naprosto zmatený.

Will přikývl. „Pohoštění. Nic přehnaného. Určitě pro nás něco nachystá. Já mezitím pojedu a promluví s těmi Skandijci.“

Bojový mistr s vytřeštěnýma očima hleděl na klidnou mladou tvář před sebou.

„Promluvit si s nimi?“ opáčil poněkud hlasitěji, než zamýšlel. „Jak si můžeš myslet, že jejich útok zastavíš mluvením?“

Will pokrčil rameny. „Napadlo mě, že je požádám, aby neútočili,“ řekl. „A potom je pozvu na večeři.“

Šest

Říčka Hořkavice ústila do moře na východním pobřeží ostrova. Bylo to chráněné místo se spoustou převislých stromů, které rostly až těsně k vodě a poskytovaly úkryt dokonce i plavidlu tak velkému jako vlčí loď. Voda byla hluboká až ke břehu a pro nájezdníky to bylo dokonalé místo k vylovení. Will klusal na Cukovi po klikaté lesní stezce k říčce, když vtom za sebou uslyšel cválající kopyta.

Otočil se v sedle a ťuknutím patou zastavil koně, protože poznal, že za ním na bojovém koni cválá sir Norris. Bojový mistr byl v plné zbroji a ocelové podkovy jeho šedáka za sebou zanechávaly oblak zvířeného prachu. Když hraničářský kůň zastavil, fena, která dosud tiše běžela při kraji stezky a držela s Cukem krok, sedla na zadní a s hlavou zvědavě nakloněnou ke straně sledovala příjíždějícího jezdce.

Norris dojel k Willovi a přitáhl otěže. Bojový kůň byl nejméně o čtyři dlaně vyšší než Cuk a kůň i s jezdcem je výrazně převyšovali. Will pozdravil mírným úklonem hlavy.

„Sire Norrisi,“ ptal se, „co tě sem přivádí?“

Norris váhal. Will měl celkem dobrou představu, co se chystá říct. Po chvilce otálení Norris odpověděl.

„Hraničáři, já nemůžu dopustit, abys tohle dělal sám,“ prohlásil a bylo zřetelně slyšet, že ho sužují trpké výčitky. „Je to moje chyba, že nejsme připraveni. Nechal jsem věci bezstarostně plynout a vím to. Nemůžu tě teď nechat, abys za mě tahal horké kaštany z ohně. Budu stát vedle tebe.“

Will zamyšleně pokýval hlavou. Taková slova vyžadovala odvahu a stejnou odvahu stálo rozhodnutí přidat se k němu a postavit se Skandijcům. Opět si začal bojového mistra vážit. Jestli tohle dobře dopadne, možná to bude užitečné, napadlo ho. Příjezd vlčí lodi byl názornou lekcí, že léno Seaclyff je nedostatečně připravené. A bylo to účinnější než všechny výtky, které by Will dokázal vyslovit.

„Vážím si tvé nabídky,“ řekl rytíři. „Ale možná by bylo lepší, kdybych to vyřídil sám.“

Viděl, jak druhému muži stoupá barva do tváří a rychle zvedl ruku, aby ho uklidnil. „Ne proto, že bych pochyboval o tvých schopnostech,“ pokračoval. „Ve skutečnosti je to právě naopak. Ale myslím si, že budu mít větší naději, když to budu řešit sám.“

„Určitě nemáš v úmyslu bojovat s nimi sám?“ zeptal se Norris.

Will zavrtěl hlavou a malinko se pousmál. „Jestli to půjde, nemám vůbec v úmyslu s nimi bojovat,“ řekl. „Jenže když u toho budeš ty, v plné zbroji a na tom svém velkém koni, možná bych neměl na vybranou. Přemýšlej,“ navázal dřív, než mu Norris mohl skočit do řeči. „Jakmile tě Skandijci uvidí, jak jsi očividně připravený k boji, pravděpodobně bez zaváhání zaútočí.“

Norris si kousal dolní ret. Pochopil, že Willova slova dávají smysl. Mladý hraničář pokračoval: „Naproti tomu, když uvidí mě samotného, možná si budou chtít promluvit. My hraničáři trochu vyvádíme lidi z míry. Nikdy si nejsou jistí, co chystáme,“ dodal a ještě víc se usmál. Norris musel uznat, že je to pravda. Ale ještě pořád se mu nechtělo nechat toho mladíčka čelit pouze s lukem přesile třicet na jednoho. Will viděl, že se

rozmýšlí, a hovořil dál – teď trochu rázněji, protože si uvědomoval, že není času nazbyt.

„Navíc, jestli se něco pokazí, můžu jim na Cukovi vždycky ujet a přitom jich pár odstřelit. Sire Norrisi, prosím, tak to bude nejlepší.“ Letmo pohlédl na stezku, hledal náznaky, že Skandijci se blíží – věděl, že přijdou tudy, protože jiná cesta od pobřeží nevedla. Norris se náhle rozhodl. Když to bude zapotřebí, hraničář se na svém lehkém, hbitém koni může ukrýt v lese, nebo prostě Skandijcům ujet zpátky na hrad. Mořští vlci zřídka používali luky nebo jiné střelné zbraně.

„Tak dobrá,“ řekl a otočil koně na zadních. Will vděčně kývl, rytíř zasadil koni ostruhy a začal ztěžka cválat zpátky po cestě, kterou přijel.

Údery kopyt slábly a Will se pozorně rozhlédl kolem. Stezka v tomto místě vedla víceméně rovně asi sedmdesát kroků oběma směry, stromy ustoupily a půda tu byla rovná a volná. Napadlo ho, že k setkání se Skandijci tohle místo poslouží stejně dobře jako každé jiné. Kdyby potřeboval, dokázal by si je udržet od těla, a navíc měl kam ustoupit.

Stáhl koně asi tucet kroků zpět a potom se postavil doprostřed stezky. Fena mu běžela po boku a potom si lehla na břicho. Will zvedl oči ke slunci. Stálo kousek za ním, takže Skandijcům bude svítit do očí. To je taky dobře, pomyslel si. Přetáhl si hlubokou kapuci pláštěnky přes hlavu a dlouhý luk položil volně přes hrušku sedla. Byl připraven, ale nepůsobilo to vysloveně hroživě.

Cuk napřímil uši a o zlomek vteřiny poté fena varovně zavrčela. Ve stínu pod stromy v ohybu stezky Will postřehl pohyb.

„V pořádku,“ řekl oběma zvířatům. „Klid.“ Uvolněně seděl, pohodlně přihrbil záda a čekal na Skandijce.

Gundar Bijec, kapitán *Vlčího mraku*, vykročil ze stínu stromů do odpoledního slunce. Za zády mu v dvojstupu pochodovalo sedmadvacet skandijských válečníků. Gundar vyšel z lesního šera, takže byl trochu oslněný, a překvapeně zastavil, když na cestě před sebou spatřil osamělou postavu.

Viděl, že nejde o rytíře ani žádného válečníka. Byl to štíhlý muž na malém huňatém koni. Přes stehna měl téměř nenuceně položený dlouhý luk, ale jiné zbraně zřejmě neměl. Žádnou sekeru, meč, palici nebo kyj. Gundarovi muži se postupně zastavovali, rozestupovali se po stranách stezky, aby viděli, proč se nejde dál.

„Hraničář,“ prohlásil Ulf Dubotřas, námořník, který na palubě *Vlčího mraku* obsluhoval příďové veslo. Gundar pochopil, že Ulf má pravdu. Kvůli slunci, zářícímu téměř přímo za postavou na cestě, nepoznal skvrnitou pláštěnku, která byla znakem hraničáře. Když si oči zvykly, uviděl zvláštní, nepravidelný vzor, který jako by se míhal a všelijak samovolně proměňoval.

„Dobré odpoledne,“ zvolal jasný hlas. „Co pro vás můžeme udělat?“

Prekvapivě mladý hlas a zdvořilý pozdrav přiměl Gundara k zaváhání. Zezadu slyšel, jak jeho muži tiše hovoří mezi sebou, podobně jako on zmatení nečekaným setkáním. Od lidí, které potkávali, čekali buď odpor, nebo útek, nikdy ne zdvořilou otázku.

Gundar měl pocit, že se mu situace vymyká z rukou, takže hněvivě zakřičel: „Pryč z cesty! Uhni a uteč, nebo bojuj. Nám je to jedno. Vyber si sám.“

Vyrazil vpřed a postava v sedle se trochu narovnala. „Dál ani krok.“ Hlas zazněl sebejistě a odhodlaně, nebyl v něm ani stín nerozhodnosti. Gundar opět zaváhal. Za zády slyšel Ulfovo tiché upozornění.

„Pozor, Gundare. Tihle hraničáři střílejí jako sám ďábel.“

Hraničář pokračoval, jako kdyby Ulfovo tiché varování zaslechl. „Jestli půjdeš dál, budeš mrtvý dřív, než stihneš udělat dva kroky. Radši si trochu popovídáme, ano?“

Gundar si uvědomoval, že oči všech jeho mužů se upírají na něj, takže pohrdavě zasupěl a vykročil směrem k jezdcí. Zhlédl rozmazaný pohyb. Když na tu událost později vzpomínal, nevybavoval si, co se vlastně pohnulo. Ty zvláštní, měňavé skvrny na pláštěnce šálily zrak a hraničář byl navíc

rychlý jako blesk. Ale Gundar uslyšel hrozivý svist a dutý náraz, a v zemi přímo mezi jeho nohama se kmital zapíchnutý šíp. Gundar rychle uskočil vzad.

„Mohl být mezi tvýma očima,“ řekl ten hlas klidně a Gundar věděl, že nemluví do větru. Spustil z ramene bojovou sekeru, postavil ji hlavou na zem a opřel se o násadu.

„Co chceš?“ zeptal se a postava na koni pokrčila rameny.

„Jen prohodit pár přátelských slov. Nevěděl jsem, že Hallasholmská dohoda byla zrušena.“

„Dohoda nezakazuje jednotlivý malý nájezdy,“ namítl Gundar. Měl dojem, že postava kývla hlavou, i když pod kapucí pláštěnky bylo těžké to poznat.

„Výslovně možná ne,“ řekl ten druhý. „Ale Erak Hvězdec prý s nimi rozhodně nesouhlasí – zejména pokud se jedná o jeho přátele a jejich majetek.“

Gundar se opovržlivě zasmál. „Přátele? Oberjarl si nehledá přátele mezi Araluenci!“ odsekl, i když se mu při těch slovech útroby sevřely pochybností. Rozhostilo se ticho. Hraničář odpověděl nepřímě. Pohlédl na oblohu, na nízké podzimní slunce.

„Období nájezdů pomalu končí,“ prohlásil konečně Will. „Předpokládám, že jste útočili na pobřeží Galiky a Iberionu?“ Byla to jednoduchá úvaha. Nebyl hlášený žádný nájezd na jižní pobřeží Araluenu. Při pohledu na skupinku Skandijců před ním Willa napadlo, proč asi přistáli zde.

„V tuhle roční dobu bude plavba přes Bílé moře dlouhá a náročná,“ pokračoval, stále lehkým a přátelským tónem. „Brzy začnou podzimní bouře. Předpokládám, že přezimujete na Skorghijlu?“

Viděl, jak se mezi Skandijci šíří překvapení.

„Na Skorghijlu? Co ty víš o Skorghijlu?“

„Vím, že je to ostrov s černými skalisky, od pevniny vzdálený spoustu mil. Je vlhký, studený a bezútěšný a neroste na něm dokonce ani tráva,“ řekl Will. „Ale je pořád lepší než plavba ve špatném počasí přes bouřlivé Bílé moře.“ Odmlčel se

a čekal, jak jeho slova zapůsobí, a pak lhostejně dodal: „Nebo přinejmenším tak vypadal, když jsem tam byl s *Vlčím větrem*.“

Tak tohle zapůsobilo, pomyslel si Will. Než byl Erak zvolen oberjarlem všech Skandijců, byl *Vlčí vítr* jeho lodí. Vědělo to však jen velmi málo Araluenců – na skandijských lodích nebyla jména napsaná. Viděl, jak Skandijci tiše něco mumlají, a všiml si nejistoty v postoji jejich velitele. Došlo jim, že jméno Erakovy lodi se mohl dozvědět jen tak, že znal samotného Eraka.

Přesně taková úvaha proběhla Gundarovi hlavou. A přece ho nenapadla nápadná souvislost. Zato Ulfa ano. Chytil velitele za loket.

„To je on!“ vyhrkl. „Ten, co pomáhal porazit východní jezdce!“

Gundar se upřeně zadíval na postavu na koni. Slyšel o mladém hraničářském učni, který před pěti lety bojoval po boku Skandijců, ale nikdy ho neviděl. V době krátké krvavé války s Temudžaji byl Gundar ve vnitrozemí. Ale Ulf ne. Při závěrečné bitvě stál ve štítové hradbě. Když teď Will setřásl kapuci z hlavy a objevila se kštice nepoddajných vlasů, poznal ho.

„Gundare, je to on!“ řekl důrazně kapitánovi a potom s pochmurným úsměvem dodal: „A je dobře, že ses zastavil. Při bitvě jsem viděl, jak během pěti vteřin vyprázdnil pět temudžajských sedel.“

Nebylo to všechno, jak Ulf věděl. Jestli tenhle mladík opravdu byl ten pověstný učeň, kterého měl na mysli, patřil k oberjarlovým blízkým přátelům – a nájezd na jeho území asi nebylo to nejlepší, co mohl skirl vlčí lodi udělat. Erak byl proslulý věrností přátelům a prchlivostí vůči každému, kdo je urazil.

Gundar nebyl právě nejbystřejší, a tak ke stejnému závěru dospěl o pár vteřin později než jeho zástupce. Váhal, nebyl si jistý, co říct nebo udělat dál. Byl se svými muži v nouzi, a proto se rozhodli k nájezdu na Seaclyff. Potřebovali zásoby jídla, které by jim pomohly přečkat dlouhé a kruté zimní

měsíce na Skorghijlu. Pustý ostrov poskytoval vlčím lodím bezpečný přístav, ale téměř žádnou potravu, a posádce *Vlčího mraku* se nepodařilo ukořistit žádné zásoby. Kdyby pluli na Skorghijl s tím, co měli, bylo docela pravděpodobné, že zemřou hlady. Přinejlepším by strašlivě hladověli. Gundar a jeho námořníci nájezd potřebovali. Potřebovali maso, mouku a obilí, aby přežili zimu. A víno, jestli nějaké seženou, napadlo ho a při tom pomýšlení si bezděčně olízl suché rty. Přítel nebo ne, říkal si, oberjarl mu asi sotva bude vyčítat, že se staral o dobro posádky.

„Odjed, hraničáři,“ zvolal, protože se rozhodl. „Nerad bych zvedal zbraň proti příteli Skandie, takže ti dávám poslední možnost.“

Při těch slovech opět zvedl mohutnou sekeru. Trochu ho rozhodilo, když viděl, že na mladíkově tváři se objevil drobný úsměv.

„To je od tebe velice laskavé,“ mile řekl Will. „A když já ‚odjedu‘, co uděláš potom ty?“

Gundar ukázal směrem ke hradu a přilehlé vesnici, věděl, že obojí leží kus cesty za lesem.

„To, kvůli čemu jsme sem přišli,“ oznámil. „Vezmeme si, co chceme, a odejdeme.“

„Jen s deseti muži toho moc nepobereš,“ vyjádřil Will mírně svůj názor. Gundar zlostně zafuněl.

„S deseti? Mám za sebou sedmadvacet chlapů!“ Jeho muži vztekle zabručeli – ačkoliv Ulf se nepřipojil, jak si Gundar všiml.

Když hraničář promluvil tentokrát, neznělo to ani trochu přívětivě nebo mírně. Místo toho byl jeho hlas tvrdý a chladný.

„Zatím jste se ke hradu nedostali,“ prohlásil Will. „V toulci mám ještě třiadvacet šípů a další tucet v sedlové brašně. A vy musíte urazit několik mil – celou cestu budete od lesa vzdálení na dostřel luku. I tak špatný střelec, jako jsem já, dokáže za tu dobu vyřídit víc než polovinu tvých mužů. Potom budeš stát proti hradní posádce jen s deseti muži.“

Gundarovy oči zabloudily k řadě stromů. Pochopil, že hraničář má pravdu. Mohl se ukrývat v lese a neustále je ostřelovat, až se budou pokoušet dostat ke hradu.

„Zkus mě pronásledovat a ještě mi to zjednodušíš,“ dodal Will a Gundar v duchu vztekle zaklel. Will měl koně a jako hraničář se uměl ztratit mezi stromy, takže pronásledovatelům by unikl a malý oddíl Skandijců by přitom rozstřílel na cucky. Kapitán vlčí lodi cítil, jak v něm kypí zlost. Byl jako v pasti a žádná cesta ven nevedla. Když vesnici nepřepadne, umře i se svými námořníky hlady. Jenže když se o přepadení pokusí, hodně z nich zaručeně zemře. Will ho bedlivě sledoval, čekal na pravý okamžik, kdy už bude chybět jen málo, aby zlost překypěla a proměnila se v zoufalý útok.

„Nebo,“ prohlásil, „bychom se třeba mohli nějak dohodnout.“

Sedm

„Už přicházejí!“ Strážného křik zazněl z nejvyšší věže hradu Seaclyffu. Baron Ergell zvedl hlavu, přimhouřil oči proti slunci a podíval se směrem, kterým ukazovala mužova ruka.

Na volné prostranství před hradem vystupovala z lesa skupina skandijských bojovníků. Vedle muže v jejich čele jel jezdec na koni. Baron rozeznal i černobílého psa, který běžel v čele průvodu.

„Říkáš, že s nimi mluvil?“ zeptal se Ergell a Norris přisvědčil. Stáli na hradním cimbuří. Když Norris opustil Willa na stezce, zajel jen za nejbližší zákrut. Sledoval, jak se hraničář setkal se Skandijci, a byl připraven jít mu na pomoc, kdyby bylo třeba.

„Přesně tak. Jednoduše se postavil do cesty a oslovil je. Viděl jsem ho, jak vystřelil jeden šíp jako varování – vlastně, já ho neviděl,“ opravil se hned. „Jen se to nějak... stalo. Tihle hraničáři jsou divní.“

„A že říkal něco o pohoštění?“

Tentokrát Norris pokrčil rameny. Už předal pokyn Rollovi a ten byl z toho náležitě zmatený. „Pohoštění, můj pane. Ale co tím myslel, to vám nedokážu říct.“

Během hovoru počítal Ergell skandijské bojovníky blížící se ke hradu. Viděl, že jich je bezmála třicet. Víc, než na kolik by stačili. Museli by se smířit s tím, že Skandijci vyplení vesnici a vypálí všechny domy. Vesničané byli v bezpečí za hradbami a dobytek už vyhnali do polí, jak Will nařídil. Ale baronův lid, jeho poddaní, by přišli o své domovy i všechny majetek a baron věděl, že jeho vinou.

Skandijci se zastavili zhruba dvě stě padesát kroků od hradu. Baron viděl, že hraničář se nahnul ze sedla a hovoří s jejich vůdcem, statným mužem s rohatou helmicí na hlavě a bojovou sekerou s dvojitým ostřím přes rameno. Zdálo se, že se na něčem dohodli, a Will obrátil koně k hradu a přešel do rychlého cvalu. Pes vyrazil z místa a zrychlil tak, jak to dovedou jen ovčáctí psi, zvyklí běhat před svým pánem.

„Možná bychom měli sejít dolů a zjistit, co má v úmyslu,“ navrhl baron a společně s bojovým mistrem zamířili ke schodům vedoucím dolů na nádvoří.

Dolů dorazili ve chvíli, kdy strážní u brány vpouštěli Willa malými dvířky v hlavní bráně. Kývnutím hlavy pozdravil barona a sira Norrise.

„Můj pane, se Skandijci jsme se dohodli,“ oznámil. Ergell si všiml, že hovoří zvučným hlasem a nemluví jen o sobě, tak aby každý, kdo ho slyší, mohl předpokládat, že jedná podle baronových pokynů. Bylo od něj ohleduplné, že to udělal takhle, uvědomil si Ergell. Hraničář mohl snadno podrýt baronovu autoritu před jeho vlastními lidmi, ale rozhodl se, že to neudělá.

„Ano,“ odpověděl stručně. Nebylo by dobré dát najevo, že nemá vůbec ponětí, o čem Will mluví. Mladý hraničář přistoupil blíž a ztlumil hlas, aby ho slyšeli jen Ergell s Norrisem.

„Potřebují zásoby na zimu,“ řekl. „Proto jsou tady. Řekl jsem jim, že jim dáme pět volů a deset ovcí a přiměřené množství zrní na mouku.“

„Pět volů!“ začal se rozhořčovat Ergell, ale Willův chladný pohled ho zastavil uprostřed lamentací.

„Vezmou si je tak jako tak,“ prohlásil, „a navíc srovnají vesnici se zemí. Můj pane, to je docela nízká cena.“

Pevně hleděl baronovi do očí. Nevyřčeno zůstalo, že Ergell se do takového postavení dostal kvůli nedbalosti – své vlastní a Norrisově. V tom smyslu šlo skutečně o nízkou cenu. Viděl, že Norris souhlasně přikyvuje.

„Můj pane, ti volí můžou být z mého stáda,“ řekl. Ergell věděl, že bojový mistr tak přiznává svůj díl odpovědnosti. Povzdechl si.

„Jistě,“ souhlasil. „A ovce dám já ze svého. Vydej příkazy, Norrisi.“

Will si v duchu trochu oddychl úlevou. Doufal, že oba pochopí, že je to nejlepší řešení. Will samozřejmě mohl splnit výhrůžku, kterou dal Gundarovi, ale vůbec se mu nechtělo střílet po bezmocných mužích. Kromě toho věděl, že i deset Skandijců by dokázalo napáchat spoustu škody i krveprolití. A upřímně řečeno, celou situaci zavinili Ergell s Norrisem, takže si zasloužili, aby za to zaplatili.

„Můj pane, mezitím jsem zařídil, že s námi Gundar a jeho muži budou hodovat. Doufám, že sir Norris předložil ten nápad vašemu mistru kuchaři?“

Ergellovi to vyrazilo dech. „Hodovat s námi?“ žasl. „Skandijci? Ty chceš, abych je pustil dovnitř?“

Rychle přešel pohledem tlusté hradební zdi a pevnou dřevěnou bránu. Will přikývl.

„Můj pane, Gundar mi dal slovo kormidelníka, že nedojde k žádným mrzutostem. Takovou přísahu Skandijec nikdy neporuší.“

„Ale...“ Ergell stále váhal. Neuměl si představit, že by do své pevnosti vpustil divoké piráty. V tom okamžiku se vrátil Norris – poslal jednoho pastýře, aby sehnal dohromady rozprchlá zvířata. Ergell se bezradně obrátil na něj.

„Jak se zdá, máme ty piráty pustit dovnitř do hradu a vystrojit jim hostinu!“ oznámil. Viděl, že Norris se nejprve zatvářil stejně jako on. Pak si rytíř vzpomněl, jak se díval na

osamělou, drobnou postavu, která čekala na cestě na příchod Skandijců, a poklesla mu ramena.

„Proč ne?“ prohlásil odevzdaně. „Vlastně jsem ještě nikdy žádné Skandijce osobně nepoznal. Mohlo by to být zajímavé.“

Will se na oba muže usmál. „Nejspíš to bude dost hlučné,“ řekl a potom připojil varování. „Ale nepokoušejte se jim vyrovnat v pití. To se vám nikdy nepodaří.“

Osm

*„Starý vousáč Halt je sekáč,
povídá se v celém kraji,
že si prý své vlasy šedé
vidličkou a nožem krájí.
Bud' sbohem, starý dobrý Halte,
bud' sbohem, říkám jen.
Bud' sbohem, starý dobrý Halte,
zítra je taky den.“*

Will dozpíval, udeřil do strun mandoly a nechal je doznít. Delia tleskala a vesele se smála.

„Jsi moc dobrý!“ zvolala a vyznělo to trochu překvapeně. „Měl bys někdy zajít do hostince a zazpívat.“

Will zavrtěl hlavou. „To si nemyslím,“ řekl. „Tvoje matka by určitě nejásala, kdybych jí zpěvem a hraním vyhnal hosty.“

Po pravdě řečeno měl jistotu, že nápad, aby hrál a zpíval lidové písničky v hostinci, se k hraničářské důstojnosti a tajemné uzavřenosti nehodí. Když o tom uvažoval, nebyl si úplně jistý ani tím, zda by měl hrát pro Delii. Jenže ona byla hezká a milá a Will byl mladý a trochu osamělý, a tak se rozhodl, že v jejím případě na sebe nemusí být tak přísný.

Seděli na verandě Willovy chaty. Bylo pozdní odpoledne, podzimní slunce se klonilo nízko k západu a světlo mihotavě procházelo mezi listím, které ještě na větvích stromů zbývalo. Minulý týden, po hostině se skandijskou posádkou, začala Delia nosit Willovi večeri místo své matky. Když dnes večer dorazila, Will seděl a procvičoval mezihru písničky *Stařík Halt*, což byla řada šestnácti tónů, zahráných ve svižném rytmu. Delia ho požádala, aby písničku *zahrál* a zazpíval. Šlo o lidovou píseň, původně nazvanou *Starý Joe Uzenka*, a byla o nemytém a nečesaném pastýři, který spí u koz, aby mu nebyla zima. Když se Will začínal učit hrát na mandolu, z legrace ji přejmenoval na *Stařík Halt*, v narážce na učitelovy neupravené vlasy a vousy.

„A nevadí hraničáři Haltovi, že si z něj takhle děláš legraci?“ zeptala se trochu prostomyslně Delia. Haltovo mrzoutství bylo známé po celém království. Dělat si z něj legraci jí připadalo nebezpečné. Will pokrčil rameny.

„Ale ne, Halt není tak vážný, jak si myslíš. Vlastně má docela smysl pro humor,“ řekl.

„Rozhodně se spokojeně smál tehdy, když tě za zpívání té písničky nechal celou noc na stromě,“ ozvalo se za nimi. Byl to známý hlas. Ženský, trochu hlouběji posazený a s melodií, která Willovi připomínala zurčení vody v potoce. Okamžitě ho poznal, vyskočil na nohy a obrátil se k osobě stojící těsně před verandou.

„Alyss!“ vyhrkl s radostným úsměvem ve tváři. Šel ji přivítat s napřaženýma rukama a ona je uchopila a vešla na verandu.

Byla vysoká a půvabná a na sobě měla pěkně střižené bílé šaty. Byl to stejnokroj diplomatického sboru a jeho jednoduchý střih byl slušivý a dokonale zdůrazňoval Alyssinu štíhlou postavu a dlouhé nohy. Popelavě plavé rovné vlasy jí sahaly po ramena a rámovaly obličej. Šedé oči zasvítily při žertu, jemuž rozuměli jen oni dva s Willem. Celkový obraz dotvářel rovný nos, pevná brada, plná ústa s mírně pobaveným výrazem a upřímná radost v očích.

Chvilí beze slova stáli, šťastní, že opět vidí jeden druhého. Alyss byla odmalička Willovou kamarádkou. Stejně jako on vyrůstala v opatrovně Redmontského léna. A když se Will vrátil na Redmont, skleslý z rozloučení s princeznou Kasandrou, postupně se s Alyss stali vlastně něčím víc než kamarády. Půvabná budoucí diplomatka vytušila, že Will potřebuje vřelý cit, dívčí společnost a náklonnost, a velice ráda mu vše poskytla. Nedostali se dál než k nesmělým objetím a polibkům při měsíčku, ale možná kvůli tomu v nich vznikl pocit, že je mezi nimi něco nedokončeného.

Když Delia viděla, jak se očividně radují, že jsou spolu, pochopila, o jaký jde vztah, a neochotně se vzdala. Uměla uvažovat natolik střízlivě, aby věděla, že ona sama je sice hezká, veselá a nejspíš nejpůvabnější dívka svého věku na celém ostrově. Jenže tahle elegantní plavovláska v jemně bílých šatech byla víc než jen hezká. Byla sebejistá, přitažlivá, jedním slovem krásná. Tady se soupeřit nedá, pomyslela si odevzdaně – a zrovna když to s tím zajímavým a hezkým mládencem začínalo vypadat nadějně.

„Co tady děláš?“ našel Will konečně hlas a vedl Alyss k místu, kde dosud seděl s Delii. Vesnická dívka si všimla, že pořád drží Alyss za ruku a ta se nijak nebrání.

„Ale nic, jen doručuji běžnou diplomatickou poštu od dvora,“ řekla a pohodila hlavou, aby dala najevo, že jde o bezvýznamné posláné. „Rozesílá se do poloviny léna. Nic světoborného. Slyšela jsem, že jsi tady v Seaciffu, takže jsem si vyměnila cestu s jiným kurýrem, abych tě mohla navštívit.“

Významně mu pohlédla přes rameno a zvedla jedno krásné obočí, aby mu připomněla správné chování. Will si uvědomil, že úplně zapomněl na Delii, chvatně se otočil a přitom shodil na zem mandolu, opřenou o židli. Ve zmatku ji opět zvedal. Alespoň že musel pustit ruku toho dokonalého zjevení, pomyslela si Delia.

„Moc se omlouvám!“ vyhrkl. „Alyss, tohle je Delia, moje zdejší kamarádka. Delie, tohle je kurýrka Alyss, patří k mým nejstarším a nejmilejším kamarádům.“

Při slově „nejmilejším“ se Delia v duchu zkroutila, ale statečně se usmívala a přijala zdvořile nabízenou Alyssinu ruku. Byla pochopitelně jemná a teplá a měla překvapivě pevný stisk.

„Jsem ráda, že tě poznávám,“ řekla. Alyss se usmála, věděla, že Delia je všechno možné, jen ne ráda.

„Těší mě,“ odpověděla. Will se na ně střídavě díval a rozpačitě si mačkal ruce, nevěděl, co by měl udělat. Pak převážila radost, že opět vidí Alyss.

„Takže nějakou dobu zůstaneš? Budeš mít čas, abych ti mohl ukázat ostrov?“ zeptal se, ale Alyss s lítostí zavrtěla hlavou.

„Jen dnešní večer a zítřek,“ řekla. „Zítra je slavnostní hostina, ale dnes večer mám volno a myslela jsem si...“ Nechala větu viset ve vzduchu a Will se dychtivě chopil příležitosti.

„Tak dobře, dneska povečeříš se mnou!“ Ukázal k chatě. „Požádám Edwinu, jestli by nenavařila ještě pro jednu osobu.“

„Edwinu?“ opáčila Alyss a pousmála se. Přejela očima k chatě a napadlo ji, že Will tu snad má celou ženskou družinu. Dřív, než to Will stačil vysvětlit, ozvala se Delia.

„Moji matku,“ řekla. „Máme ve vesnici hostinec.“ Sladce se na Willa usmála. „Jestli chceš, řeknu jí. Nebude vůbec proti a já už jsem stejně chtěla jít.“

Will váhal, nevěděl, jak se s vývojem událostí vypořádat. „Aha... ano... dobře.“ Potom, jen o trošičku moc pozdě dodal: „Nechceš se k nám přidat? Můžeme povečeřet všichni společně.“

Když úsměv na Alyssině tváři mírně povadl, Delia se zachvěla slabým pocitem vítězství a na chvíli byla v pokušení pozvání přijmout. Vzápětí si však uvědomila, že tohle drobné vítězství by nejspíš bylo tím jediným, z čeho by se dnes večer mohla radovat.

„Ne. Vy si určitě máte hodně o čem povídat. Mě u toho nepotřebujete.“

Všimla si, že Alyss jí nijak neodporuje. Will trochu rozpačitě řekl: „Tak jak myslíš.“ Cítil napětí ve vzduchu, ale vůbec nevěděl, jak se má zachovat, aby ho rozptýlil. Delia už si brala malý kameninový hrnec, ve kterém mu přinesla dnešní večeři.

„Tohle odnesu,“ prohlásila. „Je to jen dušené maso a matka bude určitě chtít udělat něco zvláštního, když je to pro hraničářovu starou známou.“

„To je skvělé,“ odpověděl Will mechanicky, protože mu naprosto unikl kousavý tón jejího hlasu. Očima pořád visel na Alyss.

Delia vteřinku nebo dvě počkala a pak se zeptala: „V kolik hodin chcete večeřet?“

Will opět nevěděl a Alyss odpověděla za něj. „Já musím nejdříve k baronovi,“ řekla. „A ráda bych se ještě ubytovala a vykoupala. Možná za dvě hodiny?“

„Tak za dvě hodiny,“ řekla Delia. Potom pokračovala k Willovi: „Mám říct Denisovi, aby sem zanesl i pár lahví vína?“ Denis byl sklepník z hostince. Will se na ni usmál, nápad se mu líbil.

„To by bylo skvělé. Díky, Delie,“ řekl. Usmála se, kývnutím se rozloučila s Alyss, obrátila se a rychle odcházela směrem k vesnici.

„Proč jsi jim pro všechno na světě nabízela to víno?“ ptala se cestou sama sebe.

Skoro jako by se snažila, aby všechno bylo pro ni ještě horší, napadlo ji. S hořkostí dodala: „Neměla by ses třeba ještě vrátit a zapálit jim tam i pár romantických svíček?“

Jednou se ohlédla, když zahýbala kolem lesa, ale Will ani Alyss si jí už nevšimli. Smutně si všimla, že se zase drží za ruce.

* * *

„Začínáš být docela slavný,“ řekla Alyss a usmála se na Willa přes stůl s večeří.

Zaváhal a nalil jí sklenici výborného bílého vína. Delia navzdory všem okolnostem vybrala to nejlepší, co v matčiných sklepech našla.

„Zatím spíš tápu,“ řekl. „Je toho všeho trochu moc, vážně.“

Alyssin upřený pohled prozrazoval, že předstíranou skromnost prokoukla.

„Pozvat posádku vlčí lodi na hostinu?“ namítla. „Zabránit krvavému boji za cenu několika zvířat a pár měchů vína? Já bych řekla, že sis poradil hodně dobře.“

„Se Skandijci není tak těžké pořízení, když je už trochu znáš,“ odvětil Will. Pak se na ni potutelně usmál. Vlastně byl docela pyšný, jak se vypořádal s hrozícím nebezpečím. „Navíc,“ pokračoval, „docela stálo za to, vidět všechny ty namyšlené rytíře a dámy, jak sedí a večerí s houfem krvelačných pirátů.“

Alyss trochu svažila čelo a prstem objela okraj sklenice s vínem. „Nebylo to trochu moc odvážné?“ zeptala se. „Přece jen se v tak smíšené společnosti mohlo něco přihodit.“

Will rozhodně zavrtěl hlavou. „Když mi Gundar dal slovo kormidelníka, tak ne. Takovou přísahu žádný Skandijec nikdy neporuší. A věděl jsem, že Norris svoje muže zvládne – že udělá alespoň to,“ dodal významně. Alyss pochopila, co zůstalo nevyřčeno, a tázavě povytáhla obočí. Will chvilku váhal, nechtěl propírat seaclyffské špinavé prádlo. Pak si uvědomil, že Alyss je jako členka diplomatického sboru zvyklá slýchat mnohem důležitější tajemství, než bylo to zdejší.

„Norris a baron dopustili, aby se tu hodně uvolnila morálka. V bitvě by neměli žádnou šanci. Jejich vojáci byli špatně vycvičení a nebyli bojeschopní. Alespoň že Norris si to uvědomil a podpořil nápad s hostinou.“

„A byl to dobrý nápad,“ tiše řekla Alyss. Will zamyšleně stiskl rty.

„Nejspíš pomohlo, že jsem svého času přes Bílé moře plul,“ řekl. „Uvědomil jsem si, že mají málo zásob a zimu by bez nich nepřečkali. Když se to řešilo po mém, nemuseli o jídlo

bojovat – a dostali i příležitost jít na hostinu.“ Při té vzpomínce se opět usmál.

„Takže už v pořádku odjeli?“ otázala se Alyss jen tak mimochodem. Will zavrtěl hlavou.

„Ještě porcijí a udí maso, aby jim vydrželo celou zimu,“ řekl. „Ještě dva tři dny zůstanou na Hořkavici a potom se vydají na cestu.“

„Znamená to, že jsou pořád pro léno nebezpeční?“ zeptala se, ale Will ji v tomto ohledu spěšně uklidňoval.

„Gundarova přísaha pořád platí,“ řekl. „Já mu naprosto věřím.“ S úsměvem doplnil: „Hlavně proto, že ví, že jsem osobní přítel skandijského oberjarla.“

„Ale stejně podáš hlášení, že Norris zanedbával svoje povinnosti, vid’?“ zeptala se Alyss. Kurýři, podobně jako hraničáři, byli v první řadě oddaní králi. Will přisvědčil.

„Budu muset,“ připustil. „Ale aspoň budu moct hlásit, že se už poučil. Jeho mužům hned ráno po hostině začal tvrdý celodenní výcvik – a nevítili ho zrovna s jásotem, to ti můžu říct. Ale tak zhruba za měsíc budou zase vycepovaní jako dřív.“

„Takže všechno tu dobře šlape?“ zeptala se Alyss a potom mimochodem dodala: „Takže by nebyl problém, kdybys musel na nějaký čas odjet?“

Při jejích posledních slovech Will právě sahal po láhvi s vínem. Ruka ztuhla ve vzduchu a Will pohlédl Alyss do očí. Byly vážné, bez náznaku veselí a radosti, které v nich až dosud byly tak patrné. Pochopil, že teď jde o práci.

„Odjet?“ zeptal se a Alyss přikývla.

„Wille, já tu nejsem náhodou. Jistě, bylo třeba doručit nějaké běžné listiny, ale Halt a Crowley mě požádali, abych se toho poselství ujala právě já a abych ti předala vzkaz. Převeleli tě.“

Willa při těch slovech sevřela pochybnost. Možná že potíže se Skandijci nevyřešil tak chytře, jak si myslel. Alyss si všimla zřetelné obavy v jeho tváři a rychle ho uklidňovala.

„To není za trest, Wille. Byli moc spokojení, jak sis se vším poradil – především Halt. Mají nějaký krátkodobý úkol a potřebují k němu tebe.“

Cítil, jak z něj tíha pochybnosti spadla. „Jaký je to úkol?“

Alyss pokrčila rameny. „Já zatím neznám podrobnosti. Je to přísně tajné,“ sdělila mu. „Jak jsem řekla, chtěli, abych ti vzkaz doručila já, protože se známe už dlouho. Takhle se lidi nezačnou divit, proč najednou odjíždíš, když tě navštívil někdo z kurýrů. Budou to přičítat obvyklému hraničářskému tajnůstkářství. Doufejme, že si budou myslet, že moje návštěva je jen přátelská – zejména když se o tom zmíní tvoje dívka Delia.“

Will trochu zrudl. „Je to jen kamarádka!“ ohradil se hloupě.

Alyss však neodpověděla. Ukázala na fenu, která doposud spokojeně ležela na teplých dlaždicích u krbu. Teď byla ve střehu, uši přitisknuté k hlavě, zuby vyceněné. Vydala temné hluboké zavrčení. Oči upírala na dveře chaty.

„Venku někdo je,“ tiše řekl Will. Dal Alyss znamení, aby zůstala, kde je, vstal a opatrně se sunul ke dveřím.

Devět

Závora na dveřích se hýbala, kousek po kousku, jak osoba, která byla venku, zkoušela, jestli je zamčeno. Dřevěný trámek stoupal nad zarážku a Will se postavil po straně dveří vedle závory a přitiskl se ke stěně.

Kývl na Alyss a dívka, bystrá jako vždy, se opět dala do řeči, vykládala o Haltovi a Crowleym a vyřizovala mu od nich pozdravy. Začala líčit, jak s nimi povečeřela, a pustila se do podrobného popisu přípravy jídla a kuchařského umění mistra Chubba z Redmontu.

Když se rozhovor předtím přerušil, dveře se přestaly pohybovat. Jakmile se Alyss znovu rozpovídala, začaly se nekonečně pomalu pootevírat a dobře naolejované veřeje ani nevrzly. Will si v duchu poznamenal, že musí panty dveří přestat mazat. Halt vždycky nechával panty vchodových dveří mírně rezavět. Takhle tě nikdo nemůže překvapit, říkával s oblibou.

Will se zamračil. Jediný, kdo tady bude překvapený, je ten vetřelec, pomyslel si. Chvilku uvažoval, jestli to třeba není Delia, jestli se nevrátila, aby potají vyslechla, co si s Alyss povídají. Pak ten nápad zavrhl. Kdyby to tak bylo, fena by se nechovala takhle. Dveře byly otevřené asi na půl stopy a bylo

vidět ruku na venkovní straně závory. Mužská levá ruka, uvědomil si. A věděl, že pravačka bude nejspíš držet nějakou zbraň. Alyss se hlučně rozesmála, pravděpodobně aby nezvaného hosta přesvědčila, že jsou plně zabraní do hovoru. Lest zřejmě zabrala, protože dveře se otevřely ještě víc a v mezeře se objevila mužova paže.

Will přiskočil, pravou rukou popadl muže za zápěstí, otočil se a táhl ho dovnitř do chaty. Při otočce zároveň zatarasil dveře levou nohou, takže útočníka strhl vpřed přes nastavenou nohu.

S výkřikem překvapení a tažen neviditelnou silou vklopýtá muž do místnosti. Zakopl o Willovu nohu, a jak se kácel k zemi, vrazil do židle a ta odlétla až do kouta.

Rychle se však vzpamatoval, převalil se, vyskočil na nohy a stanul tváří v tvář hraničáři. Jak Will předpokládal, v pravé ruce měl zbraň – těžké válečnické kopí s jasanovou násadou. Držel ho oběma rukama a mířil s ním na Willa, hrot kopí, ostrý jako břitva, se lehce kýval, jako kdyby měl nepřítele zhypnotizovat.

Will se nehýbal. Stál v rovnováze na špičkách, připravený okamžitě se pohnout. Ruce měl prázdné. Alyss, jak si se zájmem všiml, vstala a v ruce držela dlouhou a nebezpečně vyhlížející dýku. Držela ji uvolněně, vypadala, že ví, jak ji použít.

Fena, podrážděná náhlým rozruchem, se zuřivě rozštěkala. Will nespouštěl oči z vetřelce a ostře jí poručil, ať přestane. Poslechla a s hrozivým vrčením pozorovala muže s kopím.

Byl velký a ramenatý, s rozcuchanými černými vlasy a vousy. Temné oči mu pod huňatým obočím plály zlostí. Velký nos měl kdysi zlomený a špatně mu srostl, takže zůstal výrazně ohnutý. Na sobě měl muž tmavé oblečení, kazajku, vlněné kalhoty a tmavohnědý plášť s kapucí. Will ho nikdy předtím neviděl, ale věděl, o koho jde.

„John Buttle,“ pronesl klidně. „Co tady chceš?“

Muž se protivně usmál a odpověděl. Měl hluboký, hrdelní hlas a podle způsobu řeči to byl nevzdělaný člověk.

„Znáš mě, jo? To jsou mi věci.“

„Znám tě z vyprávění,“ klidně odpověděl Will. „V tomhle lénu máš jistou pověst.“

Buttle se ušklíbl. „Pověst! Nikdy mi nic nedokázali! Ani nedokážou.“

„Možná proto, že nikdy nezůstanou naživu žádní svědci, když skončíš svou špinavou práci.“ Pak Will rázně pokračoval: „Tak ven s tím! Co se máš uprostřed noci co plížit po mojí verandě?“

Buttlovi se po tváři mihl zmatený výraz. Konec konců, ozbrojený tu byl on. Malý hraničář, který, jak teď viděl, vypadal spíš jako kluk, neměl zbraně žádné. I když, něco přece měl, u stehna takový zbytečně velký nůž, jenže dřív, než by ho stačil vytáhnout, by ho Buttle napíchl na kopí. A pokud šlo o tu blondatou holku, její dýka v něm nevzbuzovala žádný strach.

„Přišel jsem si pro svoji fenu,“ začal zeširoka. „Slyšel jsem, žeš jí ukrad, a chci ji zpátky.“

Při řeči se na fenu podíval – přitiskla se k podlaze a začala vrčet ještě hlasitěji.

„Kuš, ty!“ okřikl ji, ale fena dál vrčela a cenila na něj zuby.

„Rozhodně to s ní umíš,“ prohlásil Will. Rychle jí pokynul rukou a fena ihned ztichla.

„Moc chytrý!“ zašklebil se Buttle, zlostí bez sebe. „Já ji naučím způsobům, jako jsem ji to naučil posledně. Ta malá čubka mě chtěla rafnout, tak jsem ji naučil.“

„Počítám, že tím velkým kopím?“ prohodila Alyss. „Jaká neuvěřitelná statečnost.“ Nenučeně se opřela o opěradlo židle a chladně si vousáče měřila. Will se tiše radoval z jejího naprostého klidu. Buttle byl naproti tomu zřejmě rozzuřený.

„Nemluv se mnou tak spatra, holka!“ vykřikl. „Ty s tou tvojí kudličkou a kurýrskejma tajnostma!“ Ztišil hlas a pokračoval: „Máme tajný posláný pro našeho hraničáře, co? Vsadím se, že za takovou zprávu někdo dobře zaplatí.“

Will s Alyss si rychle vyměnili pohledy. Buttlovi to neuniklo a s ještě větší drzostí pokračoval: „No jo, slyšel jsem vás i ty vaše pikle. Hraničáři a kurýři, pořád slídí kolem s

tajnostma, žejo? Já vás naučím, abyste byli potichu, když je nablízku John Buttle.“

Byl teď pánem situace a měl radost, že je připravil o povýšený nezájem. Pochopil, že venku za dveřmi potají vyslechl něco důležitého, a jeho zločinecký mozek pracoval na plné obrátky a snažil se vykumat, jak by na tom mohl vydělat. Dlouholetá zkušenost mu napovídala, že chce-li někdo něco udržet v tajnosti, nevyhnutelně je tu někdo jiný, kdo zaplatí, aby se to dozvěděl.

„To je zlé,“ řekla Alyss Willovi. „Zřejmě potají vyslechl náš rozhovor.“

Buttle se jí vysmál. „Správně, tajně jsem vás vyslechnul. A vy s tím nemůžete nic udělat.“

Zdálo se, že Alyss o jeho slovech chvíli uvažuje. Pak velice lhostejným způsobem odpověděla: „Zřejmě ne. Jedině tě zabít.“

Při těch slovech si dlouhou dýku přehodila v ruce, uchopila ji za špičku a hladkým plynulým pohybem se rozmáchla. Buttle se k ní okamžitě vrhl, přikrčený proti útoku, s kopím připraveným bodnout...

... a uslyšel zvláštní syknutí a lupnutí, následované nepříjemným zabrněním v obou rukou. Willův saxonský nůž jako by vyskočil z koženého pouzdra a bez zastavení v prudkém oblouku švihl a narazil do kopí těsně pod ocelovým hrotem.

Speciálně vytvrzená čepel saxonského nože, mohutná jako sekera a ostrá jako břitva, přeťala tvrdé jasanové dřevo, jako by to byl kus syra. Těžký hrot kopí se zařinčením spadl na podlahu a Buttle užasle civěl na kopí, náhle zbavené hrotu a lehké jako pírko. Na prohlížení měl asi půl vteřiny, pak k němu Will přiskočil, znovu provedl obrat a mosazná hruška saxonského nože zaduněla na Buttlově spánku.

V tu chvíli ztratil John Buttle veškerý další zájem o okolní svět a poroučel se na podlahu jako pytel brambor.

„Čistá práce,“ ocenila Alyss, ohromená rychlostí Willova zásahu. Otočila dýku a vrátila ji do pouzdra ukrytého ve zvláštním záhybu jejích šatů.

Usmáli se jeden na druhého. Zmatená fena slabě zakňučela a dožadovala se pozornosti. Alyss se shýbla a poškrábala ji mezi ušima, aby ji uklidnila.

„Nevěděl jsem, že vás učí i vrhat dýkou,“ řekl Will a Alyss pokrčila rameny.

„Neučí. Čepel je moc tenká, aby se dala vrhnout přes místnost tak, jak to děláte vy, hraničáři. Chtěla jsem jen na sebe obrátit pozornost našeho přítele, aby ses s ním mohl vypořádat ty.“

Will přešel ke kuchyňské skřínce u stěny chaty a prohraboval jednu zásuvku. Alyss viděla, jak vytáhl několik pásků surové kůže, pak se vrátil k nehybné postavě na zemi, převrátil Buttla na břicho a ruce mu přitáhl za záda. Se zájmem sledovala, jak mu Will omotal dva proužky kůže kolem palců a pak je pevně protáhl dřevěným špalíkem s otvory pro zajištění. Pak obdobným způsobem svázal Buttlovi i kotníky.

„Čistá práce,“ zopakovala. Pečlivě prohlédl pouta a pokýval hlavou.

„Vymyslel to jeden z hraničářů. Smyčky drží palce i kotníky a ty dřevěné věcičky umožní je utáhnout, aniž by se člověk musel trápit s uzly.“

Alyss uchopila sklenici s vínem, usedla ze strany na židli a mračila se na bezduchého Buttla. „Pořád je tu ale jeden problém. Co s ním teď uděláme?“

Will se nadechl k odpovědi, ale pak se zarazil, protože si uvědomil, na co Alyss naráží.

„Moje převelení,“ řekl. „On o něm ví.“

Alyss přitakala. „Přesně tak. Navlékli jsme to takhle složitě, aby nikdo nevěděl, že jsi odjel plnit tajný úkol. Teď tu bude pobíhat tenhle pitomec a vyzvoní to každému na potkání.“

Will pohlédl na Buttla – zatím se ani nehnul. „Samozřejmě můžu zařídit, aby ho baron uvěznil. Vyhrožoval ti a vyhrožovat

kurýrce je závažný přestupek.“ Alyss však rozhodně zavrtěla hlavou.

„To nestačí. Pořád je možné, že se dostane do styku s jinými vězni, nebo dokonce s dozorci. A my si nemůžeme dovolit, aby se ven dostalo jediné slůvko. Zpropadený chlap! Wille, asi ho budeme muset zabít.“

Řekla to zdráhavě, ale tak klidně, že to Willovi vyrazilo dech. Podíval se na ni jako nikdy předtím. Pochopil, že dávná kamarádka z opatrovny prošla úplně stejně tvrdým výcvikem jako on. Potom se mu vybavilo, o čem večer ještě mluvili, a najednou dostal nápad.

„Myslím, že to nemusí dojít tak daleko,“ prohlásil. „Mám nápad. Pomoz mi osedlat koně a já ti ho řeknu.“

* * *

Gundar Bijec hmátl do kouře a ukrojil si plátek masa z volské kýty, která visela nad dřevěným uhlím. Opatrně na horké maso foukal, pak si ukousl, ochutnal a spokojeně pokýval hlavou. Už bylo skoro vyuzené. Bylo z ročního volka, křehké, mírně prorostlé a vonělo kouřem a ohněm. Gundarovi muži pilně krájeli a udili další hovězí. Skopové už bylo naporcované a nasolené. Ještě několik hodin, odhadoval, a budou připraveni. Potom si všichni pár hodin schrupnou a s vrcholícím odlivem vyrazí na opožděnou plavbu přes bouřlivé Bílé moře.

Plameny šesti ohňů osvětlovaly okolí a mezi stromy kolem mýtiny vrhaly zvláštní mihotavé stíny. Vyřezávaná socha na přídi *Vlčího mraku* jako by se v kouři vznášela a na zubech divoké vlčí tlamy tančily odrazy plamenů.

„Gundare!“ Byl to Jon Tarkson, jeden z mužů od obsluhy plachet, a volal z druhé strany mýtiny. Kapitán zvědavě otočil hlavu a viděl, jak se ze tmy vynořuje nejasná postava. Svraštil obočí, když zjistil, že je to hraničář. Seděl na koni, což byl u něj asi normální stav, a vedl dalšího koně, který měl na hřbetě naložený veliký balík.

Gundar zvedl ruku na pozdrav a vykročil k němu. Postupně si mladého hraničáře oblíbil. Uznával, jak chytře našel řešení svízelné situace, v níž se Gundar se svými muži nacházel, a obdivoval jeho zjevnou odvahu.

„Vítám tě!“ zvolal a Will oplatil pozdrav a pak sklouzl ze sedla. Gundar se mezitím propletl mezi ohni a podstavci se zavěšeným uzeným masem, přišel blíž a zjistil, že balík přehozený přes hřbet druhého koně je člověk – muž v bezvědomí se svázanýma rukama a nohama. Palcem ukázal na ztichlou postavu.

„Někdo ti šlápnul na kuří oko, hraničáři?“ zeptal se.

Will se pousmál a odpověděl: „Dělá tady v okolí jen samou neplechu. Napadlo mě, že by se ti mohl hodit.“

Gundar nakrabil čelo a hřbetem ruky si otřel mastnou bradu. „Hodit?“ opáčil. „Mně v posádce nikdo nechybí, díky. Na palubě *Vlčího mraku* nepotřebuju žádný nezkušený nemehlo z jihu.“ Odmlčel se a pak přidal: „Neber to jako urážku.“

Will zavrtěl hlavou. „Neberu. Ale já ti ho vlastně nechť nabídnout jako člena posádky. Napadlo mě, že bys ho možná rád vzal jako otroka. Máte přece ve Skandii pořád otroky, ne?“

Bijec se na mladíka zahleděl s živým zájmem. Napadlo ho, že je samá klička a nikde žádná chybička. *Vlčí mrak* měl za sebou špatnou výpravu, jak Will uhodl, když se poprvé se Skandijci setkal. Silný zdravý otrok se dá dobře prodat, až konečně dorazí zpátky do Hallasholmu.

„Ano. Pořád máme otroky,“ přisvědčil Gundar, přistoupil blíž ke koni a zkoumal bezduché tělo podrobněji. Rukou chytil chomáč vlasů, zvedl mužovu hlavu a prohlížel si obličej. Byl to třicátník. Vypadal velký a silný.

„Je zdravý?“ zeptal se a Will kývl.

„Kromě lehkého otřesu mozku je zdravý jako ryba.“ Will si vzpomněl na surovou ránu v boku feny a na povídačky, že Buttle má na svědomí řadu vražd ve zdejších kraji. „Dobře by se hodil na práci u pádel.“

Pádla byla druhem trestu pro skandijské otroky. Byly to velké dřevěné lopatky, umístěné ve studnách během zimy. Otroci s nimi pohybovali ze strany na stranu a nahoru dolů a míchali vodu ve studni, aby nezamrzla silnou vrstvou ledu. Při práci na ně pořád cákalo, takže byli promáčení až na kůži ledovou vodou a oblečení jim mrzlo na těle. V době, kdy byl Will otrokem ve Skandii, byl k pádlům přidělen. Málem ho to stálo život, ale Erak se nad ním slitoval a pomohl mu k útěku.

Gundar zavrtěl hlavou. „Oberjarl zrušil pádla jako trest,“ řekl. „Kromě toho by se takovýhle cenný otrok u nich zmařil.“ V klidu si tichého Buttla ještě jednou prohlédl a pak se rozhodl. „Tak dobrá,“ pokrčil rameny. „Kolik za něj chceš?“

Will zatáhl za uzel, jímž bylo Buttlovo tělo pevně přivázáno přes koňský hřbet.

„Vezmi si ho jako dárek,“ prohlásil a vzal loupežníka za límec, takže tělo sklouzlo z koně a složilo se na hromadu na zemi. Buttle přitom tiše zasténal a potom opět ztichl. Gundar překvapeně valil oči.

„Jako dárek?“

Will přisvědčil. „Všem tady otravuje život a já nemám čas dávat na něj pořád pozor. Klidně si ho vezmi. Někdy mi tu laskavost oplatíš.“

Skandijský kapitán ho zamyšleně pozoroval. „Ty jsi samý překvapení, hraničáři,“ podotkl. Potom přivolal dva muže z posádky, kteří jako zvědaví diváci postávali opodál. „Dejte ten náklad na loď,“ nařídil. „Složte ho do kotevní komory.“

Ušklíbli se, zvedli bezvládné tělo a odnášeli ho pryč. Gundar napřáhl ruku k Willovi, hraničář ji přijal a pevně si potřásl pravicemi.

„Nu, máš pravdu, hraničáři. Máš to všechno u mě. Nejenže jsi mě i moje muže zásobil jídlem na zimu, ale dal jsi nám ještě něco užitečného navrch.“

Will pokrčil rameny. „Prokážeš mi službu, když si ho vezmeš,“ řekl. „Budu rád, když budu vědět, že je pryč z Aralueny. Příznivý vítr a silné veslaře, Gundare,“ připojil tradiční skandijský pozdrav na rozloučenou.

„A tobě dobré cesty, hraničáři,“ odpověděl Gundar.

Will se znovu vyhoupl do Cukova sedla. Odjížděl a představoval si, jak se bude mít Buttle jako otrok ve Skandii. I bez pádel bude mít těžký život, pomyslel si.

Zjistil, že mu to nijak zvlášť nevadí.

Deset

Will zastavil Cuka a rozhlížel se po téměř opuštěném Sněmovišti. Bylo to zvláštní, vidět ho tak prázdné. Vzbuzovalo téměř pocit smutku.

Řídce zalesněná mýtina bývala pravidelně plná malých zelených stanů padesáti sloužících členů hraničářského sboru, shromážděných ke každoročnímu sněmu. Hořivaly tu malé ohně na vaření, řinčení a chrastění zbraní při výcviku překrývalo šum hovoru, smích a veselé pokřikování starých známých na nově příchozí.

Dnes byla tábořiště mezi stromy prázdná. Jen dva stany stály na druhém konci mýtiny, v místě, kde býval velitelský stan. Pochopil, že Halt s Crowleym už dorazili.

Od té doby, co Alyss navštívila Seaclyffské léno, uplynul týden. Půvabná kurýrka předala Willovi poslední pokyny, řekla mu, aby po jejím odjezdu dva dny počkal a potom v tichosti odjel, aniž by někomu sděloval, kam jede, a vydal se na Sněmoviště, kde mu měli Halt a Crowley vysvětlit jeho úkol. Když se loučila, položila mu ruce na ramena a hluboce se mu zadívala do očí. Byla o půl hlavy vyšší než Will a vždycky se jí líbilo, že jemu to vůbec nevadí. Po pravdě řečeno, větší než Will byla většina lidí, takže ho to netrápilo. Naopak, vždy

oceňoval, že Alyss se v jeho přítomnosti nikdy nepokoušela hrbít nebo nějak maskovat svou výšku. Hrdě stála, pevně a vzpřímeně, což všem jejím pohybům dodávalo půvab.

Jejich oči se setkaly a Will postřehl záblesk smutku. Potom se sehnula a rty se dotkla jeho rtů – byly lehké jako motýlí křídla a úžasně měkké na dotek. Dlouhé vteřiny tak setrvali, potom Alyss odstoupila. Smutně se na něj usmála, litovala, že odjíždí tak brzy potom, co ho opět spatřila.

„Opatruj se, Wille,“ řekla. Kývl. Hrdlo měl sevřené a bál se, že hlas by ho zradil. Nakonec se mu podařilo ze sebe vypravit odpověď.

„Ty taky.“

Díval se, jak odjíždí se svým dvoučlenným doprovodem, dokud mu nezmizela z očí mezi stromy. A díval se ještě nějakou chvíli potom.

Ted' byl tady, připravený dozvědět se něco víc o novém poslání – nedočkavý a nejistý a trochu posmutnělý ze vzpomínek na rozloučení s Alyss a z pohledu na prázdné Shromaždiště. Nejistota se rozplynula a smutek vytratil, když uviděl, že před jedním ze stanů se pohybuje známá malá postava.

„Halte!“ zavolal radostně a mírným tlakem kolen pobídl Cuka do cvalu přes opuštěné Shromaždiště. Fenu to zaskočilo, jednou krátce štekla a pak za nimi vystřelila jako šíp.

Když podmračený hraničář u ohně zaslechl hlas svého bývalého učně, napřímil se. Will s Cukem se hnali k němu a on stál, s rukama připaženými a tváří zachmuřenou. Ale uvnitř mu srdce poskočilo, jako vždy, když byl ve Willově společnosti – ne že by bylo dobré dávat to před chlapcem nějak najevo, myslel si.

Potom se v duchu opravil. Will byl sice mladý a mladě vypadal, ale chlapec už nebyl.

Nikdo nenosil stříbrný dubový list, pokud neprokázal, že je celý muž.

Cuk se s nataženými předními nohama lehce zapřel na zadních a klouzavě zastavil vedle hraničáře. Do vzduchu se

zvedl hustý oblak prachu. Vzápětí se Halt ocitl v pevném sevření, protože Will seskočil ze sedla a radostně ho objímal.

„Halte! Jak se máte? Co jste celou dobu dělal? Kde je Abelard? Jak se má Crowley? Co tohle všechno znamená?“

„Těší mě, že můj kůň je pro tebe důležitější než velitel našeho sboru,“ prohlásil Halt s jedním obočím povytaženým ve výrazu, který Will tak dobře znal. Kdysi dávno si myslel, že je to výraz nespokojenosti, ale už před lety pochopil, že pro Halta to bylo totéž co úsměv.

Will konečně bývalého učitele pustil a odstoupil, aby si ho prohlédl. Od doby, kdy viděl Halta naposled, uplynulo teprve několik měsíců, ale s překvapením zjistil, že šedin v hraničářových vousech a vlasech je víc, než kolik si pamatoval.

„Ještě štěstí, že jsme se tolik namáhali tuhle schůzku udržet v tajnosti, abys sem mohl přijet a hulákat z plných plic,“ poznamenal Halt. Will se na něj zazubil. Ta poznámka ho vůbec nevyvedla z míry.

„Široko daleko není nikdo, kdo by to slyšel,“ řekl. „Nejdřív jsem projel okolí. Jestli v okruhu tří mil někdo je, sním svůj toulec.“

Halt se na něj zadíval s obočím opět povytaženým do oblouku. „Nikdo?“

„Nikdo jiný než Crowley,“ opravil se Will a velkoryse mávl rukou. „Viděl jsem ho, jak mě sleduje z toho svého oblíbeného úkrytu asi půl druhé míle odsud. Myslel jsem, že touhle dobou už bude zpátky.“

Halt si hlasitě odkašlal. „Aha, tak tys ho viděl, co?“ prohlásil. „Umím si představit, jak bude radostí bez sebe, až to uslyší.“ Ale potají měl ze svého bývalého učně radost. Přestože byl zvědavý a zjevně nedočkavý, nezapomněl na opatrnost, k níž byl vycvičen. Vzhledem k tomu, co ho čekalo, to bylo dobré znamení, pomyslel si Halt a zvažněl.

Will si změny nálady nevšiml. Rozepínal Cukovi sedlový popruh a pokračoval v hovoru, otočený ke koni. „Jeho zvyky začínají být moc průhledné,“ říkal. „Tu skryš používal při

posledních třech sněmech. Je čas, aby zkusil něco nového. O téhle už musí vědět každý.“

Hraničáři mezi sebou neustále soutěžili, kdo koho uvidí dřív, a každoroční sněm byl obdobím, kdy se vzájemné soutěžení stupňovalo. Halt zamyšleně přisvědčil. Crowley si vybudoval v podstatě neviditelnou pozorovatelnu zhruba před čtyřmi lety. Jako jediný z mladých hraničářů ji po roce objevil Will. Halt se mu nikdy nezmínil, že je jediný, kdo Crowleyho skrýš zná. Skrytá pozorovatelná byla pýchou a radostí velitele hraničářů.

„Nu, každý možná ne,“ odtušil. Will za Cukem vykoukl a usmál se při představě, že vůdce hraničářského sboru si myslí, že Willův příjezd sledoval neviděn.

„To je jedno, možná už začíná být trochu starý na to, aby se plížíl kolem a schovával ve křoví, nemyslíte?“ prohlásil vesele. Halt jeho slova chvíli zvažoval.

„Trochu starý? Nu, někdo si to myslet může. Ale nezapomeň, že v umění pohybovat se tiše je pořád stejně dobrý jako vždycky,“ řekl významně.

Úsměv na Willově tváři zvolna povadl. Odolal pokušení ohlédnout se přes rameno.

„Stojí za mnou, že?“ zeptal se a Halt opět kývl.

„Je... dost blízko, aby slyšel, co jsem předtím povídal?“ vypravil ze sebe konečně Will a bál se nejhoršího. Tentokrát Halt nemusel odpovídat.

„Ale proboha, to ne,“ ozval se za ním známý hlas. „Ten už je tak starý a vetchý, že je hluchý jako pařez.“

Willovi poklesla ramena, otočil se a spatřil světlovlasého nejvyššího velitele, jak stojí několik kroků od něj.

Mladý muž sklopil oči.

„Dobrý den, Crowley,“ pozdravil a pak zamumlal: „Já... omlouvám se vám za ty řeči.“

Crowley se na mladého hraničáře ještě pár vteřin upřeně díval, ale pak se neubráníl a ve tváři se mu objevil úsměv.

„To nic,“ řekl a s trochou radosti v hlase dodal: „Nestává se mi to teď často, abych na někoho z vás mladých vyzrál.“

Nedal najevo, jak na něj zapůsobila novina, že Will zpozoroval jeho úkryt. Odhalit ho mohly jen ty nejbystřejší oči. Vidět a nebýt viděn byl pro Crowleyho denní chleba snad už přes třicet let a navzdory Willovu mínění byl v oboru maskování a nenápadného pohybu stále naprostou špičkou. Teď si všiml jiného pohybu – zavrtění ocasu – a poklekl na koleno a prohlížel si psa.

„Ahoj,“ řekl přívětivě, „kdo jsi?“

Natáhl ruku, dlaní dolů a s pokrčenými prsty, a fena se pomalu přiblížila, ruku očichala a znovu zavrtěla ocasem, s ušima vztyčenýma ve střehu. Crowley měl psy rád a oni to vždy vycítili a od prvního okamžiku ho brali jako přítele.

„Našel jsem ji cestou na hrad Seacliff,“ vysvětloval Will. „Byla zraněná a polomrtvá. Její předchozí majitel se ji pokusil zabít.“

Crowleyho tvář potemněla. Představa, že je někdo krutý ke zvířatům, mu byla odporná. „Doufám, že sis to s tím člověkem vyříkal?“ prohlásil.

Will rozpačitě přešlápl. Nebyl si úplně jistý, jak jeho nadřazení zhodnotí způsob, jakým naložil s Johnem Buttlem.

„Tedy, v jistém smyslu ano,“ odpověděl vyhýbavě. Všiml si, jak Haltova obočí vyjela vzhůru. Bývalý učitel vždy poznal, kdy mu Will neříká celou pravdu. Crowley, zaměstnaný škrábáním psa za ušima, také zvědavě zvedl hlavu.

„V jistém smyslu?“

Will si nervózně odkašlal. „Musel jsem se s ním vypořádat, ale ne kvůli psovi. Vlastně ne tak docela. Chci říct, že právě kvůli psovi se ten večer objevil u mé chaty a tajně vyslechl, co si povídáme a pak... no, věděl jsem, že s ním budu muset něco udělat, protože toho slyšel moc. A potom Alyss řekla, že ho možná budeme muset... vždyť víte... ale já si myslel, že je to možná trochu kruté. Takže nakonec to bylo to nejlepší řešení, jaké jsem mohl vymyslet.“

Ztichl a zjistil, že na něj oba zírají s naprostou nechápavým výrazem ve tváři.

„Chtěl jsem říct,“ opakoval Will, „že psa se to jaksi týkalo, ale ne zrovna přímo, jestli mi rozumíte.“

Po delším mlčení Halt zvolna prohlásil: „Ne, vlastně ne.“

Crowley pohlédl na svého dlouholetého přítele a zeptal se: „Tenhle mládenec byl u tebe jak dlouho... šest let?“

Halt pokrčil rameny. „Skoro,“ odvětil.

„A rozuměl jsi někdy alespoň slovo z toho, co říkal?“

„Většinou ani ne,“ řekl Halt.

Crowley v úžasu potřásl hlavou. „Je jen dobře, že nešel k diplomatické službě. Kdyby volně běhal po světě, touhle dobou už bychom válčili nejmíň s půltuctem zemí.“ Pohlédl opět na Willa. „Pověz nám, jednoduchými slovy a pokud možno v celých větách, co mají společného tenhle pes, ta osoba a Alyss.“

Will se zhluboka nadechl, aby odpověděl. Všiml si, že oba muži bezděčně o půl kroku ustoupili, a usoudil, že udělá nejlíp, když všechno podá co možná nejjednodušeji.

„Bývalý majitel té feny byl místní rváč, který se jmenuje John Buttle. Ublížil jí a nechal ji tak. Já ji našel u cesty a postaral jsem se o ni.“

Udělal přestávku a pohlédl na Halta a Crowleyho, aby potvrdili, že zatím rozumějí. Oba ho rukou pobídli, ať pokračuje.

„Buttle se rozhodl, že chce fenu zpátky, a přišel si pro ni v tu dobu, kdy u mě v chatě byla Alyss a vyřizovala mi váš vzkaz. Než jsme zjistili, že je za dveřmi, tajně nás nějakou dobu poslouchal.“

Za takové přiznání si u Halta vysloužil mírně káravý pohled. Will kajícně rozhodil rukama.

„Já vím. Měl jsem ho objevit dřív. Jenže jsme s Alyss staří kamarádi a já byl asi trochu nepozorný.“ Odmlčel se a Halt to přešel drobným mávnutím ruky. Will pokračoval. „Každopádně, když tam byl, slyšel, jak Alyss říká, že mám plnit nějaký tajný úkol.“

Ted' mu patřila plná pozornost obou dvou. Halt se tvářil nevyzpytatelně jako vždy, ale Crowleyho zájem byl očividný.

„Takže, co jsi s ním udělal?“ zeptal se. Will pokrčil rameny.

„No, měl kopí, tak jsem mu ho zlámal a srazil jsem ho jilcem saxonského nože. Alyss mi pomáhala,“ dodal, protože nechtěl, aby to vypadalo, že se o všechno zasloužil sám. „Odvedla jeho pozornost, takže jsem to mohl provést. Pak jsem ho spoutal a museli jsme se rozhodnout, co s ním. Alyss dokonce naznačovala, že ho asi budeme muset zabít.“

Crowley s vážnou tváří přikývl. „Měla pravdu. Nemůžeme riskovat, že se prozradí byť jen jediné slůvko,“ podotkl. „Tak co jste s ním udělali?“

Will opět zaváhal. Pak se zhluboka nadechl a všechno dopověděl: „Skandijci s vlčí lodí byli ještě v přístavu, tak jsem ho vzal k nim. Vzali si ho jako otroka.“

S obavami čekal, co na to řeknou. Konec konců, otroctví bylo v Araluenu nezákonné. Alyss na to upozorňovala, když se svým nápadem přišel.

„Prodal jsi ho?“ zeptal se Halt. Will zavrtěl hlavou.

„Vlastně ne. Neprodal. Já jim ho... dal do otroctví.“

„Dal do otroctví?“ opáčil Crowley a zamyslel se nad tím.

„Gundar z něj měl radost,“ navázal Will v naději, že tak celou věc lépe vysvětlí. „Šlo o to, že jsem věděl, že mu to zabráni roznést řeči o mém poslání. A jestli to řekne Skandijcům, na tom nesejde. Nejspíš ho nebudou poslouchat, a i kdyby poslouchali, budou další tři měsíce stejně trčet na Skorghijlu.“

Bylo ticho, Crowley s Haltem přemýšleli o jeho slovech. Will si nemohl pomoci a ještě dodal: „Měl jsem pocit, že buď tohle, nebo smrt. A já si nemyslel, že si zaslouží kvůli tomu zemřít.“

„Ale myslel sis, že si zaslouží, abys ho... dal do otroctví?“ zeptal se Crowley. Willovi trochu ztuhla čelist a pak odpověděl.

„Ano, Crowley, myslel. Ten člověk má na svědomí celou řadu zločinů. Pravděpodobně spáchal víc než jednu vraždu – i když nejsou žádné důkazy, které by obstály před řádným soudem,“ připustil.

Halt se škrábal na bradě a vypadal zamyšleně. „Konec konců,“ řekl mírně, „součástí našich povinností je i řešit případy, kdy není dostatek usvědčujících důkazů.“ Crowley na něj ostře pohlédl.

„Jak dobře víš, formálně to není přípustné,“ připomněl. Halt kývl, že rozumí, a pak pokračoval stejně mírným hlasem.

„Takže případ Arndora z Crewsu by se nedal považovat za precedens?“ zeptal se a Crowley rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. Will se na oba zadíval, zmatený nečekanou změnou tématu.

„Arndor z Crewsu?“ divil se. „Kdo to byl?“

Halt se na něj usmál. „Byl to obr – vysoký bezmála sedm stop. A lupič. Několik měsíců byl postrachem města Crewsu, dokud si to s ním nevyřídil jeden mladý hraničář... poněkud neobvyklým způsobem.“

Halt viděl, že Willa to zajímá a Crowleyho vyvádí z míry, a s drobným pousmáním pokračoval. „Připoutal ho ve městě řetězem k mlecímu žernovu a nechal obyvatele Crewsu, aby ho po dobu pěti let používali při mletí obilí místo zvířecí síly. Podle všeho to mělo blahodárný účinek na jeho duši a zároveň to městu přineslo velký rozkvět. Mouka z Crewsu byla svou jemností proslavená.“

Crowley jeho vyprávění konečně přerušil. „Podívej, to bylo něco docela jiného a já...“ Opravil se příliš pozdě. „Ten dotyčný hraničář... nemohl vymyslet žádný jiný způsob, jak to vyřešit. Ale Arndor aspoň trochu odškodnil lidi, kterým ublížil. Nikdo ho neprodal jen tak jako otroka do cizí země.“

„Nu,“ řekl Halt, „ani toho Buttla ne. Jak vlastně řekl Will, neprodal ho, ale daroval. Dobrý právník by nejspíš poukázal na to, že když nešlo o předání za peníze, nestalo se nic, co by poškozovalo zákony této země.“

Crowley zasupěl. „Dobrý právník?“ zapochyboval. „Takový neexistuje. Dobrá, mladý Wille, asi jsi udělal to nejlepší, co jsi mohl, a jak tady tvůj právník naznačuje, po formální stránce k žádnému přestupku nedošlo. Co kdyby sis teď raději postavil stan? Po večeři si promluvíme.“

Will přikývl, blýskl úsměvem po Haltovi a Halt opět povytáhl obočí. Když Will odcházel, aby si postavil malý zelený stan, Crowley přikročil ke starému příteli a tiše si s ním promluvil, aby je Will neslyšel.

„Poslyš, vlastně to není až tak špatný způsob, jak se vypořádat s choulostivými případy,“ řekl měkce. „Možná by ses měl spojit se svým přítelem Erakem a zjistit, jestli bychom to nemohli dělat častěji.“

Halt se na něj dlouze a beze slova zadíval. „Jistě. Ostatně, tahle země má jen omezený počet mlýnů, že?“

Jedenáct

Tři hraničáři pohodlně seděli u ohně, který rozdělal Will. Večeři měli dobrou. Plátky srnčího masa, které přivezl Crowley, se s prskáním a škvířením upekly na plochých kamenech rozpálených ve žhavém uhlí, maso doplnily vařené brambory, štědře omaštěné a opepřené, a zelenina, krátce povařená v kotlíku s vodou. Teď seděli hraničáři v přátelském tichu a usrkávali z misek kávu, kterou uvařil Halt.

Will se v duchu usmíval. Nemohl se dočkat, až se dozví podrobnosti o svém úkolu, ale věděl, že nemá smysl na Crowleyho s Haltem naléhat. Oni mu všechno řeknou, až budou sami chtít, a nic, co by udělal nebo řekl, je nepřiměřené, aby to řekli dřív, než měli v plánu. Ještě před pár lety by hořel nedočkavostí a neklidně by se vrtěl. Spolu s jinými hraničářskými dovednostmi se však naučil i trpělivosti. Jak seděl a čekal, až velitelé téma načnou, čas od času na sobě cítil Haltův pochvalný pohled – bývalý učitel oceňoval jeho nově osvojenou vlastnost. Will náhle zvedl oči, přistihl Halta, že se na něj dívá, a malinko se pousmál. Měl radost, že může předvést, jak se dokáže ovládat.

Nakonec si Halt na tvrdé zemi poposedl a rozčileně prohlásil: „Tak dobrá, Crowley! Proboha, už s tím začněme!“

Velitel sboru se na přítele pobaveně usmál. „Myslel jsem, že tady zkusíme Willovu trpělivost, a ne tvoji,“ utrousil. Halt rozmrzele mávl rukou.

„Tak považuj jeho trpělivost za přezkoušenou.“

Crowley sbíral myšlenky a jeho úsměv se vytratil. Will se nedočkavě předklonil. Byl zvědavý na podrobnosti o novém úkolu. Posledních několik dní dělal, co mohl, aby zkontroloval svou zvědavost, a když nyní konečně nadešla ta chvíle, měl pocit, že už nedokáže čekat ani vteřinu. Lámal si hlavu, čeho se úkol asi bude týkat, a napadlo ho několik možností, většinou spojených se zkušenostmi, které získal ve Skandii. Crowleyho první slova je všechny překonala.

„Zdá se, že na severu máme problém s čarodějnictvím,“ řekl.

Will se překvapeně narovnal. „S čarodějnictvím?“ vyhrkl trochu pronikavějším hlasem, než měl v úmyslu. Crowley přikývl.

„Jak se zdá,“ odpověděl a položil na ta slova důraz. Will přešel pohledem k Haltovi. Tvář bývalého učitele neprozrazovala nic.

„My věříme na čarodějnictví?“ zeptal se Halta. Starší muž mírně pokrčil rameny.

„Devadesát pět procent případů, které jsem viděl, nebylo nic víc než humbuk a podvod,“ řekl. „Nic, co by se nedalo vyřešit dobře mířenou ranou šípem. Potom jsou tu možná další tři procenta, která se týkají ovládnutí a ovlivňování slabší mysli někým silnějším – něco podobného uplatňoval třeba Morgarath na své wargaly.“

Will zvolna přikyvoval. Morgarath byl bývalý baron, který se vzbouřil proti králi a vedl armádu polozvířecích vojáků bezvýhradně podrobených jeho vůli.

„Další procento představuje hromadnou halucinaci, kterou umění vyvolat někteří lidé,“ připojil Crowley. „Ta je podobná ovládnutí mysli, ale stává se při ní, že lidé ‚vidí‘ nebo ‚slyší‘ něco, co ve skutečnosti neexistuje.“

Chvilí bylo ticho. Will znovu přešel očima od jednoho k druhému. Nakonec řekl: „Takže zbývá jedno procento.“ Oba starší hraničáři přisvědčili.

„Vidím, že v počtech ses zlepšil,“ odtušil Halt, ale dřív, než Will stačil něco říct, navázal. „Ano, je to, jak říkáš. Jedno procento případů zbývá.“

„A vy říkáte, že jsou to případy čarodějnictví?“ zeptal se Will, jenže Halt zarputile vrtěl hlavou.

„Já říkám, že pro ně neumíme najít rozumné vysvětlení,“ opravil ho. Will si netrpělivě poposedl a pokusil se z bývalého učitele dostat jasné vyjádření.

„Halte,“ začal a pevně upíral pohled do očí vousatého hraničáře, „vy věříte na čarodějnictví?“

Halt si odpověď rozmýšlel. Byl člověk, který se celý život zabýval fakty. Jeho celoživotní práce byla zasvěcena shromažďování faktů a informací. Nejistota se mu přčila. Jenomže v tomto případě...

„Na čarodějnictví nevěřím,“ prohlásil a pečlivě volil další slova, „ale ani ho nemůžu úplně vyloučit. K případům, pro které zřejmě neexistuje žádná příčina nebo rozumné vysvětlení, jsem připraven přistupovat s otevřenou myslí.“

„A já si myslím, že to je asi nejlepší postoj, jaký můžeme zaujmout,“ dodal Crowley. „Myslím, že zřejmě existuje nějaké zlo, které ovlivňuje náš svět. Všichni jsme viděli příliš mnoho případů zločinného jednání, než abychom o tom mohli pochybovat. Kdo může tvrdit, že se čas od času nevyskytne osoba, která je schopná takovou sílu vyvolat nebo usměrnit pro svůj vlastní prospěch?“

„Ale nezapomeň,“ řekl Halt, „že mluvíme o jednom případě ze sta – a i tak říkáme, že to může, ale nemusí být skutečné čarodějnictví. Pokud čarodějnictví vůbec existuje.“

Will pomalu zavrtěl hlavou, potom se zhluboka napil kávy. „Začínám v tom mít zmatek,“ prohlásil nakonec. Halt se nevesele usmál.

„Jedno měj zkrátka na paměti: je více než devadesátiprocentní pravděpodobnost, že případ, který tu

řešíme, čarodějnictvím není – jen se tak navenek jeví. Téhle myšlenky se drž a vůči všemu ostatnímu měj mysl otevřenou. Rozumíš?”

Will přisvědčil a zhluboka vydechl. „Dobře,“ řekl. „Tak jaké jsou podrobnosti toho případu? A co chcete, abych udělal?”

Crowley pokynul Haltovi, aby pokračoval s předáním pokynů. Věděl, že pouto mezi bývalým učitelem a učněm je pořád silné, což usnadní porozumění a sníží možnost, že pokyny budou pochopené nesprávně. Tihle dva věděli, jak ten druhý uvažuje.

„Tak dobrá,“ začal Halt, „za prvé je tu řeč o lénu Norgate –“

„Norgate?” přerušil ho Will a v hlase mu bylo znát překvapení. „Není snad v tom lénu přidělený hraničář?”

„Ano, je,“ připustil Halt. „Ale v kraji ho všichni znají. Lidé jsou vystrašení a zmatení a hraničář je ten poslední, komu by se v tomhle stavu chtěli svěřovat. Polovina z nich si myslí, že my sami jsme čarodějové,“ připojil zachmuřeně. Will pokyvoval. Věděl, že je to pravda.

„Ale nebudou nedůvěřiví, když se tam objevím já?” zeptal se. „Mě sice třeba neznají, ale jsem také hraničář.”

„Nepojedeš jako hraničář,“ sdělil mu Halt. „Pojedeš v přestrojení.”

To oznámení zarazilo přívál otázek, který se Will chystal spustit. Po pravdě řečeno ho ta slova trochu zaskočila. Byl velmi pyšný na to, že je hraničář, a těšila ho vážnost, kterou mu jeho postavení zajišťovalo.

Lidé byli z hraničářů nesví, to byla pravda. Ale členy sboru nesporně provázela i vážnost, která jim všude otevírala dveře. Jejich názor vyhledávali a uznávali rytíři a baroni v celém království a příležitostně dokonce i sám král. Mistrovství, s jakým zacházeli s hraničářskými zbraněmi, bylo příslovečné. Will si nebyl jistý, jestli by se chtěl toho všeho vzdát. Nebyl si jistý, jestli by se bez lesku hraničářského postavení, posilujícího jeho sebedůvěru, opravdu dokázal vypořádat s

obtížným nebo nebezpečným posláním – a už teď se zdálo, že tento úkol bude v sobě spojovat obojí.

„Příliš předbíháme,“ poznamenal Crowley. „Nejdřív vylíčíme celkovou situaci a teprve potom se začneme zabývat podrobnostmi.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Halt. Významně se podíval na Willa a mladík přikývl. Poznal, že teď je čas naslouchat a nepřerušovat.

„Dobrá. Norgateské léno je v království trochu ojedinělé, protože kromě hradu Norgatu, střediska léna, je tu ještě další hrad na sever od něj.“

Zatímco Halt mluvil, Crowley na zemi před nimi rozvinul mapu celého kraje a Will poklekl, aby si ji pečlivě prohlédl. Viděl, že Halt má pravdu. Ukázal na mapu v místě, kde byl označený hrad, v podstatě na severní hranici království.

„Hrad Macindaw,“ zamumlal a Halt kývl.

„Je to spíš pevnost než hrad,“ řekl. „Neoplývá pohodlím, ale o to víc je strategicky významný. Jak vidíš –“ z toulce před sebou vzal jeden ze svých černých šípů a s jeho pomocí ukazoval na rozeklané hory oddělující Araluen od Pikty, sousední země na severu – „je postavený tak, aby z něj bylo možné ovládat Macindawský průsmyk.“

Pozastavil se a pozoroval mladíka, jak s očima upřenýma na mapu všechno vstřebává. Will nakonec kývl a Halt pokračoval.

„Bez hradu Macindawu bychom čelili neustálým přepadením ze strany Skotiů, divokého kmene, který ovládá jižní oblasti Pikty. Jsou to nájezdníci, lupiči a rváči. Bez Macindawu by pro nás bylo těžké udržet je bezpečně za hranicemi Norgateského léna. Zimní tažení tak daleko na sever pro armádu není snadné – i proto, že podstatná část našich vojáků pochází z jižních lén a nejsou zvyklí na velice drsné počasí, které tam nahoře panuje.“

Will pokyvoval hlavou a odsedl si od mapy. Obraz se mu přesně vryl do paměti. Přejel pohledem opět k Haltovi a starší hraničář pokračoval: „Takže dokážeš pochopit, že trochu

zneklidníme, když se zdá, že něco narušuje přirozenou rovnováhu věcí v Norgateském lénu.“

Will přikývl.

„Když lorda Syrona, vládce Macindawu, sklátila záhadná nemoc, pochopitelně nás to zajímalo. Náš zájem ještě vzrostl, když se začaly šířit divoké zkačky o čarodějnictví. Podle všeho se jeden ze Syronových předků před několika sty lety nepohodl s nějakým místním čarodějem.“ Halt poznal, že Will má na rtech otázku, a zvedl ruku, aby ji ani nepokládal.

„To nevíme. Mohlo se jednat o ovládnutí mysli. Mohl to být podvodník. Nebo možná nebyl. Jak říkám, všechno se stalo velmi dávno, takže pořádných důkazů je hodně málo, zato strašidelných povídaček velká spousta. Podle všech popisů té události to byl pravý a nefalšovaný čaroděj a už po staletí žije s rodem Syronů v nepřátelství. Jeho nedávné objevení bylo poslední z celé dlouhé řady střetů mezi nimi. Měj na paměti, že se tu zabýváme bájemi a legendami, a tak nečekej nic moc rozumného.“

„Co se stalo s tím čarodějem?“ zeptal se Will a Halt pokrčil rameny.

„Nikdo neví. Zdá se, že uvrhl na Syronova předka všechny možné záhadné nemoci. Léčitelé pochopitelně nedokázali žádnou z nich určit ani léčit. To nedokážou nikdy, pokud si myslí, že jde o čarodějnictví,“ prohlásil neuctivě. „Potom se ale jeden mladý rytíř z toho rodu rozhodl, že kraj čaroděje zbaví. Jak je v takových bájích pravidlem, byl čistého srdce a díky ušlechtilé povaze čaroděje přemohl a vyhnal.“

„On ho nezabil?“ zeptal se Will a Halt potřásl hlavou.

„Ne. To se bohužel nikdy nestává. Legendy pak mohou po letech znovu ožít a k tomu došlo i v tomhle případě. Asi před šesti týdny se Syron za jízdy náhle svalil z koně. Když k němu dorazili jeho muži, byl modrý v obličeji, měl pěnu u úst a křičel bolestí.

Dopravili ho do hradu a léčitelé byli nad jeho stavem naprosto bezradní. Dokázali mu jedině mírnit bolesti utišujícími léky. Od té doby je na tom pořád stejně, potácí se

mezi životem a smrtí. Jakmile ho probudí, aby mu dali najíst nebo napít, bolest znovu udeří a on začne křičet a z úst mu jde pěna. Jenže když mu podávají tisíce léky, slábne čím dál víc.“

„Budu hádat,“ řekl Will, když Halt domluvil. „Ty příznaky byly úplně stejné jako ty, kterými trpěl jeho předek v legendě.“

Halt na mladíka pochvalně ukázal prstem. „Trefa do černého,“ potvrdil. „Což samozřejmě vyvolalo pověsti, že Malkallam se vrátil.“

„Malkallam?“ opáčil Will.

„Ten původní čaroděj,“ ozval se Crowley. „Nikdo neví, odkud se ty řeči vzaly, ale vyskytla se i další... znamení. Světla v lese, která zmizí, jakmile se někdo přiblíží, podivné postavy spatřené v noci u cesty, neznámé hlasy, které se ozývají na hradě, a tak dále. Přesně takové věci, které mají venkovské obyvatelstvo k smrti vyděsit. Meralon, místní hraničář, se snažil získat nějaké podrobnosti, ale lidé ztratili řeč. Ale zaslechl nějaké zvěsti o čarodějovi, který žije hluboko v lese, a také slyšel jméno Malkallam. Nedokázal ale zjistit, kde přesně žije.“

„Kdo na hradě velí, když toho Syron není schopný?“ zeptal se Will. Halt otázku ocenil kývnutím. Will uměl poznat, co je nepodstatné, a dokázal proniknout k jádru věci.

„Formálně Orman, Syronův syn, ale on vlastně žádný voják není. Podle Meralonova hlášení je to spíš učenec a víc než střežení hranice království ho zajímá studium historie. Naštěstí je tam i Syronův synovec Keren a velení nad hradní posádkou převzal on. Je praktičtější. Byl vychován jako bojovník a podle všeho je to oblíbený velitel.“

„Prozatím se může o všechno starat,“ řekl Crowley, „ale kdyby měl Syron zemřít, máme tu problém s následnictvím. Na jeho místo nastoupí Orman, slabý a neschopný vůdce. To by mohlo narušit celkovou rovnováhu a vystavit nás nebezpečí útoku ze severu. Něčemu takovému se musíme za každou cenu vyhnout. Macindaw je pro nás příliš strategicky významný, takže nemůžeme nic riskovat.“

Will si chvíli zamyšleně mnul bradu.

„Rozumím,“ řekl nakonec. „Takže co mám podle vás udělat?“

„Jed' tam,“ odpověděl Crowley. „Seznam se s místními lidmi. Vypátrej, co se dá. O tom Malkallamovi zjisti všechno, co půjde. Jestli vůbec existuje, nebo jestli si ho lidi jen vymysleli. Získej si jejich důvěru. Přiměj je, aby mluvili.“

Will se zamračil. Pro Crowleyho je to jako houska na krámě, pomyslel si. „To se snadno řekne,“ zamumlal, ale Halt se slabým pousmáním odpověděl.

„Pro tebe to bude snazší než pro většinu ostatních,“ řekl. „Lidi se s tebou rádi dávají do řeči. Jsi mladý. Máš upřímný pohled, který každého odzbrojí. Proto jsme tě vybrali. Vůbec tě nebudou podezírat, že jsi hraničář.“

„A kdo si budou myslet, že jsem?“ zeptal se Will a Haltovi se konečně na tváři objevil poctivý úsměv.

„Budou si myslet, že jsi kejklř,“ prohlásil.

Dvanáct

Will se překvapeně narovnal. Z dneška se klube den plný překvapení, blesklo mu hlavou.

„Kejklíř?“ opakoval nevěřičně. „Já?“

Halt na něj pohlédl zpod temného obočí. „Kejklíř. Ty,“ odpověděl. Will bezmocně rozhodil rukama a na chvíli mu došla řeč.

„Ale...“ začal namítat, a potom zmlkl.

„Je to pro tebe dokonalé přestrojení,“ řekl Crowley. „Kejklíři jsou pořád na cestách. Všude jsou vítání, od hradů až po nejmenší hospůdky. A v zapadlém hnízdě jako Norgate budeš vítaný dvojnásob. A co je ze všeho nejlepší, lidi s kejklíři mluví. A mluví před nimi mezi sebou,“ doplnil významně.

Will konečně našel slova, která hledal.

„Nezapomněli jsme na jednu maličkost?“ zeptal se. „Já nejsem kejklíř. Neumím vyprávět vtipy. Neumím předvádět kouzla a dělat přemety. Kdybych to zkusil, zlámu si vaz.“

Halt přikyvoval, dával mu za pravdu. „A nezapomněl jsi ty, že jsou různé druhy kejklířů?“ zeptal se. „Někteří z nich jsou jen potulní zpěváci.“

„A Halt tvrdí, že na tu svou loutnu hraješ docela obstojně,“ poznamenal Crowley. Will na něj pohlédl. Byl čím dál zmatenější.

„To je mandola,“ řekl. „Má osm strun, laděných po dvou. Loutna má deset strun a některé z nich slouží jako basové...“

Nechal toho, když postřehl nezámek v očích obou hraničářů. Loutna, mandola, nebo velký buben, jim je to jedno, hlavně když na to dovede hrát, uvědomil si.

Pak mu došlo, co Crowley říkal, a trochu se zaradoval.

„Vážně si myslíte, že hraju dobře?“ zeptal se Halta. Vždycky, když Will cvičil na mandolu, nasazoval jeho učitel trpělivý výraz. Will se nedokázal ubránit pocitu jistého uspokojení, když slyšel, že Halt jeho umění vlastně obdivoval. Byl to však pocit prchavý.

„Co já o tom vím?“ odtušil Halt s pokrčením ramen. „Jedno kočičí vřeštění mi zní úplně stejně jako druhé.“

„Aha,“ řekl Will dost sklesle. „Ale jiní třeba dokážou rozlišovat víc. Nemohl bych si vybrat nějaké jiné přestrojení?“ obrátil se s prosbou na Crowleyho. I nejvyšší hraničářský velitel pokrčil rameny, ale byl ochoten uvažovat o jiných návrzích.

„Jaké třeba?“ zeptal se. Will horečně přemýšlel a pak ho napadla odpověď.

„Dráteník,“ navrhl. Konec konců, v dobrodružných příbězích a legendách, které vypravoval Murdal, hlavní pohádkář barona Aralda na hradě Redmontu, se hrdinové často vydávali za dráteníky. Halt pohrdavě ohnul nos.

„Dráteník?“ opáčil Crowley.

„Ano,“ potvrdil Will a nadšeně se rozpovídal. „Putují z místa na místo. Lidé s nimi mluví a –“

„A jsou vyhlášeni jako drobní zloději,“ dokončil za něj Crowley. „Myslíš, že je to dobrý nápad, vybrat si přestrojení, které ti zaručí, že každý, koho potkáš, tě okamžitě začne podezírat? Sledovali by tě jako ostříži a čekali by, kdy jim šlohneš příbory.“

„Zloději?“ zklamaně se podívil Will. „Opravdu?“

„Jsou tím přímo proslulí,“ potvrdil Halt. „Nikdy jsem nepochopil, proč ten nudný trouba Murdal pořád tak urputně lpí na tom, aby se jeho hrdinové vydávali za dráteníky. Nic horšího se snad nedá vymyslet.“

„Aha,“ hlesl Will, oloupený o poslední naději. Chvíli se rozmýšlel a pak se znovu zeptal: „Vážně si myslíte, že hraju tak dobře, aby to stačilo?“

„To se dá zjistit,“ mínil Crowley. „Loutnu máš s sebou. Tak si něco poslechneme.“

„To není...,“ začal Will, ale pak odevzdaně sáhl za sebe pro pouzdro s mandolou, které měl položené na sedle a další výstroji.

„Na tom nesejde,“ zamumlal.

Vytáhl nástroj z pouzdra a vyndal trsátko ze želvoviny, zastrčené mezi dvěma horními strunami. Zkusmo zabrnkal. Jak čekal, natrásání na nákladním sedle a studený večerní vzduch společně zapracovaly a nástroj byl rozladěný. Otočil kolíky strun, zkusil jiný akord a spokojeně pokýval hlavou. Potom ho zahrál znovu a usoudil, že horní struna je naladěna trochu příliš vysoko, a tak ji malinko povolil. Je to lepší, pomyslel si.

„Tak se předved’,“ vybídl ho posunkem Crowley. Will zahrál akord A dur, potom zaváhal. Hlavu měl vymetenou. Nenapadala ho ani jedna písnička, kterou by zahrál. Zkusil D dur, potom E moll a B dur v naději, že při těch tónech se mu něco vybaví.

„Jsou k té melodii i nějaká slova?“ zeptal se Halt až přehnaně zdvořile. Will se k němu otočil.

„Nemůžu si na žádnou písničku vzpomenout,“ přiznal. „V hlavě mám prázdko.“

„Kdyby se to stalo v nějaké drsné hospodě, mohlo by to být nemilé,“ pronesl Halt. Will se zoufale snažil vzpomenout na nějakou písničku.

„A co třeba *Starý Joe Uzenka*?“ navrhl Crowley zvesela. Halt se k němu prudce otočil a upřel na něj zrak.

„*Starý Joe Uzenka*?“ opáčil Will. Samozřejmě, byla to písnička, kterou Will kdysi přetvořil v parodii na Halta, a

udivilo ho, že ji Crowley zná. Velitel se však tvářil nevinně a bezelstně. Pokyvoval hlavou, povzbudivě se usmíval a upřeného pohledu starého kamaráda si vůbec nevšímal.

„Vždycky to byla moje oblíbená,“ prohlásil Crowley. „Zamlada jsem si rád skočil, když spustili *Starého Joea Uzenku*.“ Znovu Willa vybídl rukou. Will, neschopný vymyslet cokoli jiného, začal hrát úvodní tóny písničky, a jak se postupně zvyšovala jeho sebedůvěra, hrál rychleji a plynuleji. V duchu se nabádal, že musí hlavně zpívat původní slova, ne svoji úpravu. Pak opatrnost pustil z hlavy a dal se do zpěvu:

*„Starý Joe Uzenka je přítel, co žije na Bleaker’s Hill
Starý Joe Uzenka je špína, nevidáno, aby se myl.
Bud’ sbohem, starý dobrý Joe,
bud’ sbohem, říkám jen.
Bud’ sbohem, starý dobrý Joe,
vyprovodím tě ven.“*

Crowley plácal rukama o kolena do rytmu, kýval hlavou a usmíval se.

„Ten kluk je dobrý!“ prohodil k Haltovi a Will pokračoval, povzbuzen tou chválou. Zahrál náročnou mezihru složenou ze šestnácti tónů, a pak zpíval další sloku.

*„Starý Joe Uzenka se vsadil a prohrál zimní kabát.
Až přijde zima, náš starý Joe se u koz musí zahřát.
Bud’ sbohem, starý dobrý Joe,
bud’ sbohem, říkám jen.
Bud’ sbohem, starý dobrý Joe,
vyprovodím tě ven.“*

Byl zabraný do zpívání a hraní, opět přišla mezihra a tentokrát se ji pokusil zahrát ještě složitěji než předtím. Ve třetím taktu hmátl vedle, ale obratně chybu zamaskoval, jak si myslel, a pustil se do třetí sloky:

*„Starý vousáč Halt spává s kozami, říká se v podhradí.
Ponožky si už léta nemění, kozám to nevadí.
Bud' sbohem, starý dobrý Halte,
bud' sbohem, říkám jen...“*

A náhle se zarazil a uvědomil si, co zpíval.

Silou zvyku, unesený vlastním hudebním uměním, přešel k pozměněné verzi. Crowley naklonil hlavu ke straně a v předstíraném zaujetí svažtil čelo.

„Úžasná slova,“ poznamenal. „Nejsem si jistý, jestli jsem tuhle verzi už slyšel.“

Přikryl si pusou rukou a ramena se mu začala otřásat.

„To je náramná legrace, Crowley,“ dopáleně se ozval Halt, když viděl, jak nejvyšší hraničářský velitel s hlavou skloněnou a s rukou na puse kucká a otřásá se čím dál víc. Will s hrůzou pohlédl na Halta.

„Halte... promiňte... já nechtěl...“

Crowley to nakonec vzdal a rozesmál se zdravým smíchem na celé kolo. Will hleděl na Halta a bezmocně mávl rukou. Bývalý učitel odevzdaně pokrčil rameny a potom upřel zrak na Crowleyho. Naklonil se a loktem velitele bolestivě rýpl do žeber.

„Až taková legrace to není!“ zavrčel. Crowley si držel žebra a ukazoval na Halta.

„Ale je! Ale je! Měl by ses vidět, jak se tváříš!“ vyhekl. Potom se obrátil na Willa: „Pokračuj! Má to další sloky?“

Will váhal. Halt rozzlobeně upíral oči na Crowleyho a Will – i když byl plně vycvičený hraničář, nositel stříbrného listu, a hodností tedy na stejné úrovni jako Halt – věděl, že pokračovat by bylo nemoudré. Velice nemoudré.

„Myslím, že už jsme toho slyšeli dost,“ prohlásil Halt. Obrátil se směrem, kde stály jejich tři malé stany, kam teď slabě dopadala zář ohně, a trochu hlasitěji zavolal: „Co ty na to, Berrigane?“

Za stany se ozval šramot, pomalu se zvedla vysoká postava a belhala se k ohni. Fena za Willovými zády s temným vrčením vstávala. Will ji posunkem uklidnil, a tak si opět lehla.

Ještě dřív, než zaznamenal šestistrunnou kytaru, kterou muž držel v ruce, poznal Will kulhavý krok. Berrigana viděl předtím několikrát, obvykle na každoročním hraničářském Sněmu, když obveseloval shromážděné členy sboru. Berrigan býval nositelem stříbrného listu, ale byl nucen vzdát se služby, když v boji se skandijskými nájezdníky přišel o levou nohu. Od té doby si na živobytí vydělával jako potulný kejklíř a uměl velmi dobře hrát a zpívat. Will se rovněž domníval, že čas od času pro sbor sbíral důležité informace.

Pochopil, že bývalý hraničář tajně poslouchal, aby zhodnotil jeho výkon. Berrigan se na Willa usmál a opatrně usedal k ohni. Toporně natažená dřevěná noha mu to ztěžovala.

„Dobrý večer, Wille,“ pozdravil. Kývl směrem k mandole, položené ve Willově klíně. „Není to špatné. Není to vůbec špatné.“

Měl hubenou tvář s vysedlými lícními kostmi a velkým orlím nosem. Nejnapadnější ale na něm byly blankytně modré oči a široký přátelský úsměv. Hnědé vlasy si nechával dlouhé, což se hodilo k jeho přestrojení, a na šatech měl jako každý správný kejklíř pestrobarevné vzory, které se při pohybu před očima proměňovaly. Pro každého kejklíře, jak Will věděl, byl příznačný určitý soubor barev a vzorů. Všiml si, že Berriganova pláštěnka se vzorem nápadně podobá hraničářské, i když barvy měla mnohem veselejší než fádní hněd', šed' a zeleň běžné hraničářské pláštěnky.

„Berrigane. Rád tě vidím,“ pozdravil. Potom ho najednou něco napadlo a obrátil se ke Crowleymu. „Crowley, nebylo by přece jenom lepší, kdyby ten úkol převzal Berrigan? Konec konců, je opravdový kejklíř a všichni víme, že čas od času pořád pracuje pro hraničářský sbor.“

Tři muži si vyměnili pohledy. „Vida, tak my to tedy všichni víme?“ ptal se Crowley.

Will skromně pokrčil rameny. „Tedy, nevíme to přesně. Ale je to tak, ne?“

Na několik vteřin nastalo nepříjemné ticho. Napětí u táborového ohně ukončil Berrigan, když se smutným úsměvem řekl: „Máš pravdu, Wille. Pořád sboru sloužím, když mě o to požádají. Ale na tuhle práci jsem krátký. Kousek mi chybí.“

„Ale ty jsi mnohem větší než já...“ začal namítat Will, a potom si uvědomil, že Berrigan se významně podíval na svou nataženou dřevěnou nohu. Rozpačitě zmlkl. „Aha, ty myslíš tu...“ Nedokázal to vyslovit. Zdálo se mu to nějak nevhodné. Jenže Berriganův úsměv se ještě rozšířil.

„Dřevěnou nohu, Wille. Naprosto správně. Já už si na ni zvykl. Není třeba tvářit se, jako bych ji neměl. Podle toho, co mi řekl Crowley, je na tu práci zapotřebí někoho, kdo má rychlé nohy, a to já už bohužel nejsem.“

Crowley si odkašlal, byl rád, že trapná chvilka skončila. „Co ale Berrigan udělat může, je to, že nám řekne, jestli jsi dobrý jako kejklíř. Berrigane, co říkáš?“

Berrigan naklonil hlavu ke straně, na chvíli se zamyslel a potom odpověděl. „Je docela dobrý. Má příjemný hlas a hraje pěkně. Pro zastrčené hospůdky v zapomenutém kraji, kde bude vystupovat, to určitě postačí. Nevím, jestli by už mohl hrát u dvora na hradě Araluenu.“ Usmál se na Willa, aby si ta slova tolik nebral. Will mu úsměv oplatil. Chvála ho potěšila. Berrigan pokračoval: „Prozradit by ho ale mohlo, že není dost připravený. Podle toho se pozná, že není zvyklý hrát.“

Crowley se zamračil. „Jak to myslíš? Říkáš, že dobře zpívá i hraje. Jakou další přípravu potřebuje?“

Berrigan neodpověděl přímo, ale otočil se k Willovi.

„Wille, poslechneme si ještě nějakou další písničku. Vyber si, kterou chceš. Tak na co čekáš? Hraj,“ vybídl ho. Will uchopil mandolu a...

A zase měl v hlavě dočista prázdno. Berrigan rozhodil rukama.

„Tady to máte,“ řekl. „Amatérovi vždycky dojdou nápady, když mu někdo řekne, ať zahraje.“ Obrátil se znovu k Willovi.

„Znáš Jenny z údolí? Tkalcovský rejdovák? Cobbingtonský mlýn nebo U jižních proudů?“

Jmenoval písničky rychle jednu po druhé a Will smutně přisvědčil u každé z nich. Berrigan se zasmál a pokrčil rameny.

„Kterákoli z nich by stačila,“ řekl. „Nejde jen o to, abys je znal. Vtip je v tom, aby sis na ně vzpomněl. Ale na tom se dá zapracovat.“

Will pohlédl na Halta. Bývalý učitel ukázal hlavou na kejklíře.

„Berrigan s tebou kus cesty pojede, aby tě zaškolil,“ řekl. Will se na vysokého kejklíře usmál. Při té představě se začínal cítit líp – a přestával mít pocit, jako by ho házeli do hluboké vody a říkali, ať se naučí plavat.

„A mohli byste začít hned,“ navrhl Crowley, dolil si kávu do misky a pohodlně se opřel o kmen stromu. „Zahrajte nám něco společně.“

Berrigan se tázavě podíval na Willa.

„Daleké lesy,“ navrhl Will bez váhání.

Berrigan s úsměvem přikývl. „Učí se rychle,“ poznamenal k Haltovi a ten mu dal za pravdu sotva znatelným kývnutím hlavy. Když spustili úvod staré krásné písně o návratu domů, Berrigan přestal hrát a zamračil se na Willovu mandolu.

„Strunu A máš naladěnou trochu níž,“ řekl Willovi.

„Myslel jsem si to,“ upozornil Halt důležitě Crowleyho.

Třináct

Druhého dne ráno podstoupil Will proměnu z hraničáře v kejklíře.

Pláštěnka s hnědými, šedými a zelenými skvrnami byla vyměněna za jinou, která se lépe hodila k převleku za potulného umělce. Byl rád, že pokud šlo o barvy, Halt s Crowleym pro něj nevybrali nic cizokrajného, ale zvolili jednoduché spojení černé a bílé. Přehodil si pláštěnku s hlubokou kapucí přes ramena. Měl dojem, že je mu něčím povědomá. Pak si to uvědomil. Nepravidelný černobílý vzor vetkaný do látky sloužil ke stejnému účelu jako barevné skvrny na hraničářské pláštěnce. Maskoval postavu toho, kdo měl pláštěnku na sobě, a rozostřoval jeho obrysy, takže bylo těžší ho spatřit. Halt si Willova zaujatého průzkumu všiml a souhlasně pokyvoval.

„Ano, je to maskovací pláštěnka,“ potvrdil. „Možná není úplně stejná jako hraničářská, ale tam, kam směřuješ, budou tyhle barvy užitečnější.“

Willovi svítlo. V Norgateském lénu napadne v zimě sníh a barvy z krajiny vymizí. Při podrobnějším pohledu zjistil, že černá barva na pláštěnce vlastně není skutečně černá, ale tmavý odstín šedé. Tomu, kdo je zkušený v umění pohybovat se

nepozorovaně, v pláštěnce nedá venku moc práce splynout se zimní krajinou. Někde pod střechou bude pláštěnka samozřejmě vypadat, že není nic víc a nic míň než kus oděvu s nápadným vzorem a působivými barvami, což se u kejklíře dá očekávat.

„Moc chytré,“ poznamenal a usmál se na Halta s Crowleym. Oba hraničáři přisvědčili. Nato mu Crowley podal halenu bez rukávů, ušitou z jemné šedé kůže.

„Dvojitě pouzdro mít nemůžeš,“ řekl a hlavou ukázal na nápadné pouzdro s Willovými dvěma noži. „Mohlo by tě prozradit, protože ho nosí jen hraničáři.“

„Ale,“ nesměle se bránil Will. Pomyšlení, že by neměl po ruce svůj velký saxonský nůž a malý vrhací nůž, mu nedělalo dobře. Crowley ho rychle uklidňoval.

„Saxonský nůž si můžeš nechat,“ řekl. „Takové nože nosí spousta lidí. A tahle halena má uvnitř všité pouzdro na vrhací nůž.“

Ukázal na tajnou koženou kapsu pod límcem haleny. Will vytáhl vrhací nůž a zkusil ho do pouzdra zastrčit. Dokonale tam vklouzl. Po Haltových dalších slovech však opět poklesl na duchu.

„Bojím se ale, že dlouhý luk bude muset zůstat tady. Kejklíři ho prostě nenosí,“ řekl Halt. Sebral Willovi mohutný luk a odložil ho stranou. Místo něj mu podal malý a slabý lovecký luk a toulec se šípy. Will pohledem zhodnotil ubohou zbraň a bez námahy ji ohnul. Pochyboval, že má sílu nátahu větší než dvacet nebo třicet liber.

„Tohle bych ani nemusel mít,“ prohlásil. „S tím se dá sotva dostřelit dál než za vlastní stín v pravé poledne. Navíc,“ dodal, když se podrobněji podíval na šípy, „jsou tyhle šípy pro ten luk moc těžké.“ Tahle změna mu vyloženě nevyhovovala. Od chvíle, kdy se před mnoha lety stal Haltovým učněm, byl luk jeho hlavní zbraní. Věděl, že bez pořádného luku se bude cítit zranitelný.

Halt s Crowleyem se na sebe usmáli. „Ten luk nemáš na střílení,“ prohlásil Crowley. „Je to jen záminka proč nosit šípy. Pojd' tudy,“ řekl a pokynul Willovi, aby šel za ním.

Na palouku, kde se pásli koně, ukázal Willovi na nákladní sedlo.

„Tvoje nové nákladní sedlo,“ oznámil napjatým tónem. Will se zamračil.

„Moje staré sedlo je ale v pořádku,“ namítl. Zatím nevěděl, kam Crowley míří. Zkoumavě si prohlížel nákladní sedlo. Vypadalo jako každé jiné, až na neobvyklou rozsochu. V místě, kde Willovo nákladní sedlo mělo dvě vidlice, používané na připevnění věcí k sedlu, byly na tomto sedle za stejným účelem dva ploché a zahnuté kusy kovu, které se stáčely v oblouku dovnitř a pak se rozbíhaly. Napadlo ho, že je to trochu přezdobené, ale o nic užitečnější než jednoduché dřevěné věčko.

„Na tohle jsme velmi pyšní,“ řekl Crowley. Shýbl se, uchopil jednu z plochých částí a pak ji od sedla odpojil. Will si všiml, že pevně seděla v kraji sedla. Kovová součástka, jak mohl vidět, byla dlouhá přes jednu a půl stopy a mírně esovitě prohnutá, dolní zakřivení bylo přitom dvakrát delší než horní. Na spodním konci byl v kovu malý otvor. Podobně jako pláštěnka mu to něco vzdáleně připomínalo. Crowley se na něj usmál, pak sáhl po nosném madle vzadu na sedle. Otočil s ním dozadu a od sedla se odpojilo i madlo. Ukázalo se, že je to obyčejné, kůží potažené dřevo, ale na obou koncích mělo vroubkované hlavice.

Will okouzleně přihlížel, jak Crowley lehce nasadil kovové rameno do žlábků madla. Pak hbitě utáhl vroubkovanou hlavici a Will si uvědomil, že jde vlastně o hlavu šroubu, jímž se rameno připevňuje.

„Můj bože,“ vydechl Will, protože teď mu to došlo. Pochopil, co mu kovové části připomínaly. Když tenkrát nastoupil k Haltovi, byl moc malý, aby mohl pracovat s opravdovým dlouhým lukem, takže učitel mu vyrobil zakřivený luk s esovitě prohnutými rameny. Dvojitě zakřivení

umožnilo vyšší výkon a rychlost šípu při menším nátahu luku. Jakmile Crowley rychle přišrouboval druhé kovové rameno, Will pochopil, že má před sebou zakřivený luk, který se dá rozložit na tři části.

„Vyrobili ho pro nás mistři zbrojírů,“ tiše řekl Halt. „Nějakou dobu na něm pracovali. Kovová ramena jsou úžasná. Budeš mít nátaž skoro šedesát liber, což sice není tolik jako u dlouhého luku, ale přesto docela úctyhodné.“

Crowley podal zbraň Willovi a ten ji prohlížel, potěžkával a zkoušel vyváženost. Zbrojírů, kteří vyráběli saxonské nože pro hraničářský sbor, byli vyhlášeni mistři – čepele hraničářských nožů ztupily mnoho mečů a nadělaly jim zuby na ostří, aniž by si samy odnesly jediné škrábnutí. Tato zručnost nyní očividně posloužila při výrobě pružného ocelového luku. Crowley podával Willovi pevnou pletenou šňůru a ukazoval mu, aby ji upevnil na luk.

Will navlékl tětivu na dolní konec a uchytil ji v zářezu, potom přidržel luk mezi kotníky u nohou, ohnul ho a vložil tětivu do druhého zářezu. Překvapeně vyhekl, jakou sílu to vyžadovalo. Zkusmo ohnul luk a spokojeně kývl na Halta.

„To už je lepší,“ pochvaloval si. Halt mu podal jeden šíp z toulce.

„Vyzkoušej ho,“ vyzval a ukázal na kousek světlejší kůry na stromu vzdáleném asi padesát kroků. Will vložil šíp do tětivy, jednou či dvakrát na zkoušku zapružil a potom s očima upřenýma na cíl jedním plynulým pohybem zvedl luk, natáhl a vystřelil.

Šíp se zabodl do kmene čtyři palce nad bodem, na který mířil. Na lukostřelce jeho úrovně to byla špatná rána. Halt to však přešel mávnutím ruky.

„Nebud' moc překvapený. Na kratší vzdálenost střílí v menším oblouku než dlouhý luk, ale pak se srovná a po padesáti nebo šedesáti krocích bude klesat rychleji. Proto jsi střelil o kousek výš.“

Will zamyšleně pokyvoval hlavou. Šíp udeřil do stromu s pozoruhodnou silou.

„Vhodný asi tak na sto dvacet kroků?“ zeptal se a jeho bývalý učitel přitakal.

„Možná o trochu víc. Dlouhý luk to není, ale nebudeš úplně beze zbraní. A samozřejmě máš ještě válečky.“

Will přisvědčil. Mosazné válečky byly další součástí hraničářské výzbroje. Byly pečlivě vyvážené, vešly se do sevřené pěsti a na obou koncích přitom vyčníval kulatý konec. Rána válečkem do čelisti nebo spodiny lebky dokázala téměř spolehlivě vyřadit i nejsilnějšího protivníka. Válečky se navíc dalo i vrhat. V rukou někoho, kdo uměl výborně vrhat nožem – a to uměl každý hraničář – dokázal váleček omráčit člověka na vzdálenost až osmi kroků.

„Výborně,“ prohlásil Crowley a mnul si ruce, jako kdyby uzavřel dobrý obchod. „To je všechno, co pro tebe máme. Ještě jedna věc: jakmile budeš na hradě Macindawu, pošleme za tebou spojku pro případ, že bys potřeboval odeslat nějaké zprávy.“

Will při té novině zvedl hlavu. „Kdo to bude?“ zeptal se, ale hraničářský velitel pokrčil rameny.

„Ještě to není rozhodnuto. Ale postaráme se, aby to byl někdo, koho poznáš.“

Halt položil bývalému učni ruku na rameno. „Když tam budeš potřebovat nějakou pomoc, můžeš se samozřejmě obrátit na Meralona. Ale jen v případě nouze. Nebylo by dobré, aby vás dva někdo viděl pohromadě. Je mimořádně důležité, aby se tvá totožnost udržela v tajnosti. On bude mít vlastně nařízeno, aby se ti vyhýbal obloukem. Když se ví, že je někde v okolí, lidi nejspíš úplně ztichnou.“

Will kývl hlavou. „Rozumím.“ Vypadá to na osamělou práci, pomyslel si. Jako hraničář si na to ale bude muset zvykat. Hraničáři obvykle pracovali sami.

Crowley se podíval na slunce. Bylo něco po poledni.

„Najíme se,“ rozhodl. „Pak se s Berriganem můžete vydat na cestu. Když si pospíšíte, můžete být do západu slunce v Marrowdale.“

Čtrnáct

Osazenstvo hostince U prasklého džbánu zvedlo hlavy, když se dveře otevřely a ledový poryv vmetl do zakouřené místnosti spršku sněhu.

„Zavři ty dveře,“ zavrčel rozložitý vozka u nálevního pultu a ani se neobtěžoval otočit, aby se podíval, kdo vešel. Ostatní hosté to však udělali, a když viděli, že nový příchozí je cizinec, projevili mírný zájem. Jakmile zima sevřela Norgateské léno ledovým objetím, takových pocestných bylo pomálu. Na polích a cestách zpravidla ležely závěje sněhu a teploty, srážené neustálým studeným větrem, často klesaly pod bod mrazu.

Dveře se zavřely a zarazily prudký závan ledového větru zvenčí, takže divoce roztančené plameny svíček i ohně se uklidnily. Příchozí shodil z hlavy hlubokou kapuci černobílého pláště a z ramenou setřásl sněhový poprašek. Byl to mladý muž a teprve mírně ochmýřená brada prozrazovala, že mu není víc než asi dvacet let. Byl o trochu menší, než je průměr, a štíhlý. Dovnitř spolu s ním vklouzl černobílý ovčácký pes, očima visel na mladíkově tváři a čekal na povel. Mladý muž ukázal na prázdný stůl v přední části hostince, pes tam došel a s předními packami nataženými před sebe se položil na břicho vedle stolu. Jeho oči ale dál přejížděly po místnosti a zdánlivý klid

popíraly. Mladý cizinec rozeplnul pláštěnku a přehodil ji přes opěradlo židle, aby se usušila u ohně. Pár zbylých vloček, které k ní přilnuly, rychle roztálo a v žáru ohně se vypařilo.

Tiché projevy zájmu se opět ozvaly, když se ukázalo, co mladík nese pod pláštěnkou. Položil tvarované kožené pouzdro s nástrojem na stůl. Jestli byli tady daleko na severu pocestní v zimě vzácností, byla jí i zábava, takže všichni přítomní doufali, že dnešní večer bude zajímavější, než původně očekávali. Dokonce i na tváři nevrlého vozky se objevil úsměv.

„Ty jsi muzikant?“ zeptal se nedočkavě a Will přikývl a úsměv oplatil.

„Počestný kejklíř, příteli, který se v třesuté zimě protlouká vaším krásným krajem.“ Byla to lehká žertovná odpověď, jaké ho Berrigan naučil během dvou týdnů, kdy putovali společně a cestou se zastavili ve více než tuctu podobných hostinců a šenků. Někteří z hostů se přisunuli o kousek blíž.

„Tak si dáme nějakou písničku,“ navrhl vozka. Ostatní bručivě přitakávali.

Will o požadavku přemýšlel, s hlavou na chvíli skloněnou ke straně. Pak zvedl ruce k ústům a dýchal si na ně. S úsměvem odvětil: „Venku teď večer přituhlo, kamaráde. Mám ruce skoro zmrzlé.“

„Můžeš si je zahřát o tohle,“ ozval se jiný hlas. Will se podíval a viděl, že hostinský přešel od pultu, aby na stůl před něj postavil kouřící džbánec svařeného vína. Will objal rukama horkou nádobu, a když nosem nasál voňavou páru stoupající ze džbánu, uznale pokýval.

„Ano. Tohle by určitě mohlo zabrat,“ připustil. Hostinský na něj zamrkal.

„Na můj účet, samozřejmě,“ řekl. Will kývl. Víc nebylo třeba. Díky přítomnosti kejklíře bude mít hostinec dnes večer velkou tržbu. Hosté zůstanou déle a vypijí víc než jindy. Will si usrkl vína, spokojeně vydechl a začal rozepínat řemínky na pouzdra s mandolou. Dřevo nástroje na dotek studilo, a tak když ho vytáhl z pouzdra, musel pár minut ladit. Struny se po náhlém přechodu z mrazu do tepla hostince příšerně rozladily.

Spokojeně pak vybrnkal jeden akord, ještě trochu doladil a s úsměvem se rozhlédl kolem sebe po nedočkavých obličejích.

„Možná pár písniček, než povečeřím,“ pronesl neurčitě a pak dodal: „Doufám, že je večeře?“

„Ale jistě, příteli,“ spěšně odpověděl hostinský. „Výborné dušené jehněčí, které uvařila moje žena, čerstvý chléb, vařené a kořeněné brambory a ještě víno.“

Will pokýval hlavou. Dohoda byla uzavřena. „Takže pár písniček, potom si dám večeři a potom další písničky. Co vy na to?“ zeptal se. Ozval se sborový souhlas. Ještě než utichl, Will se pustil do veselých úvodních tónů *Slunečné paní*.

*„Slunečná paní,
ve vlasech slunce máš,
do štěstí se odíváš.
Já všude půjdu za tebou,
jsi slunečnou paní mou.“*

Zvedl hlavu, kývnutím povzbudil hlouček hostů, kteří se přidávali v refrénu oblíbené lidové písně o lásce, pořukávali do džbánků s vínem na stole a drsnými hlasy zpívali:

*„Světlo kolem sebe rozséváš,
slunečná paní.
Já chci ti říct,
že miluji tě, la la la lá.
Lásku kolem sebe rozséváš,
slunečná paní.
Jen ty jediná
slunce rozžínáš.“*

Když přišla druhá sloka, všichni ztichli, nechali ho zpívat samotného a opět se přidali k refrénu. Byla to radostná, svižná písnička – jako zahájení neměla chybu, jak pravil Berrigan.

„Nebude to nejlepší písnička ve tvém repertoáru,“ řekl tehdy, „ale je veselá a živá a každý ji zná, takže se dobře hodí

na rozehrání obecnstva. Nezapomeň, nikdy nevyplývej nejlepší písničku hned na začátku. Nech si něco v rukávu.“

Když Will dospěl k závěrečnému refrénu a všichni se k němu opět přidali, pocítil příval radosti. Ještě vzrostl, když zahrál poslední akord a hosté spustili hlučný potlesk. Musel si připomínat, a ne poprvé, že tohle je pouze role, kterou hraje, že ve skutečnosti není kejklíř a smyslem jeho života není sklízet bouřlivý potlesk. Občas, ve chvílích jako tahle, bylo ale těžké na to nezapomínat.

Zahrál jim další čtyři písně. *Dožínkovou neděli*, *Jessii na hoře*, *Pamatuj na ten čas* a *Splašenou kobylu*, chytlavou písničku ve svižném rytmu, při které pěsti samy od sebe bouchaly do stolu a nohy podupávaly. Když dohrál, podíval se na fenu – ležela a visela na něm očima – a jeho rty naznačily slovo „drak“.

Fena se okamžitě posadila na zadní, zaklonila hlavu a hlasitě se rozštěkala – tak jak ji to naučil během týdnů společného putování. Slovo „drak“ bylo znamení pro fenu, že má štěkat, dokud jí nedá povel, aby ztichla. Což hned provedl.

„Co to je, Harley?“ zeptal se. Harley nebylo její jméno. Ještě se musel pro nějaké rozhodnout. Harley bylo další znamení. Podle něj fena poznala, že si vedla dobře a že má se štěkáním přestat. Ihned ztichla a dvakrát uhodila ocasem o podlahu. Věděla, že svou úlohu zahrála dobře. Will obhlédl zvědavé publikum, omluvně rozhodil rukama a na všechny se usmál.

„Lituji, přátelé. Tady moje vedoucí říká, že je na čase, abych se najedl. Máme za sebou dlouhý mrazivý den a ona má nárok na desetinu mého výdělků – a mojí večeře.“

Ozvala se salva smíchu. Ti lidé byli venkované a hned poznali cvičeného psa. Ocenili i to, jak nevtíravě Will hostinskému připomněl, že mu dluží večeři.

Nečekal na ni dlouho. Jedna z děveček přispěchala ke stolu s kouřící mísou dušeného jehněčího. Aniž by Will musel něco říkat, postavila na zem i misku s odřezky masa, kostmi a šťávou pro fenu. Will jí poděkoval úsměvem a kývl na muže za

pultem. Hostinský pilně doléval džbánky všem, komu při zpěvu vyschlo v hrdle, a široce se na Willa usmíval.

„Mládenče, máme se ti postarat o koně?“ volal a Will s plnými ústy odpověděl.

„Dovolil jsem si zavést koně do stáje, pane hostinský. Na to, aby zůstali venku, je moc chladná noc.“ Hostinský kývnutím hlavy potvrdil, že nemá námitek, a Will se zase pustil do jídla. Jehněčí bylo vynikající.

Vozka, který se tvářil tak nerudně, když Will vešel, si razil cestu k jeho stolu. Will si se zájmem všiml, že si netroufá přisednout a obtěžovat ho. Už věděl, že v hospůdkách, jako je tahle, prokazují lidé kejklířům jistou úctu. Statný vozka postavil před Willa plný džbánek horkého vína.

„Hraješ moc pěkně, mládenče,“ řekl. „Tady tohle je pro tebe.“

Will, opět s plnou pusou, kývnutím poděkoval. Několik dalších hostů přistoupilo blíž a každý hodil do otevřeného pouzdra mandoly na stole pár mincí. Will si všiml, že kromě měďáků tam je i docela dost stříbra, a opět jím projela vlna uspokojení.

„Umíš na tu loutnu pěkně zahrát, mladíku,“ řekl jeden z nich.

„To je mandola,“ bezděčně ho opravil Will. „Má osm strun, zatímco loutna...“ Ovládl se. „Díky,“ řekl a oni se na něj usmáli.

Když dojedl, dal feně potají znovu znamení a ona se rozštěkala.

„Harley? Cože to říkáš?“ zeptal se a fena okamžitě ztichla. „Že je na čase, abych tyhle lidičky rozveselil?“ Rozhlédl se po usměvavých tvářích kolem sebe, pokrčil rameny a zazubil se na ně. „Je to přísná velitelka,“ prohlásil a sáhl pro mandolu.

Hrál celou další hodinu. Písně o lásce, veselé písničky. Žertovné písničky. A hlavně jednu, která byla vždycky jeho oblíbená, *Zelené oči lásky*. Byla to podmanivá smutná balada a dobře ji zazpíval, i když ho zamrzelo, že v prostředních osmi taktech doprovodu trochu škobrtal. Když píseň dohrál, všiml si,

že jeden nebo dva z hostů si utírají oči, a opět zažil radost, jakou poznají jen hudebníci při vystoupení, když dojmou srdce posluchačů. Zatímco hrál, do pouzdra mandoly přšely další mince. Trochu překvapeně si uvědomil, že nebude muset sahat na peníze, které dostal na výdaje od Crowleyho. Bohatě si na sebe vydělal sám.

Hostinský přenechal nálevní pult jedné z děveček a přišel si sednout blíž k Willovi. Ted' pohlédl na vodní hodiny, které na krbové římse zvolna odkapávaly čas.

„Možná ještě jednu,“ řekl a Will klidně kývl. Hrud' se mu však sevřela. Nadešel okamžik, k němuž se propracovával celý večer – pokusí se místní lidi přimět, aby se rozpovídali o podivných událostech v Norgateském lénu. Byla to jedna z výhod jeho převleku za potulného umělce. Jak pravil Berrigan: „Lidi na venkově jsou vůči cizincům podezřaví. Ale hodinu jim zpívej a hraj a budou si myslet, že tě znají odjakživa.“

Zabrnkal pár mollových akordů a začal zpívat známou žertovnou písničku:

*„Čarodějka opilá u močálu sedí,
vříská jako zběsilá, co všichni lidi vědí:
že šilhavého čaroděje k smrti miluje.“*

Cítil, že ovzduší v hostinci se změnilo, jakmile začal zpívat. Lidé si vyměňovali ustrašené pohledy. Oči klopile k zemi a několik se jich od něj odtáhlo. Spustil refrén:

*„Ten čaroděj šilhavý břich má jak dva měchy.
Smrdí jak kozel starý a všem je pro posměchy.
A ten jeho nos...“*

Přestal hrát, jako by si teprve ted' všiml neklidu mezi posluchači. „Omlouvám se,“ řekl a usmíval se na všechny kolem. „Děje se něco?“

Opět se dívali jeden po druhém, a i když se před chvilkou smáli a tleskali, nebyli ochotni pohlédnout mu do očí. Velký

vozka, očividně v rozpacích, smířlivě vysvětloval: „Chlapče, tady se teď moc nehodí dělat si legraci z čarodějů.“

„Samozřejmě, tys to nemohl vědět,“ dodal hostinský a všichni sborem přitakávali. Will se usmál ještě víc a tvářil se co možná nejbezelstněji.

„Co jsem nemohl vědět?“ zeptal se. Chvilí bylo ticho a potom se odhodlal vozka.

„V poslední době se v tomhle lénu dějí divné věci, to je to.“

„Hlavně v noci,“ připojila se jedna žena a opět se ozval sborový souhlas. Will se tvářil nevinně a nechápavě, ale v duchu smekal před Berriganovou moudrostí.

„To jako... že to má něco společného s čaroději?“ zeptal se přidušeným hlasem. Hostinec na okamžik ztichl, lidé se ustrašeně ohlíželi přes rameno ke dveřím, jako by čekali, že každou chvíli vrazí do místnosti černokněžník. Potom se ozval hostinský.

„My nemůžeme říct, co to je. Ale děje se něco divného. Objevují se divné věci.“

„Hlavně v Grimsdellském lese,“ prohlásil jeden vysoký rolník a ostatní mu opět dali za pravdu. „Objevují se divné věci a jsou slyšet divné zvuky – nadpřirozené. Krev stydne v žilách. Já to slyšel jednou a úplně mi to stačilo.“

Vypadalo to, že jakmile překonali počáteční váhání, chtěli všechno rozebírat, jako by je to téma přitahovalo a rádi by se někomu svěřili.

„A jaké věci vidíte?“ zeptal se Will.

„Hlavně světýlka – malé koule barevného světla, co poskakují mezi stromy. A tmavé postavy. Míhají se v dálce.“

V ohni spadlo poleno a Will ucítil, jak se mu zježily vlasy na zátylku. Tyhle řeči o tajemných zvucích a postavách se mu začínaly zadírat pod kůži. Sto dvacet pět mil odsud na jih by si z toho uměl s Haltem a Crowleyem dělat legraci. Jenže tady, v temné noci a ledové zasněžené severní zemi, v přítomnosti těchto lidí, působilo všechno velice opravdově a věrohodně.

„A Noční bojovník,“ pronesl vozka. Celý hostinec znovu ztichl. Několik lidí udělalo ve vzduchu znamení proti zlým duchům. Vozka se na ně podíval a zrudl.

„Věřte mi, já ho dobře viděl. Sice jen na chvíličku. Ale byl tam.“

„Kdo to přesně je?“ zeptal se Will.

„Přesně? To nikdo neví. Ale já ho viděl. Je obrovský. Bojovník ve zbroji, vysoký jako dvě chalupy. A vidíš skrz něj. Je tu a pak zmizí dřív, než si uvědomíš, žeš ho opravdu viděl. Ale já to vím. Já ho dobře viděl.“ Znovu přejel pohledem kolem sebe, jako by vyzýval, ať si někdo zkusí mu odporovat.

„Barney, dost už těch řečí,“ promluvil opět hostinský. „Lidi mají před sebou dneska večer ještě kus cesty domů a o takových věcech je lepší nemluvit.“

Ozývalo se souhlasné bručení a Will poznal, že dnes večer se už nic rozebírat nebude. Zadrnkal na mandolu několik tónů.

„Dobrá, souhlasím, že není vhodná doba na zpěv o čarodějích. Možná bychom mohli skončit písničkou o opilém králi a kulhavém drakovi?“

Přesně podle narážky fena zaštěkala a ponurá nálada v hostinci ihned ustupovala.

„Co je, Harley? Jsi pro? Tak dobrá, raději se do toho dáme.“ A rovnou spustil:

*„Ó já, opilý král Angledart,
ten doved svíčky pšoukem zhasínat,
jeho statečné srdce svět necenil,
dokud kulhavého draka neskolil.
Ó já, kulhavý drak nohy křivé měl,
a proto chodit dobře neuměl,
vždycky když kýchnul, to já vím,
spálil si zadek dechem ohnivým!“*

Zatímco Will pokračoval v příběhu o drakovi s křivýma nohama a králi s těžkými zažívacími potížemi, hostinec se naplnil smíchem a černá nálada se rozplynula. Pokaždé, když

vyslovil slovo „drak“, fena ho doprovodila nadšeným štěkotem a smích se ještě znásobil.

Na hradě Araluenu bych sice neuspěl, pomyslel si Will, ale U prasklého džbánu to svůj účel zaručeně splnilo.

Patnáct

Vítr se někdy před úsvitem utišil, jako kdyby vymetením mraků z oblohy odvedl určenou práci a poznal, že je čas se stáhnout. Úsvit dalšího dne byl mrazivý a jasný, a když Will opustil světničku, kde ho hostinský nechal přespat, ranní slunce jiskřilo v okolní zasněžené krajině a okny proudilo do hostince.

Will pozdravil hostinského přes miskou kávy. Kuchyňská děvečka mu k snídani přinesla opečený chléb a plátky studené šunky, ale on jako vždy toužil hlavně po kávě. Hostinský byl podle všeho spřízněná duše. Nalil si miskou, usedl naproti Willovi, usrkl kávu a s uznáním vydechl.

„Včera to byl pěkný večer,“ prohodil a jeho slova obsahovala nevyřčenou otázku. Will přisvědčil.

„Myslím, že pro nás oba,“ poznamenal. Nastalo napjaté ticho, protože hostinský čekal, jestli Will řekne něco dalšího. Nakonec usoudil, že kejklíř nechává na něm, aby vedl hovor, a napřáhl ruku přes stůl.

„Abych nezapomněl, já se jmenuju Cullum Gelderris. Včera večer jsme se k představování vůbec nedostali.“

Will rukou potřásl. „Will Barton,“ řekl. Hostinský několikrát pokýval hlavou, jako by to jméno pro něj něco znamenalo.

„Ano, byl to pěkný večer,“ zopakoval. Will upil kávy a neříkal nic. Konečně hostinský zavedl řeč na to, co mu leželo v hlavě.

„Dneska může být ještě pěknější. Koncem týdne tu míváme hodně lidí. Když se roznese, že ve vesnici je kejklíř, bude jich víc než jindy.“ Přes misku s kávou pohlédl na Willa. „Měl jsi v plánu zůstat ještě jednu noc, ne?“

Will otázku očekával. I když by raději jel dál na hrad Macindaw, věděl, že by měl zůstat ještě alespoň jeden večer. Výdělek byl ve vesnici dobrý, jak včera zjistil. Jestli měl Gelderris pravdu, a nebyl žádný důvod mu nevěřit, dnešní večer bude ještě lepší. Uvědomil si, že by mohlo vypadat podezřele, kdyby pustil příležitost, jak si dobře vydělat. Slušelo se však trochu vyjednávat.

„Vlastně jsem se ještě nerozhodl,“ řekl. „Myslím, že bych měl pokračovat dál.“

„A kam?“ rychle se zeptal Gelderris. Will pokrčil rameny, jako by na tom nijak zvlášť nezáleželo.

„Možná na hrad Macindaw. Slyšel jsem, že lord Syron vítá potulné umělce s otevřenou náručí. Řekl bych, že jakmile napadne sníh, mají toho lidí hodně málo na práci,“ dodal. Gelderris však zavrtěl hlavou.

„Od Syrona se žádného přivítání nedočkáš,“ řekl. „Za poslední dva měsíce nebo i víc nepromluvil ani slovo.“

Will svažtil čelo, jako kdyby nechápal. „Copak, stal se z něj mnich? Dal se na náboženství a složil přísahu mlčenlivosti?“ Usmál se, aby měl jistotu, že Gelderris pochopil, že je to myšleno v žertu. Hostinský však úsměv neoplatil.

„Náboženství je v tom sotva,“ zabručel. „Spíš bych řekl pravý opak.“

„Snad ne černá magie?“ nenuceně se zeptal Will a použil jiný název pro čarodějnictví. Tentokrát se Gelderris nejdřív rychle ohlédl přes rameno.

„Tak se to říká,“ prohlásil přiškrceným hlasem. „Padnul jako podřátý. Jednu chvíli zdravý jako ty nebo já. V další chvíli

leží, smrt na jazyku, sotva dýchá, oči má vyvalené, ale nic nevidí, nic neslyší ani nemluví.“

„A léčitelé, co říkají?“ zeptal se Will. Gelderris pohrdavě odfoukl.

„Co ti vůbec vědí? Nedokážou jeho stav vysvětlit. Ani mu to nedokážou ulehčit. Občas se probere natolik, že sní pár soust, ale i tehdy je sotva při smyslech. A hned je zase v mdlobách, duchem nepřítomný.“

Will položil prázdnou misku od kávy na stůl, zapřemýšlel o dalším, ale pak tu myšlenku neochotně zamítl. Od té doby, co žil sám, kávě propadl a bylo na čase, aby se mírnil.

„Má to něco společného s těmi řečmi ze včerejšího večera?“ zjišťoval. „Jako o tom tajemném bojovníkovi a tak?“

Gelderris opět váhal s odpovědí. Bylo však jednodušší probírat tyhle věci za bílého dne.

„Když se ptáš, tak ano,“ připustil. „Lidi říkají, že do Grimsdellského lesa se vrátil Malkallam.“

„Malkallam?“ opáčil Will.

„Mistr černé magie. Čaroděj. Zřejmě toho nejhoršího druhu. Měl spor se Syronovými předky, je tomu už dvě stě nebo tři sta let...“

„Tři sta let?“ zopakoval Will a vynasnažil se, aby to znělo nedůvěřivě. „Jak dlouho takový čaroděj vlastně žije?“

Gelderris káravě vztyčil ukazováček. „Jen pomalu s tím pochybováním,“ napomínal. „Nikdo neví, jak dlouho čarodějové žijí. Řekl bych, že hodně záleží na nich samotných. Ale ty události v Grimsdellu se nedají nijak jinak vysvětlit. Ani divná nemoc lorda Syrona. Povídá se, že přesně taková nemoc skolila jeho předka, když si začal s Malkallamem.“

„Tak když je ten Malkallam v Grimsdellském lese, proč někdo z Macindawu nevezme pár vojáků a nevyřídí to s ním?“ chtěl vědět Will. „Někdo musí Syrona zastupovat, když nemůže vládnout sám?“

„Do Grimsdellského lesa nemůžeš jen tak přitáhnout s oddílem vojáků, Wille Bartone. Je to změt' stromů a houštin, pěšiny se kroutí a klikatí, jak samy chtějí, a větve nad hlavou

jsou tak husté, že slunce vidíš jen o polednách. Je tam taky jezero. Vejdi do něj, zapadneš po pás a už tě nikdo nikdy nespátí.“

Will se nad těmi slovy na chvíli zamyslel. Z hostinského se stávala studnice informací.

„Takže Macindawu nikdo nevládne?“ zeptal se a dodal: „To je rána. Doufal jsem, že tam přečkám zimu – nebo aspoň pár týdnů.“

Gelderris sešpulil ústa. „No, místo se tam pro tebe nejspíš najde. Všeho se teď ujal Syronův syn. Taky divný patron,“ zabručel. Will zbystřil.

„Říkáš divný?“ pozastavil se a Gelderris důrazně příkyvoval.

„Najdou se lidi, co říkají, že za lordovou nemocí je sám jeho syn. On je hodně uzavřený, takový záhadný. Nosí černý hábit jako mnich, i když není žádný kněz. Sám o sobě tvrdí, že je učenec. Ale co studuje, to bych teda rád věděl.“

„Ty myslíš, že on by mohl být ten...“ Will se tvářil, že vzpomíná na jméno, i když si ho dobře zapamatoval. „Malkallam?“ dořekl. Gelderris vypadal trochu nesvůj, když dostal přímočarou otázku a měl se vyjádřit buď tak, nebo tak. Zavrtěl se na židli.

„Já neříkám, že to tak je,“ prohlásil nakonec. „Ale říkám, že by mě nepřekvapilo, kdyby to tak bylo. Povídá se, že Orman tráví všechn čas v komnatě hradní věže a studuje knihy a staré svitky, všechno, co mu přijde pod ruku. Možná je pánem Macindawu, ale není to žádný vůdce ani bojovník. Naštěstí je tam sir Keren, aby se o takové věci postaral.“

Když zaznělo nové jméno, Will povytáhl obočí. Gelderrise nebylo třeba víc pobízet.

„Syronův synovec – Ormanův bratranec. Je to skvělý válečník, o pár let mladší než Orman, ale rozený vůdce a u vojáků oblíbený. Často mě napadlo, že lord Syron by byl možná radši, kdyby měl za syna Kerena místo Ormana.“

„Takhle blízko u hranice s Piktou by na hradě byl zapotřebí dobrý válečník,“ přemýšlel nahlas Will a hostinský souhlasně pokyvoval.

„To je pravda. Takových je nás víc, co jsme rádi, že je tam Keren. Kdyby Skotiové někdy zvětřili, že tu vládne takový slaboch jako Orman, do měsíce bychom všichni nosili kilty a jedli tlačenko.“

Will vstal a protáhl se. „Ach jo, to je samá politika a na tu obyčejný člověk jako já nestačí. Jestli můžu na Ormanově hradu dostat jídlo a nocleh a vydělat si trochu peněz, abych měl na další cestu, tak budu spokojený. Ale dnešní večer, samozřejmě, strávím na tvém hradě.“

Cullum vypadal, že je s tím oznámením spokojený. Ukázal na konvici s kávou, která se hřála u ohně.

„Nejsem proti. Dáš si ještě trochu kávy, dokud je čerstvá?“

Dobré úmysly vzaly za své. Will usoudil, že sbírání informací je práce, při které jednomu vyprahne. Zvedl miskou.

„Proč ne?“ řekl.

Šestnáct

Will odjížděl z hostince druhý den před polednem a s měšcem podstatně těžším, než když přijel. Hostinský měl pravdu. Jakmile se rozneslo, že ve vesnici je kejklář, přihnuli se lidé z celého okolí. Hostinec měl báječnou tržbu a Will hrál a zpíval ještě dlouho po půlnoci. Mezitím vyčerpал svou zásobu písní a byl nucen začít předstírat, že ho posluchači žádali, aby opakoval písně, které už zahrál – další trik, který ho naučil Berrigan.

Gelderris sledoval, jak Will utahuje Cukovi a nákladnímu koni popruhy.

„Byl to pěkný večer,“ řekl. „Až se budeš vracet na jih, Wille Bartone, zase se zastav.“

Nevadilo mu, že Will odjíždí. Byl natolik soudný, aby věděl, že prostí venkované si nemůžou dovolit, aby v hospodě prohýřili víc než jednu noc.

„To udělám,“ přislíbil Will a zlehka se vyhoupl do sedla. Nahnul se a stiskl hostinskému ruku. „Díky, Cullume. Zastavím se u tebe.“

Hostinský natáhl nosem sychravé povětrí a pochybovačně se zadíval na mraky nakupené na severu.

„Uděláš dobře, když dáš pozor na počasí. Ty mraky nesou sněh. Kdyby přišla vánice, schovej se mezi stromy, dokud nepoleví. V té bílé tmě může člověk snadno zabloudit.“

„Budu na to pamatovat,“ řekl Will. I on se podíval na mraky. „Ale třeba se dostanu na Macindaw dřív, než začne sněžit.“ Zlehka pobídl Cuka patou, koník se rozjel a druhé zvíře s nákladem ho odevzdaně následovalo. Fena běžela vpředu a s hlavou při zemi se neustále po očku ujišťovala, že Will jede za ní.

„Třeba ano,“ utrousil Gelderris spíš k sobě než ke vzdalující se postavě. Neznělo to však přesvědčivě.

Ve skutečnosti urazil Will sotva třetinu cesty a z oblohy se začaly snášet velké, těžké vločky. Cítil, jak teplota postupně klesá, a pak nastala ta zvláštní chvíle, kdy poskočí o několik stupňů nahoru a přichází sněh. Bez dalšího varování se rovnou strhla hustá chumelenice. Přetáhl si přes hlavu kapuci a schoulil se do tepla pláštěnky. Zaujalo ho, jak padání sněhu tlumí všechny zvuky, i když to možná byl jen mylný dojem, jak usoudil. Zdálo se logické očekávat, že tak velké předměty nadělají hluk, když spadnou na zem – konec konců, když prší, déšť slyšet je. Možná právě proto, že vločky dopadaly nehlučně, vznikl celkový dojem ticha. Sněhu na zemi přibývalo a pochopitelně tlumil dusot koňských kopyt. Bylo slyšet pouze povrzávání suchého, sypkého sněhu při každém kroku.

Will si všiml, že sněhu pod nohama minutu po minutě přibývá, pískl tiše na fenu a ukázal na nákladního koně. Fena se vztyčenýma ušima čekala, dokud k ní kůň nedorazí, a potom vyskočila do lůžka, připraveného na nákladním sedle. Kůň už byl na její skok zvyklý a přijímal ho klidně a bez odporu.

Jeli dál. Hustě sněžilo, ale zdaleka to nepřipomínalo bílou tmu a Will si věřil, že cestu dokáže najít snadno. Byla sice zavátá, ale vedla mezi stromy a pořád bylo jasné vidět, kde je prosekaná.

Čas od času bylo slyšet duté plácnutí – sněh navršený na některé z větví už byl příliš těžký a sjel dolů na zem. Vtom

něco hlasitě zapraskalo – zlomil se strom, oslabený mrazem a tíhou sněhu, a zůstal viset zachycený svými sousedy. Nad nákladním sedlem se vztyčila černobílá hlava s nastraženými ušima a větřícím čenichem.

„Jen klid,“ řekl s úsměvem Will. Jeho hlas se zvláště rozléhal. Fena trochu zafuněla, znovu položila hlavu na přední tlapy a zavřela oči. Pak je zas otevřela a zatřepala hlavou, jak to psi dělávají, aby setřásla napadaný sníh ze srsti. Potom se spokojeně zas uvelebila v lůžku.

Willa studily tváře, ale jinak mu bylo docela teplo. Nefoukal vítr, který by mu pronikal oblečením, a protože mrzlo, sníh, který se usazoval na ramenou a na kapuci, zůstával suchý, netál a neprosakoval pláštěnkou. Will ho občas smetl a usmíval se, když si vzpomněl, jak si fena vytřepávala srst.

Když o dvě hodiny později přešel horský hřbet, stál před ním hrad Macindaw. Byla to mohutná a ohyzdná stavba. Tmavý kámen hradeb vypadal proti okolnímu čistě bílému sněhu jako černý. Jak bylo zvykem, hrad byl postavený na kopci a les kolem ze všech stran vymýtili, aby se případní útočníci nemohli přiblížit nepozorovaně. Možná je ošklivý, pomyslel si Will, ale postavený je zřejmě účelně. Hradby byly pevné, kamenné a přinejmenším šestnáct stop vysoké. Věže v každém ze čtyř rohů je převyšovaly o dalších zhruba deset stop a uprostřed se vypínala obytná hlavní věž, vyšší než všechny ostatní. Na jižní straně se nacházela hlavní brána s padacím mostem přes suchý hradní příkop. Jak si všiml, kolem bočních hradebních zdí nevedl příkop daleko. Usoudil, že je jenom vpředu, aby byl přístup k hlavní bráně co nejtěžší.

Halt a Crowley mu řekli, že pravidelná posádka se skládá ze třiceti mužů ve zbrani a půl tuctu rytířů na koních. To by k ubránění hradeb před každým útokem Skotiů mělo bohatě stačit, pomyslel si.

Shodil z hlavy kapuci a nasadil si klobouk s rovným okrajem, který mu dal Berrigan. Byl ozdobený zeleně nabarveným labutím perem, označoval Willa jako kejklíře a měl by mu umožnit snadný vstup na hradní nádvoří. Narazil si

klobouk pevněji a ujížděl k bráně. Bez teplé kapuce ho studily uši a tu a tam nějaká vločka zabloudila pod okraj klobouku a roztála mu za krkem. Ale šlo jen o pár dalších minut.

Sedmnáct

Will vjížděl pod padací mříž a Cukova kopyta duněla na tlustých prknech padacího mostu. Dutý zvuk se změnil v ostrý klapot, když koně vjeli na dlážděné nádvoří. Bylo tam plno lidí, přecházeli sem a tam při plnění běžných každodenních úkolů. Pozornost mu věnovalo jen pár z nich a skoro hned zas odvrátili zrak.

Něco tu scházelo, pomyslel si. Pak mu to došlo: neslyšel obvyklý šum hovoru, výbuchy smíchu, halasné pozdravy mezi kamarády, vyprávění vtipů nebo historek. Lidé na Macindawu byli tiší, chodili s očima sklopenýma k zemi, jakoby lhostejní k tomu, co se děje kolem nich. Pro Willa to byl neznámý zážitek. Jako hraničář byl zvyklý, že všude, kam přijel, přitahoval pozornost, i když opatrnou. A podobnou vlnu zájmu, i když z jiného důvodu, zažíval v uplynulých týdnech jako kejklíř.

S jistotou očekával, že v zapadlém osamělém hnízdě jako Macindaw ho uvítají dychtivě, ne-li vřele. Zvědavě se rozhlížel, ale nenašel nikoho, kdo by byl ochoten podívat se mu do očí nebo jeho pohled opětovat.

Byl to strach, jak si uvědomil. Na Macindawu žili lidé blízko nebezpečné hranice. Jejich pána sklátila záhadná nemoc a všeobecně se věřilo, že to byla práce čaroděje. Nebylo tedy

divu, že neprojevovali zájem a nezdravili cizince, který mezi ně přijel. Zaváhal. Nebyl si jistý, zda by měl sesednout z koně, nebo ne. Vyřešil to za něj někdo jiný – z hlavní věže vyšel obtloustlý muž s výrazem věčné ustaranosti ve tváři a řetězem majordoma a klíči na krku. Majordomus, v podstatě správce hradu, který pro hradního pána řídil každodenní domácí záležitosti, Willa spatřil a zamířil k němu.

„Ty jsi kejklíř?“ zeptal se. Byl to dost odměřený pozdrav, pomyslel si Will. Ale aspoň nějaký. Usmál se.

„Tak je, majordome. Will Barton z jihu přináší do hradů na severu své skromné umění pro potěšení.“ Byla to květnatá mluva, kterou se musel naučit. Majordomus roztržitě kývl. Will vytušil, že jeho mysl zaměstnává hromada jiných věcí.

„To se nám může hodit. Tady je příležitostí k zasmání hodně málo, to ti povím.“

„Opravdu?“ podivil se Will. Majordomus ho odhadoval pohledem.

„Ty jsi neslyšel nic o zdejších událostech?“ zeptal se. Will si uvědomil, že by bylo hloupé předstírat naprostou nevědomost. K uším potulného umělce, který projíždí krajem, by se místní klevety dostaly – tak jako se dostaly i k němu. Pokrčil rameny.

„Samozřejmě, šeptá se všelicos. Venkov žije povídkami všude, kam se dostaneš. Ale já jsem zvyklý nebrat takové řeči vážně.“

Tloustík si zhluboka povzdechl. „V tomhle případě můžeš většinu z nich věřit,“ řekl. „A klidně si ještě něco domyslet. Zdejší potíže bys nejspíš ani moc nezveličil.“

„Takže hradní pán je doopravdy...“ Will nedořekl, protože ten druhý varovně vzhlédl.

„Jestli jsi slyšel, co se povídá, tak víš, jak na tom jsme,“ prohlásil chvatně. „Tyhle věci je nejlepší moc nerozebírat.“

„Jistě,“ souhlasil Will. Zavrtěl se v sedle. Byl unavený a soudil, že je na čase, aby majordomus projevila trochu obvyklé zdvořilosti, ať je ustaraný nebo ne. Zabralo to a muž Willovi pokynul, aby sesedl.

„Omlouvám se. Pochop, že jsem trochu roztěkaný. Koně si můžeš dát do stáje. Ten pes patří k tobě?“

Fena pasteveckého psa ležela na dlažbě a sledovala hovor. Will s úsměvem přikývl, zhoupł se ze sedla a protahoval si nohy i záda.

„Pomáhá mi při mých výstupech,“ řekl.

Majordomus kývl. „Tak si ho nech u sebe. Máš štěstí, že tu nemáme zrovna plno – ne že by to bylo překvapení. Takže můžeš mít světnici sám pro sebe.“

To byla radostná zpráva. Will očekával, že mu přidělí jeden z přístěnků na spaní, které byly na většině hradů připojené k velké síni a oddělené jen závěsem. Především v zimě, kdy se obvykle dalo čekat, že na hradě bude spousta lidí.

„Takže moc hostů tu nemáte?“ zeptal se a majordomus potřásl hlavou.

„Jak jsem řekl. Není to žádné překvapení. Čekáme jen nějakou lady Gwendolyn z Amarle, která má tudy projíždět během týdne nebo čtrnácti dnů – cestuje za svým snoubencem do jiného léna a požádala o ubytování, než roztaje sníh v průsmycích. Ale jinak tu jsou jen běžní obyvatelé hradu. A těch je míň než obvykle,“ dodal pochmurně.

Will se rozhodl raději v debatě nepokračovat. Pustil se do rozepínání podbřišníků oběma koním. Majordomus se rozhlédl kolem.

„Odpusť, ale budeš se muset o sebe postarat sám,“ prohodil. „Dříví na otop nikdy pořádně nesrovnají, když na to osobně nedohlédnu. Konírny jsou tamhle tím směrem.“ Ukázal na pravou stranu nádvoří. „Až ustájíš koně, ptej se na hradě po paní Barryové, to je hospodyně. Pověz jí, že jí vzkazuji, ať ti dá jednu ze světnic ve věži na druhém poschodí. Mimochodem, já jsem Agramond.“

Will poděkoval kývnutím hlavou. „Paní Barryová,“ zopakoval. Majordomus už se otáčel zády a pokřikoval na dva nádeníky, kteří v rohu nádvoří rovnali nařezaná polena.

„Tak pojd', Cuku,“ řekl Will. „Najdeme pro tebe postýlku.“

Hraničářský kůň při zaslechnutí svého jména zastříhal ušima. Will vykročil jako první ke konírnám a nákladní kůň, odevzdaný a nemyslicí tvor, poslušně následoval za Cukem.

* * *

Jakmile byli koně zaopatřeni, vyhledal Will hospodyni. Jako většina žen svého oboru byla statná a schopná. Byla patřičně zdvořilá, jak si všiml, ale působila stejně roztržitě jako předtím Agramond. Zavedla ho do jeho světnice – na hrad této velikosti to bylo docela obstojné ubytování. Podlaha a stěny byly kamenné, strop dřevěný. Bylo tu úzké okno opatřené rámem s průsvitnou blánou, která dovnitř propouštěla tlumené světlo. Pro případ nepříznivého počasí mělo dřevěnou okenici. Místnost byla vytápěna malým krbem a za zástěnou byl výklenek s postelí. K domácímu pohodlí přispívalo několik dřevěných židlí a malá rohož na podlaze. Na dřevěném stolku u obloukové stěny stálo umyvadlo. Will nestrávil mnoho času ve vězních komnatách, a když se teď rozhlížel, uvědomil si, že asi není snadné najít nábytek, který by se hodil do místnosti, v níž je největší část stěny půlkruhová.

Když odložil pouzdro s mandolou, oči paní Barryové k ní sklouzly.

„Hraješ na loutnu, vid’?“ zeptala se.

„Vlastně je to mandola,“ odpověděl. „Loutna má deset str –“

„Na tom nesejde. Doufám, že nám dnes večer zahraješ.“

„Proč ne?“ připustil velkoryse. „Koneckonců, večer je pro hudbu a smích jako stvořený.“

„Tady uslyšíš hodně málo smíchu,“ zakabonila se. „I když trochu hudby nám nejspíš neuškodí.“

A s těmi boдрými slovy přešla ke dveřím. „Kdybys něco potřeboval, řekni některé služce. A nesahej, kam nemáš. Já vím, co kejklíři umějí,“ dodala výhrůžně.

Tak to musíte mít dlouhou paměť, pomyslel si v duchu Will, když ze světnice odešla. Soudil, že od té doby, co se ji poslední kejklíř odhodlal štípnout do rozměrné zadnice, musela

uplynout pěkná řádka let. Ušklíbl se na fenu ležící na podlaze u krbu. Nespouštěla z něj oči.

„Útulné místo, vid', holka?“ prohodil. Při zvuku jeho hlasu klepla ocasem o podlahu.

* * *

Večeře v hradní hodovní síni byla ponurou událostí, již předsedal Orman, syn lorda Syrona.

Byl prostřední výšky a podle Willova mínění asi třicetiletý – i když ustupující vlasy ho možná dělaly starším. Oblečený byl v tmavošedém splývavém šatu učence a jeho nálada zřejmě odpovídala barvě oděvu. Obličej měl nažloutlý a vypadal jako člověk, který většinu života tráví zavřený v komnatách. Celkem vzato, v ustrašeném společenství, jakým byl Macindaw, nevzbuzoval velkou důvěru.

V hodovní síni zaujal místo v čele stolu a Willovu přítomnost nijak nebral na vědomí. Jak bylo zvykem, stoly byly uspořádané do tvaru písmene T, lord Orman a jeho nejbližší společníci, včetně Agramonda, seděli u kratší části. Will zaznamenal, že v čele tabule je několik prázdných míst.

Ostatní stolovníci seděli u delší části, sestupně podle důležitosti. Willa posadili kousek nad jejím středem. Jako hraničáři by mu příslušelo místo u čelního stolu a musel v sobě potlačit nutkání k němu zamířit. Paní Barryová dohlížela na podávání jídla a označila jeho místo u stolu, takže se ocitl mezi několika nižšími odbornými mistry a jejich ženami. Nikdo na něj nepromluvil. Jenže pak si uvědomil, že až na huhlavé žádosti o podání koření nebo misky s jídlem nehovoří ani sami mezi sebou.

Jako obvykle tiše proklínal okázalý šat kejklíře se širokými volnými rukávy, který měl na sobě. Při podávání jídel se mu nejednou stalo, že si je namočil do omáčky.

Úroveň pokrmů odpovídala celkovému ovzduší – nevýrazné dušené skopové, poněkud tuhá srnčí pečínka a velké misky vláknité zeleniny, která nejspíš hodně dlouho ležela ve sklepě.

Víno bylo natrpklé, mírně řečeno. Společníkům u stolu trpká chuť zřejmě nevadila – kdykoli bylo obsluhující děvče se džbánem vína poblíž, naléhavě se dožadovali, ať jim dolije. Škodolibě si pomyslel, že to je jediný okamžik, kdy projevují alespoň trochu života.

Jídlo, u něhož se nemluvílo a nebylo žádné rozptýlení, záhy skončilo. Poté Agramond vstal a něco šeptal Ormanovi do ucha. Prozatímní hradní pán naslouchal, malinko se ušklíbl a obhlížel tabuli, až našel Willa.

„Mám dojem, že nás dnes poctil svou návštěvou člověk, který nás pobaví,“ prohlásil.

Pokud se opravdu cítil poctěn, jeho hlas to rozhodně neprozrazoval. Z těch slov zazníval odevzdaný souhlas a jednoznačný nezájem. Will se však rozhodl, že urážlivého úvodu si nebude všimát. Povstal a odstoupil kousek od stolu, aby mohl předvést dvornou poklonu, hlubokou a velmi obřadnou. Potom se široce usmál na Ormana.

„Můj pane, jsem skromný kejklíř a rád se s vámi podělím o písni milostné, kratochvilné i oslavné, bude-li to pro vás potěšením.“

Orman hluboce vzdychl. „Velice pochybuji, že to pro mě bude nějakým potěšením,“ řekl. Mluvil nosem a hlas měl pronikavý. Dočista nezajímavý panák, pomyslel si Will, a nic ten dojem nevylepšovalo.

„Předpokládám, že znáš jen obvyklé venkovské odrhovačky, popěvky a laciné rýmováčky?“ pokračoval Orman. Will usoudil, že nejlepší odpovědí bude další poklona.

„Můj pane,“ řekl se sklopenýma očima. Zatínal zuby a chtělo se mu dojít k hlavnímu stolu a toho nedomrlého protivu uškrtit.

„Není ani slabá naděje, že bys mohl znát něco klasického? Něco z velké hudby?“ zeptal se Orman a tónem hlasu dával zřetelně najevo, že ví, že odpověď na takovou otázku bude záporná. Will se opět usmál a přál si, aby toho uměl tolik, že by dokázal spustit první větu Sapřivalových *Letních ód a obrazů*.

„Vzdělání v klasice postrádám,“ prohlásil se strnulým úsměvem. „Lituji, můj pane.“ Orman pohrdavě mávl rukou.

„To já také,“ řekl hrubě. „Nuže tedy, musíme asi podstoupit nevyhnutelné. Možná že v tvém vystoupení nalezne nějaké zalíbení můj lid.“

Po tomhle úvodu nejspíš ne, pomyslel si Will a přetáhl si popruh mandoly přes hlavu. Chvilí váhal, rozhlížel se po síni a vnímal tupé výrazy všech přítomných. Ted' se asi dozvím, jaké to je, zemřít na jevišti, pomyslel si v duchu, když hrál úvodní takty *Katy, pojd' si pro mě*, živého hibernského rejdiváku. Byla to pro něj bezpečná píseň, jedna z prvních, které se kdy naučil, s jednoduchým, ale strhujícím úvodem.

A samozřejmě, protože se ještě vařil hněvem nad Ormanovým chováním, úplně ji zpackal a hrál jako vyložené dřevo, takže musel nechat melodii melodií a jen vybrnkávat akordy. Uši mu hořely hanbou, když se zarputile prokousával písní, vršil chybu na chybu a vynechával notu za notou. Zakončil úderem do basové struny, který nezdar celého vystoupení podtrhl.

Dočkal se ledového ticha, trvajícího snad celé minuty. Potom se zezadu ze síně ozval hlučný potlesk.

Osmnáct

Will se otočil, aby se podíval. Zatímco zpíval, do hodovní síně vešla skupinka pěti mužů v loveckém oblečení. Tleskali, povzbuzováni jedním z nich, který byl očividně vůdcem.

Byl statný a svalnatý, s hranatou a upřímnou tváří a širokým úsměvem. Procházel síní směrem k Willovi a nepřestával tleskat. Potom napřáhl ruku k pozdravu.

„Dobrá práce, kejklíři, především vzhledem k mrazivému přijetí, kterého se ti dostalo!“

Will přijal nabízenou ruku. Stisk měla pevný, byla tvrdá a mozolnatá. Will ten stisk znal. Byla to ruka bojovníka, s dlaní ztvrdlou dlouholetým svíráním zbraní.

„Jak se jmenuješ, kejklíři?“ zeptal se muž. Byl vyšší než Will a vypadal na třicátníka. Byl hladce oholený, měl tmavé vlnité vlasy a bystré hnědé oči. Čtyři společníci stáli kousek za ním. Rovněž bojovníci, zaznamenal Will.

„Will Barton, můj pane.“ Mužův vybraný oděv ho nenechával na pochybách, že takové oslovení je namístě. Titul však byl přijat s úsměvem.

„Není důvod k obřadnosti, Wille Bartone. Mé jméno je Keren. Při formálních příležitostech sir Keren, ale kdykoli

jindy bohatě postačí Keren.“ Otočil se k čelnímu stolu a silnějším hlasem oslovil Ormana.

„Omlouvám se za pozdní příchod, bratránku. Doufám, že tam pro nás zbylo ještě něco k snědku.“

Keren, vzpomněl si Will na jeho jméno. Byl to Syronův synovec a podle všeho právě on udržoval na hradě pořádek v době lordovy nemoci. Povídalo se o něm, že je schopný bojovník a dobrý vůdce. A jestli se dalo soudit podle prvního dojmu, byl dočista jiný než jeho bratranec.

Orman promluvil, se zřejmou nechutí v hlase. „Hodovní síň je na tvé nevychované pozdní příchody už zvyklá, bratranče,“ řekl. Keren pohlédl na Willa, spiklenecky se usmál a komediantsky povytáhl obočí.

„Pokud se laskavě posadíš, poručím sloužícím, aby přinesli jídlo,“ pokračoval Orman.

Prázdná místa u čelního stolu byla očividně určena Kerenovi a jeho společníkům. Keren však nad návrhem mávl rukou.

„Sedneme si semhle,“ prohlásil a ukazoval na stůl nedaleko Willa. „Při jídle se potěšíme trochou hudby od Willa Bartona. Je na čase, aby se tyhle staré omšelé zdi provětraly trochou zábavy,“ dodal a v očích mu blýsklo. „Wille, zahraj něco veselého! Znáš třeba *Starý Joe Uzenka*?“

„Ovšem že znám,“ odpověděl Will. Byl rád, že v posledních týdnech procvičoval správná slova téhle písničky. Věřil si, že se nesplete a nebude zpívat o „starém vousáči Haltovi“. Haltovo jméno bylo přece jen známé po celém království a nebylo by dobré, aby vzbudil dojem, že má s legendárním hraničářem něco společného.

Bylo úžasné, jakou změnu způsobila hrstka ochotných posluchačů. Když spustil svižnou melodii, prsty byly jisté a spolehlivé. Keren a jeho druhové podupávali, tleskali do rytmu, přidávali se k refrénu – a postupně se začali do zábavy zapojovat i ostatní hosté v síni.

Jen Orman ne, pochopitelně. Když dozněl potlesk za *Starého Joea Uzenku*, zaslechl Will, jak někdo u hlavního stolu

odstrkuje židli. Zvedl oči a viděl, že hradní pán, s tváří podmračenou, odchází postranními dveřmi.

„Nu, tohle nám zvedlo náladu!“ prohlásil zvesela Keren. Will si nebyl jistý, jestli tím naráží na písničku, nebo na bratrancův odchod. „Zazpíváme si další, co vy na to?“

Rozhlédl se po svých společnících u stolu. Chvilku se nijak neprojevovali. Keren se usmál ještě víc a promluvil trochu hlasitěji.

„Řekl jsem, zazpíváme si další. Co vy na to?“

Hned se strhla vlna nadšení a všichni sborově přitakávali. Will je trochu překvapeně pozoroval. Keren byl mezi svými stoupenci zřejmě mimořádně oblíbený. Ať chtěl co chtěl, s radostí se k němu přidávali. Ale Will si rozhodně nestěžoval. Po Ormanových neomalených poznámkách bude nadšené obecenstvo příjemnou změnou.

Usmál se na všechny kolem a cvičně propnul prsty. Večer se začínal vyvíjet mnohem líp, než čekal, pomyslel si. Mnohem líp.

* * *

Zábava pokračovala ještě další hodinu a půl. Pak se lidé začali rozcházet na lože. Will, spokojený se svým večerním výkonem, uložil mandolu a chystal se také odejít, když vtom ho zadržel Keren. Veselý úsměv se vytratil a Keren s vážnou tváří stiskl Willovo předloktí.

„Rád tě tu vidím, Wille Bartone,“ řekl tlumeným hlasem. „Zdejší lidé potřebují trochu rozptýlení ve svém trápení. A od mého nevrlého bratrance se skoro žádného nedočkají. Kdybys tady u nás cokoli potřeboval, dej mi vědět.“

„Děkuji, sire Kerene,“ začal Will, ale ruka ho stiskla ještě pevněji, a tak se opravil, „totiž, Kerene. Udělám, co bude v mých silách, abych lidem zvedl náladu.“ Kerenův pohotový úsměv se opět rozzářil.

„Tím jsem si jistý. Nezapomeň, když budeš cokoli potřebovat, stačí říct.“

A s těmi slovy odcházel v čele svých společníků.

Will cítil únavu a prázdnotu, kterou po úspěšném večeru zažívají všichni umělci, a zvolna vystupoval po schodech do své světnice. Fena ho uvítala tázavým pohledem a obvyklým poklepáním ocasu o podlahu.

„Nebyl to špatný večer,“ oznámil jí. „Vůbec nebyl špatný. Zítra můžeš vystupovat se mnou.“

Fena složila čenich na tlapy a upřeně mu hleděla do očí. Upřený pohled obsahoval jednoznačné sdělení.

„To ne, že ne?“ neztrácel naději. „Nemohla bys vydržet do rána?“

Oči byly neústupné a Will tiše vzdychl. Připnul si saxonský nůž a přes ramena si přehodil černobílou pláštěnku.

„Tak dobrá,“ řekl feně. „Jdeme.“

Fena poslušně ťapala za ním dolů po schodech a na hradní nádvoří. Byla chladná, jasná noc a ve vzduchu byl zřetelně cítit mráz. Nad hlavou Willovi zářily hvězdy a nízko nad východním obzorem visel měsíc v první čtvrti.

Studený vzduch Willa osvěžil, dýchal zhluboka a obhlížel nádvoří. Hvězdy a měsíc svítily dost jasně, aby stíny na nádvoří byly ostré, a jeho napadlo, že k obhlídce okolí je teď stejně vhodná doba jako kdykoli jindy.

Will se vydal k postranní bráně vedle mohutné padací mříže a pod nohama mu skřípal jemný sněhový poprašek. Pochopil, že muselo sněžit, když byl v hodovní síni, protože obloha teď byla skoro jako vymetená. Jeden ze strážných přicházel na svůj post u brány a Willa zastavil.

„Kampak máš namířeno, kejklíři?“ ptal se. Nechoval se přátelsky ani nepřátelsky.

Will pokrčil rameny. „Nemůžu spát,“ řekl. Pak ukázal na fenu: „A ta je vždycky připravená na procházku.“

Strážný povytáhl jedno obočí. „Tohle místo není dobré pro noční procházky,“ řekl. „Ale jestli musíš jít ven, tak uděláš nejlíp, když se budeš držet dál od Grimsdellského lesa.“

„Grimsdellský les?“ opáčil Will a nasadil mírně pobavený, pochybovačný tón. „Není to právě tam, kde se scházejí

vlkodlaci a zlí duchové?“ Vesele se na strážného usmál, aby dal najevo, že na takové pověry nedá. Strážný zavrtěl hlavou.

„Jen se klidně směj. Ale moudrý člověk by se tomu lesu na hony vyhnul.“

„Tak dobře, možná to udělám,“ připustil Will a vyznělo to hodně neupřímně. „Kde vlastně je, abych měl jistotu, že se od něj budu držet dál?“

Nastala dlouhá odmlka a voják se na něj zadíval, protože postřehl nedůvěru a trochu ho rozzlobil posměch obsažený ve slovech potulného zpěváka. No jistě, pomyslel si, kejklíři, vždycky vědí všechno nejlíp a ze všeho si jen utahují. Nakonec ukázal kamsi doleva.

„Ten les je tímhle směrem,“ řekl a ovládl svou zlost. „Asi půl míle. A až ho uvidíš, tak ho poznáš, to mi věř. Řeknu hlídkám na hradbách, že jsi šel ven,“ připojil, „pro případ, že by ses vrátil.“

A s pocitem, že poslední slovo měl on, otevřel malou postranní bránu vedle padací mříže a Will i s fenou se protáhli ven. Brána se za nimi hlučně zavřela a Will slyšel, jak téměř okamžitě zapadla závora. Po západu slunce nebylo v krajích jako tehle radno nechávat brány otevřené déle, než bylo nutné.

Ze stejného důvodu byl zvednutý i padací most. Zůstával tak celou noc, dokud se nerozednilo. Přes příkop, který tuto část hradu chránil, však vedla úzká lávka ze dvou silných prken. Will po ní snadno přešel, fena malinko hůř. Už předtím si všiml, že není ráda, když nemá pevnou půdu pod nohama.

Ohlédl se na černou masu hradu za sebou. Spatřil pár stínů přecházejících po cimbuří a pochopil, že to jsou muži ze zmíněné noční hlídky.

Odolal pokušení zamávat jim a vyrazil směrem, který mu ukázal strážný. Fena mu šla v patách, a když ostře luskl prsty a řekl „volno“, pustila se dopředu a běžela v širokém oblouku asi pětadvacet kroků před ním, zastavovala se a větrila nové pachy, s nastraženýma ušima lovila nové zvuky a zároveň si neustále hlídala, jestli jde Will za ní.

Krajina pod sněhovým příkrovem v sobě měla divokou krásu. Na cestě ležel jen poprašek z dnešního večera. Ale na polích a stromech podél cesty ležela silná vrstva sněhu. Willovi se vždycky líbil pohled na zasněženou krajinu v noci, a tak spokojeně kráčel dál a přemítal o událostech toho večera a naprosté odlišnosti povah lorda Ormana a jeho bratrance.

Otevřená krajina a holá pole pozvolna končily a k cestě se přibližovaly lesní stromy a keře. Byla větší tma, protože světlo měsíce a hvězd se neodráželo od sněhu tak jako na polích, a Will měl pocit, že krajina ho obkličuje. Že se na něj tlačí. Pozoruje ho. Uvolnil saxonský nůž v pouzdře a dotkl se rukojeti vrhacího nože za krkem. Říkal si, že to nemá nic společného s pověřčivostí. V místech, kde může být nebezpečno, je to dobrý pocit. Všiml si, že fena před ním se pohybuje v užším oblouku než dosud. I ona měla zřejmě raději otevřenou krajinu. Usoudil však, že by vycítila každou léčku na cestě před nimi a varovala by ho, takže pokračoval v chůzi.

A ocitl se na kraji Grimsdellského lesa.

Devatenáct

Grimsdellský les se hrozivě tyčil, jinak se to říct nedalo. Stromy byly vyšší, temnější a hustší. Stíny pod nimi stísněné a neproniknutelné. Les byl temný, tajemný a podle všeho odhodlaný pečlivě skrývat před vetřelci svá tajemství.

Strážný měl pravdu, pomyslel si Will. Když les spatřil, pochopil to.

Zvolna kráčel podél kraje lesa a jedenkrát tiše luskl prsty, aby přivolal fenu zpátky k sobě. Všiml si, že má uši vztyčené, a protože vycítila, kam Will upírá pozornost, přejížděla očima od něj k lesu a zase zpět.

Náhle fena naježila srst na krku, tiše zavrčela a zírala kamsi stranou. Will se tím směrem podíval, ale v husté spleti stromů a podrostu nedokázal nic rozeznat. Podřepł a zahlédl mezi stromy slabou rudou záři. Jen na chvíli. Vzápětí záře zmizela.

Když se opět napřímil, cítil, jak mu vstávají vlasy na zátylku. Potřásl hlavou a tiše se zasmál.

„Nějaké světlo,“ řekl si pro sebe. „Nic víc. Nic míň.“

Fena znovu zavrčela a tentokrát Will ten pohyb koutkem oka zachytil. Byla to modrá záře – jako by na okamžik zaplála ve vrcholcích stromů. Ve chvíli, kdy na ni upřel pohled, se

ztratila. Ani si nebyl jistý, jestli vůbec něco viděl – ale chování feny potvrzovalo, že ano.

Potom se opět objevila rudá záře – a zase zmizela dřív, než na ni stačil zaostřit pohled. Tentokrát se ukázala v části lesa, která byla od místa, kde se mihla poprvé, vzdálená několik set kroků. Will cítil ve spáncích zrychlený tep a ruce mu znovu sjely k saxonskému noži.

„Pojď, děvče,“ pobídl fenu. „Někde tu do toho lesa musí být cesta.“

Jednu objevil asi o čtyřicet kroků dál. Byla úzká a klikatá a vešel se na ni stěží jeden člověk. Možná ji vyšlapala vysoká zvěř, napadlo ho. Nebo lidé. Buď jak buď, šel dál do lesa a fena se držela krok nebo dva před ním. Hlavu měla skloněnou a čenich u země.

Po dvaceti krocích se Will otočil a cestu ven z lesa už neviděl. Pěšina byla tak klikatá a houští, popínavé rostliny a stromy tak těsně propletené, že svět se mu zúžil na prostor několika kroků. Kráčel dál, s rukou pořád na jilci saxonského nože. Díky rokům hraničářského výcviku se pohyboval téměř nehlučně a začal instinktivně využívat i stínů, aby se kryl.

Žádná další světla se mezi stromy neobjevila. Možná, napadlo ho, že ti světlonoši se polekali, když vešel do lesa. Při tom pomýšlení se trochu uvolnil. Třeba nebyl jediný, kdo v tomhle lese cítil neklid. Usmál se při té představě a pokračoval dál.

Pak se začal ozývat ten šepot.

Byl těsně na hranici slyšitelnosti, takže Will si nejdřív nebyl zcela jistý, že vůbec něco slyšel. Pak ho napadlo, že je to třeba vítr – jenomže větve se nehýbaly a vítr nefoukal. Bylo to skoro nepostřehnutelné šumění a zdálo se, že přichází odevšad a zároveň odnikud. Podíval se na fenu. Stála a naslouchala, jednu přední tlapu měla zdviženou a hlavu nachýlenou ke straně. Takže ten zvuk byl skutečný. Nedalo se však určit, odkud přichází, a proto se nedalo poznat, jestli jsou to hlasy, nebo nějaký jiný zvuk. Šepot zesiloval a zase slábl, někdy ho přehlušil zrychlený tlukot Willova srdce, jindy zněl téměř jasně

a srozumitelně. A potom v něm Will začal rozeznávat jednotlivá slova.

Vyvolávala nepříjemné představy. Náhle měl dojem, že zřetelně slyší, jak nějaký hlas šeptá: *bolest*. Vzápětí šepot ustal, dokud Will opět neuslyšel, nebo si alespoň myslel, že téměř slyší, slovo *smrt*. A *utrpení*, *temnota* a *hrůza*. Následovalo další nesrozumitelné, nezřetelné šeptání.

Znovu se podíval na fenu. Byla stále ve střehu jako předtím, ale slova pro ni samozřejmě nic neznamenal. Reagovala pouze na zvuk. V duchu si připomněl děs, který prožíval před lety, když s Haltem a Gilanem pronásledovali přes Pláň samoty zlé netvory kalkary. Tehdy, stejně jako teď, ho zachvátila hrůza z neznámých zvuků a hrozilo, že jí podlehne. Jenže tenkrát s ním byl Halt a to ho uklidňovalo, takže strach překonal. Tady byl však sám.

Zhluboka se nadechl. Saxonský nůž se slabým syknutím vyklouzl z naolejovaného pouzdra a Will zřetelným a pevným hlasem okolním stínům řekl: „Síla.“

Šepot ustal.

Fena se na něj podívala. Jednou zavrtěla ocasem. Zježená srst se jí urovnala a bylo líp. Postav se ke svému strachu čelem, učil ho vždycky Halt, a dost často se rozplyne jako mlha ve slunci. Šepot a slova byly jedna věc, říkal si. Velký saxonský nůž, ostrý jako břitva, vážil víc. Byl hmatatelnější. Skutečnější. Jistější.

A konec konců i nebezpečnější.

„Jdi první, děvče. Najdeme ty šeptálky.“ Ukázal feně, ať jde dál. Sám šel pár kroků za ní a spoléhal na její schopnost vycítit nebezpečí.

Bylo dobře, že ji nechal jít vpředu. Jinak mohl vkročit přímo do černé vody jezera, které se náhle objevilo, když minuli jeden ze zákrutů pěšiny.

Pěšina se stáčela kolem jezera doprava. Mezi stromy se černala vodní plocha široká sto stop. Stromy a popínavé rostliny na břehu se natahovaly k vodě a nakláněly se k sobě. Některé větve stromů byly tak dlouhé, že se málem dotýkaly

větví těch protějších, takže jasnou oblohu bylo vidět jen nad prostředkem jezera.

Z vodní hladiny vycházela pára a stoupala vzhůru v kotoučích jemné mlhy, které se rozptýlily, jakmile se dostaly ke stromům. Místy se na hladině objevovaly velké bubliny, zřejmě tam, kde ve vodě ležely hniající rostliny. Nebo nějaký velký dýchající netvor, napadlo Willa. Na druhém břehu vodní plochy, proti místu, kde stál, byla mlha hustší a vytvářela téměř neproniknutelnou clonu. Soustředěně si ten podivný úkaz prohlížel a uvažoval, proč by právě tam měla být mlha hustší. Fena se položila na břicho a pozorně ho sledovala, připravená vyrazit, kdyby se opět pohnul.

Vzápětí, v okamžiku ochromující a nevýslovné hrůzy, se z mlhy vynořila obrovská postava. Vztyčila se nad jezerem, jako by vyrostla přímo z temné vody.

Stalo se to rychle. Jednu chvíli tu nebylo nic. Pak, v jediném okamžiku, se zjevila celá postava. Obrovská a hrozivá, černá na mlžném pozadí, temná postava obřího bojovníka ve starodávné ostnaté zbroji a s mohutnou okřídlenou helmicí na hlavě. Musí být vysoký nejméně čtyřicet stop, pomyslel si Will a stál jako přikovaný hrůzou. Helmice kryla celou tvář, ale místa, kde byly průzory pro oči, zela prázdnotou.

Zdálo se, jako by se postava nepatrně pohnula, a Will si na jeden strašlivý okamžik myslel, že se vydá směrem k němu. Pak pochopil, že šlo jen o pohyb mlžné clony. Hrůzou mu bušilo srdce v hrudi a v ústech měl sucho. Pochopil, že ta postava není žádný smrtelník. Bylo to něco z druhé strany, z temného světa čar a kouzel. Instinktivně vytušil, že žádná z jeho hraničářských zbraní by to nedokázala zranit.

Postava čněla do výše a nehýbala se, jen mlha se kolem ní trochu chvěla. Prázdné otvory pro oči jako by hledaly Willa. Pak Will uslyšel hlas.

Byl hluboký a rozléhal se nad černým jezerem, jako by ho Will poslouchal v nějaké velké jeskyni a ne v hustém lese.

„Střez se, smrtelný člověče!“ zaduněl hlas. „Neprobouzej stín Nočního bojovníka. Odejdi pryč z tohoto místa, dokud ještě můžeš!“

Když se mocný hlas ozval, fena vyskočila na nohy. Temně vrčela a Will ji uklidňoval slovy, která měla ke klidu daleko.

„Tiše, děvče!“ zaskuhral a vrčení umlklo. Viděl však, že srst na krku má fena naježenou, buď instinktivní hrůzou, nebo zuřivostí. Cítil, že i jemu se vlasy na krku zježily stejným způsobem. Zdálo se, že mlha nad jezerem houstne a hrozivá postava se stále více zhmotňuje, jako by čerpala sílu z mlhy. Pak promluvila znovu, ještě hlasitěji než předtím.

„Odejdi hned, dokud ti dávám tu možnost! Odejdi!“

Poslední slovo se ozvěnou neslo nad jezerem a Will si uvědomil, že bezděčně ustupuje po cestě, kterou přišel, že se vzdaluje od černého jezera a ďábelského bojovníka. O něco zakopl, podíval se pod nohy a zjistil, že to byl kořen stromu, a když potom zvedl oči, Noční bojovník byl pryč.

Z ničeho nic. V mžiku, jako když se sfoukne svíčka. Vylekaně obhlížel jezero, uvažoval, jestli se bojovník třeba neobjeví někde blíž. Pak se znovu ozval ten hlas. Nyní zněl tiše, zdaleka ne tak silně jako předtím, a tentokrát se neozvala žádná slova. Jen temný, hrozivý chechot. Sděloval Willovi, že ten, kdo ho vydává, ví o jeho strachu a o své moci nad ním. Fena znovu zavrčela. A Willa opustily poslední zbytky odvahy.

„Honem, holka!“ vykřikl, otočil se a prchal hlava nehlava z Grimsdellského lesa. Fena se prosmýkla kolem něj a běžela před ním, dokud nad hlavou nespátřili čistou noční oblohu a zářivé hvězdy. Teprve potom přestal Will utíkat. Namáhavě vydechoval obláčky páry do mrazivého vzduchu a srdce mu bušilo dvakrát rychleji. Počkal několik minut, dokud se dýchání neustálilo v přirozenějším rytmu. Věděl však, že ještě chvíli potrvá, než se zklidní tlukot jeho srdce.

Když se před nimi objevil černý obrys hradu Macindawu, připadal mu přívětivý a uklidňující. Pochodeň, která hořela u postranní brány, byla jako bezpečný maják a on k ní spěchal a nemohl se dočkat, až bude za hradbami.

Dvacet

Jak se dalo čekat, Will spal tu noc špatně. Spánek měl trhaný a neklidný, plný snů o obřím Nočním bojovníkovi. Takže sotva krátce před úsvitem konečně doopravdy usnul, brzy ho probral hluk, jak se hrad časně ráno probouzel do nového dne.

Chvilí ležel na lůžku a uvažoval, jestli tu hrůzostrašnou postavu v noci opravdu viděl. Omámený spánkem si na pár minut myslel, že to byla jen noční můra. Když nadobro procitl, pochopil, že to byla skutečnost. Vstal, protahoval si ztuhlé končetiny a svaly a uvědomil si, že i ve spánku měl celé tělo napjaté. Fena, s hlavou na tlapách a břichem na teplých dlaždicích u dohořívajícího krbu, vztyčila uši a dvakrát poklepala ocasem na pozdrav.

„Ty se máš,“ zabručel. „Ty nemáš ponětí, jak děsivé to včera v noci bylo.“

Otevřel okenice a vyhlédl ven. Bylo jasno a slunečno a ranní světlo se třpytivě odráželo od zasněžené krajiny v okolí Macindawu. Výcvik a disciplína vyžadovaly, aby si udělal čas a zamyslel se nad událostmi včerejší noci, dokud je má v čerstvé paměti, a aby se pokusil najít nějaké rozumné vysvětlení. Po desetiminutovém rozboru došel k neradostnému

závěru, že tu postavu viděl. Že její hlas slyšel. A že byl vystrašený jako nikdy předtím.

Denní světlo nepřineslo žádné rozumné vysvětlení, žádné přirozené řešení. V Grimsdellském lese bylo něco děsivého. Dlouze si povzdechl. Znovu si připomněl Haltovy pokyny a jeho názor, že v devadesáti devíti případech ze sta existuje pro takové jevy vysvětlení.

„Myslím, že se tam budu muset vrátit a zjistit, co to je,“ řekl tiše. Ta představa ho ale naplňovala hrůzou.

* * *

Nebylo divu, že když se přišel do hodovní síně nasnídat, neměl moc chuť k jídlu. Ale podařilo se mu do sebe dostat dva teplé rohlíky namazané malinovou zavařeninou, a když byl v polovině druhé misky kávy, pocuchané nervy se vrátily téměř do původního stavu. Nehledal společnost a seděl sám u jednoho z dlouhých stolů, držel se dál od hloučků, které si u snídaně potichu povídaly. Tam ho zastihlo páže.

„Kejklíři?“ oslovilo ho páže chladně. Na páže byl ten muž už dost starý. Muselo mu být nejméně čtyřicet, což znamenalo, že jeho nadřízení s ním vůbec nejsou spokojení. Většina chlapců, kteří začínali jako hradní pážata, postoupila na místa panošů nebo pomocníků odborných mistrů. Ti, kdo zbyli, byli obvykle líní, drzí, nebo hloupí. Nebo všechno dohromady. Při další větě Will usoudil, že správná je ta čtvrtá možnost. Když zvedl oči od misky s kávou, páže dodalo: „Na desátou zajdi za lordem Ormanem.“

Muž se otočil na patě a odcházel. Will byl na chvíli v pokušení zavolat ho zpátky a pořádně mu vytmavit, co je zdvořilé chování. Will byl přece hraničář a byl zvyklý, že s ním lidé zacházejí s úctou.

Pak mu došlo, že právě teď hraničář není. Je kejklíř. Nevesele usoudil, že Ormanovo nepokryté pohrdání potulnými hudebníky se zřejmě přeneslo i na některé ze sloužících. Pokrčil rameny a rozhodl se, že to nechá plavat.

V síni byly vodní hodiny a Will viděl, že do setkání s Ormanem má ještě víc než hodinu čas. Rychle uvažoval, proč ho chce hradní pán vidět. Okamžitě ho napadlo, že to nějak souvisí s událostmi v Grimsdellském lese, ale pak si uvědomil, že asi příliš zapracovala jeho fantazie, protože Grimsdellu měl plnou hlavu.

Orman ho spíše chtěl vidět kvůli tomu včerejšímu výstupu s jeho bratrancem Kerenem, pomyslel si. Čím víc o tom uvažoval, tím pravděpodobnější mu to připadalo. Orman byl přede všemi zesměšněn. Možná si teď chtěl vylít zlost na Willovi. Will bral takovou možnost s nadhledem. Nemohl s tím nic dělat, takže nemělo smysl se kvůli tomu trápit. Uvědomil si však, že napříště bude muset být opatrnější. Bylo by zbytečné si hradního pána znepřátelit, bez ohledu na to, jaký byl protiva.

Strávil čas v malé hradní knihovně, jež se nacházela v jedné z rohových věží, a pátral v zaprášených policích s knihami a svitky, jestli by se v místních kronikách nenašly nějaké zmínky o Nočním bojovníkovi, a také se rozhlížel po knihách o čarodějnictví a kouzlech. V obou případech vyšel naprázdno. Byl tam jen jeden útlý svazek o čarodějnictví, i když na polici vedle něj si všiml několika prázdných míst. A v těch několika stručných záznamech o místních událostech, které našel, nebyla o nějakém Nočním bojovníkovi ani zmínka. Zklamaný a sužovaný vzpomínkami na to, jak si včera v noci v lese počíнал, vyšlapal do třetího poschodí hlavní věže, kde byly komnaty lorda Ormana.

Když vstoupil do předpokoje, Ormanův tajemník, mužík s chomáčky bílých vlasů nad ušima a jinak hlavou holou jako koleno, zvedl hlavu. Připomínal Willovi plešatou veverku. Hlavou pocukával ze strany na stranu, jako kdyby se chtěl na Willa lépe podívat.

„Lord Orman si přál, abych přišel,“ oznámil stručně. Nepovažoval za nutné představovat se tajemníkovi.

„Á, ano, ano, kejklíř, že? Tak pojd' tudy. Lord Orman má právě chvilku času.“

Zvedl se od stolu zavaleného papíry, napůl rozmotanými svitky a tlustými účetními knihami a zaklepal na mohutné dveře, které vedly do Ormanovy pracovny. Z druhé strany zaslechl Will nepříjemně huhňavou odpověď.

„Dále.“

Tajemník pokynul Willovi, aby ho následoval, otevřel dveře a vešel. Orman stál u okna a shlížel dolů na hradní nádvoří. Pracovna byla veliká, i za bílého dne osvětlená pečlivě rozmístěnými svícemi a olejovými lampami. Vyhříval ji oheň v jednom z rohů a stěny byly obestavené policemi s knihami a masivními dřevěnými skříňkami. Jedna byla otevřená a Will viděl, že obsahuje řadu svitků. Orman má pověst učence, připomněl si. Na jeho pracovně to rozhodně bylo znát.

„Kejklíř, můj pane,“ oznámil tajemník a ukázal na Willa. Orman se odvrátil od okna a několik vteřin si Willa beze slova upřeně prohlížel.

„To bude všechno, Xandere,“ řekl a tajemník se s úklonou tiše odporoučel a zavřel za sebou dveře. Orman, s očima bez mrknutí stále upřenýma na Willa, usedl k jednomu stolu u okna. Stály u něj další dvě židle, ale protože lord Willa nijak nevyzval, aby si sedl, zůstal hraničář stát. Cítil, jak mu povýšené chování hradního pána vhání červeň do tváří. Nutil se do lhostejného výrazu a odvrátil oči od Ormana. Bloudil pohledem po místnosti a všiml si stohu otevřených knih a papírů na velkém pracovním stole u vnitřní zdi.

„Bratranec Keren je rozvratný živel,“ promluvil konečně Orman. „Uděláš dobře, když si to pro příště budeš pamatovat.“

Will mlčel, ale pokorně sklonil hlavu na znamení, že se podrobuje. Takže jeho domněnka byla správná. Orman zřejmě neočekával odpověď a pokračoval.

„Je pochopitelně snadné být ,oblíbený‘, když člověk nenese žádnou zodpovědnost. A na tomhle hradě jsou tací, kteří by Kerena rádi viděli jako...“ Odmlčel se a Will měl zvláštní pocit, že hradní pán čeká, že se k tomu vyjádří. Přesto ani nemukl.

„Jenže to on není,“ pokračoval Orman. „Tady vládnú já. Nikdo jiný. Rozumíš tomu?“

Poslední slova téměř vyplivl, s prudkostí, která Willa překvapila. Trochu zaraženě pohlédl do Ormanových rozzuřených očí a opět sklonil hlavu.

„Jistě, můj pane,“ odpověděl. Orman několikrát pokýval hlavou, pak vstal ze židle a začal přecházet po místnosti.

„Tak si dávej pozor na své chování, kejklíři. Se mnou se bude zacházet s úctou, jakou vyžaduje mé postavení. Možná jsem jen dočasným pánem tohoto hradu, ale nikdo mě nebude zesměšňovat – Keren, ani ty. Rozumíš tomu?“

„Ano, lorde Ormane,“ klidně řekl Will. Byl zmatený. Měl zvláštní pocit, že Orman, přestože je rozhněvaný, skoro žádóní o úctu a uznání.

Orman se na chvíli zastavil a zhluboka se nadechl.

„Tedy dobře. Já chápu, že není tvojí chybou, že ses nedostal na úroveň, o které si já myslím, že by měla být i u potulného hudebníka běžná. Lidové písničky a odrhovačky jsou sice chytlavé, ale nemohou nahradit klasickou hudbu. Jednoduché rýmovačky, které zpíváš, pouze ubíjejí mysl prostého lidu. Já věřím, že úlohou hudebníka je lid pozvedat. Povznášet jeho city. Předvést mu velikost, která přesahuje jeho omezené obzory.“

Domluvil, pohlédl na Willa a mírně potřásl hlavou. Will nepochyboval, že Orman vyhodnotil jeho schopnost povznášet lid jako žalostně nedostatečnou. Opět sklopil zrak.

„Lituji, můj pane, že jsem jen obyčejný muzikant,“ řekl. Orman trpce přitakal.

„Mám obavu, že s důrazem na obyčejný,“ odtušil.

Will se sklopeným zrakem cítil, jak mu začínají hořet tváře. *Přenes se přes to, říkal si. Když chceš být kejklířem, musíš být otrlý vůči kritice.* Několikrát se zhluboka nadechl a sebeovládání se mu vrátilo. Orman ho zvědavě sledoval. Will pochopil, že šlo o záměrné rýpnutí. Hradní pán chtěl vidět, jak se zachová.

„A přesto,“ připustil Orman téměř s nechutí, „nástroj, na který hraješ, je mimořádně dobrý. Není to náhodou gilperona, že?“

„Je to mandola,“ spustil Will svou obvyklou odpověď. „Má osm strun, naladěných...“ Dál se nedostal.

„Svatá prostoto, já přece vím, že je to mandola!“ skočil mu do řeči Orman. „Ptal jsem se, jestli ji nevyrobil Axel Gilperon, pravděpodobně nejlepší loutnař v království. Myslel jsem si, že o něm slyšel každý, kdo se živí hudbou. Dokonce i ty.“

Will pochopil, že šlápl vedle. Snažil se to zamaskovat, jak nejlépe svedl.

„Omlouvám se, můj pane. Přeslechl jsem se. Ten nástroj mi vyrobil jeden řemeslník z jihu. Je o něm známo, že napodobuje mistrovskou práci. Chudý venkovský muzikant by si přirozeně nikdy nemohl dovolit pravou gilperonu.“

Zasmál se sám sobě, ale Orman na něj dál zíral a nedůvěra v tom pohledu byla až příliš zjevná. Trapné ticho, které nastalo, bylo nakonec přerušeno zaklepáním na dveře.

„Co je?“ obořil se rozhněvaně Orman a dveře se otevřely jen natolik, aby jimi ustrašeně nakoukl tajemník.

„Prosím o prominutí, lorde Ormane,“ řekl, „ale přijela lady Gwendolyn z Amarle a trvala na setkání s vámi.“

Orman se zaškaredil. „Copak nevidíš, že jsem zaneprázdněn?“

Xander pootevřel dveře o malinko víc a nenápadně ukazoval za sebe do předpokoje. „Ona je tady, můj pane,“ snažil se oznámit co nejtíšeji. Orman rozmrzele mávl rukou. Pochopil, že ohlášená šlechtična už je v předpokojí.

„Tak dobře, uveď ji,“ řekl. Pohlédl na Willa, který se mezitím přesunul ke dveřím. „Ty počkej. S tebou jsem ještě neskončil.“

Xander s povděkem kývl a zmizel. O několik vteřin později otevřel dveře doširoka, vešel, postavil se bokem a uváděl novou příchozí.

„Lorde Ormane, dovolte, abych vám představil lady Gwendolyn z Amarle.“ Hluboce se uklonil a lady vešla dovnitř.

Byla plavovlasá, vysoká a krásná, oblečená v přepychových modrozelených šatech, a nesla se s přirozenou důstojností a půvabem rozené šlechtičny. Will potlačil výkřik překvapení.

Lady Gwendolyn z Amarle znal totiž už z dřívějšíka jako Alyss.

Dvacet jedna

Alyss se hrnula k šedě oděnému hradnímu pánovi a Willa si vůbec nevšímala.

„Lorde Ormane,“ švitořila, „to je od vás laskavé, že jste mi poskytl přístřeší na několik příštích týdnů!“

Napřáhla ruku dlaní dolů k Ormanovi a nenechávala ho na pochybách, kdo z nich má podle ní vyšší postavení. Orman se zdráhavě ohnul a zavadil o ruku svými rty.

„Týdnů, má paní?“ opáčil. „Myslel jsem, že jde jen o několik dnů. Nejvýše týden?“

„Ale ovšemže ne!“ pozastavila se Alyss nad takovou neotesaností. „Cesty k hradu mého snoubence jsou zaváté sněhem a doslechla jsem se, že ve zdejším kraji žijí vlci a medvědi! Já prostě nemohu pokračovat dále, dokud se cesty neuvolní, přestože se nemohu dočkat, abych už byla u svého milovaného lorda Farrella. Jistě mi, lorde Ormane, neodepřete pohostinnost, kterou mi přislíbil váš ubohý drahý otec.“

Orman se ocítl v pasti. Bylo zajímavé, pomyslel si Will, jak přísná šlechtická hierarchie zabrala. Ačkoli se Orman choval protivně a obhrouble, a k tomu byl možná ještě schopný vraždit, Alyssin samozřejmý předpoklad vlastní nadřazenosti ho zdolal.

„Jistě že ne, lady Gwendolyn!“ řekl. „Byl to jen pouhý dotaz, nic víc.“

Ale Gwendolyn už ho pustila z hlavy a upřeně hleděla na Willa, jako by byl nějaký ubohý hmyz.

„A koho to zde máme?“ zeptala se a zvedla jedno obočí do obloučku.

„To je kejklíř, má paní, přijel teprve včera.“

„Má ten kejklíř nějaké jméno?“ zeptala se s očima upřenýma na Willa. Will zaváhal. Bylo na Ormanovi, aby ho představil. Člověk nízkého původu nemohl sám od sebe promluvit na šlechtičnu, jakou byla Gwendolyn. Will sledoval hru probíhající mezi těmi dvěma a Alyssino umění vžít se do role, kterou přijala, na něj nesmírně zapůsobilo.

„Will Barton, má paní,“ řekl Orman. Tím, že ho přiměla, aby jí Willa představil, opět prosadila svou nadřazenost. Will se hluboce uklonil.

„K vašim službám, má paní,“ řekl. Alyss si ho zamyšleně prohlížela, loket jedné ruky si podpírala dlaní druhé a dlouhými, jemnými prsty si poklepávala na tvář.

„Wille Bartone, jsi zkušený umělec?“

Will pohlédl úkosem na Ormana. „Jsem obyčejný muzikant, má paní,“ odpověděl.

Orman opovržlivě pokýval hlavou. „Obávám se, má paní, že nestačí na víc než lidové písničky a hospodské odrhovačky. Uměním by se to sotva dalo nazvat.“

„Lidové písně?“ řekla Alyss a zurčivě se zasmála. „Jak zábavné! Výborně, kejklíři, za hodinu mě smíš navštívit v mých komnatách. Možná mi tvé písně pomohou zapomenout na tíhu odloučení od mého milovaného.“ Letmo pohlédla na Ormana. „Věřím, že nemáte námitek, Ormane?“

Orman pokrčil rameny. „Ani v nejmenším, má paní,“ řekl, „veškeré naše příslušenství je vám k službám.“

Willovo obočí vystřelilo vzhůru. Takže on je teď „příslušenství“? Naštěstí ovládl svůj výraz dřív, než si ho Orman všiml. Pozornost hradního pána plně zaměstnávala

Alyss se svým vynikajícím a neomylným předváděním panovačné šlechtičny.

„Ormane, pak byste snad mohl nechat z kuchyně přinést do mých komnat i něco lehčího k zakousnutí?“ řekla. „Z cestování tím vaším nehostinným krajem jsem unavená a vyhládlá. Se svým sídlem mě můžete seznámit třeba zítra, ale po zbytek dnešního dne bych raději odpočívala.“

Orman se uklonil. „Samozřejmě, má paní.“ Ovšem, pomyslel si Will, nic jiného ani říct nemohl. Uvědomil si, že Alyss se na něj opět dívá.

„Ale než budu odpočívat, je tu ještě jedna nebo dvě záležitosti, které bychom mohli prohovořit, Ormane,“ pronesla významně a Orman se narážky chopil.

Nenápadným pohybem ruky Willa odháněl. „Dobrá, Bartone, můžeš jít. V našem rozhovoru budeme pokračovat jindy.“

Will se hluboce uklonil. „Lady Gwendolyn, můj pane,“ rozloučil se a ustupoval ke dveřím. Nevšímali si ho, což bylo jen dobře, protože Orman uváděl Alyss ke křeslu.

„Kejklíři, nezapomeň,“ velitelsky zavolala Alyss, když se Will dostal ke dveřím. „Za hodinu v mých komnatách. Možná tě nebudu moct přijmout hned, takže budeš muset počkat, ale v každém případě ať jsi tam.“

Will se opět uklonil. „Jistě, má paní,“ řekl.

Když vycházel, slyšel, jak procítěně říká Ormanovi: „Ormane, nyní mi musíte vyprávět, co sužuje vašeho ubohého drahého otce.“

Dřív než mohl Will zaslechnout Ormanovu odpověď, Xander za ním potichu zavřel těžké dveře.

* * *

Alyss cestovala s poměrně velkým doprovodem, jak se na její domnělé postavení slušelo. Skládal se z komorníka, dvou služebných a šesti ozbrojenců. Vojáci se ubytovali v hradních kasárnách, zatímco Alyss a ostatní obydleli soubor komnat v

hlavní věži. Ve stanoveném čase se Will dostavil do Alyssina předpokojí. Nevěděl, co má očekávat, netušil, kdo z Alyssiny družiny zná její pravou totožnost. Komorník ho uvítal chladně a ukázal mu, aby se posadil.

„Lady Gwendolyn řekla, že máš počkat,“ prohlásil nadutě. Když Will odložil pouzdro s nástrojem, sjel k němu očima. „Přinesl sis loutnu, že ano?“

Will se nadechl, aby spustil svou obvyklou řeč, ale potom se rozhodl to vzdát. Jestli si všichni lidé na světě chtějí myslet, že hraje na loutnu, má on právo vyvádět je z omylu? Komorník o něj ztratil zájem, zmizel v jiné místnosti a nechal ho o samotě.

Přišlo a odešlo několik hradních sloužících a Alyss ho nechávala čekat přinejmenším půl hodiny. Pochopil, že průtahy zcela odpovídají postavě, kterou tu hraje – velcí páni a dámy zřídka kdy myslí na bezvýznamné osoby, které nechávají čekat –, měl ale pocit, že to Alyss malinko přehání. Konečně se znovu objevil komorník a kývl na něj.

„Lady Gwendolyn je připravena tě přijmout,“ oznámil. Will si pro sebe něco zamumlal. Bystrý posluchač by asi postřehl slova „no to je dost“, ale komorník zřejmě neslyšel nic.

Následoval ho do velké přijímací komnaty. Alyss stála u okna, a dokud za komorníkem nezapadly těžké dveře, tvář měla jako masku. Pak roztáhla ústa v srdečném úsměvu, přistoupila k Willovi, vzala ho za ruce a jemnými rty ho zlehka políbila na tvář.

„Wille!“ řekla tiše. „To je úžasné, že se zase vidíme!“

Willa okamžitě přešla rozmrzelost a oplácel jí stisk rukou.

„To tedy je,“ řekl. „Ale co tady pro všechno na světě děláš?“

Alyss vypadala překvapeně. „Jsem tvoje spojka,“ řekla. „Halt ti to neřekl?“

Will zmateně o krok ucouvl. „Říkal, že to bude někdo, koho poznám. Vůbec jsem netušil, že to budeš ty. Netušil jsem, že ty...“ Zmlkl a nevěděl jak dál. Alyss se tiše zasmála. Byl to její přirozený smích, ne samolibé vřeštění, které předváděla jako lady Gwendolyn.

„Tys netušil, že já se zapojím do tohohle dobrodružství pláště a dýky?“ zeptala se. Když přisvědčil, usmála se a pokračovala. „Moji dýku jsi už viděl. Ty sis myslel, že kurýři jen roznášejí vzkazy po království?“

Také se na ni usmál. „Tedy... ano, vlastně ano. Jenomže, tohle je můj první úkol tohohle druhu.“

Pustila jeho ruce a najednou začala být velmi věčná. „Plýtváme časem. Víc ti vysvětlím později. Ze všeho nejdřív ale potřebujeme, aby bylo slyšet, že hraješ.“

To ho překvapilo. „Slyšet že hraju?“ podivil se a ona rychle přikývla a ukázala na pouzdro s nástrojem.

„Tvoje mandola. Je to mandola, ne?“ dodala a Will přisvědčil. Ani ho nepřekvapilo, že Alyss nástroj pojmenovala správně. Rozepnul řemínky na pouzdru, stále zmatený. Uvědomil si, že komorník se přiblížil a pozorně ho sleduje, jak si připravuje nástroj. Vybrnkala akord.

„Jenom hraj. Se zpěvem se neobtěžuj,“ řekla Alyss.

Will, soustředěně spustil předehru k *Wallertonské hoře*. Komorník přistoupil ještě blíž a s hlavou nachýlenou ke straně pozorně poslouchal. Alyss na muže upírala oči. Asi po šestnácti taktech staré lidové písně se na ni podíval, krátce kývl a ona pokynula Willovi, aby přestal. Pořád nechápal, zahrál posledních pár tónů a tázavě svrástil obočí. Ukázala na komorníka.

„Dej mandolu Maxovi,“ řekla tiše. „Bude hrát a my si promluvíme.“

Will předal nástroj staršímu muži a svitlo mu. Max mandolu vzal a bez dalšího doladování nebo jiných drobných úprav, které provádí většina hudebníků, když si půjčí cizí nástroj, začal okamžitě hrát. Will zjistil, že věrně napodobuje způsob jeho hry. Občas se vyskytl nepodařený nižší tón nebo nepatrné zaváhání, když se po krku posunul nahoru, aby rychle zahrál tóny v hlubších akordech – chyby, které se Will neustále pokoušel odstranit.

Alyss ho odvedla kousek stranou, blíž k oknu, ale ne tak blízko, aby je mohl zvenčí někdo vidět.

„Ted' můžeme mluvit,“ prohlásila, „zatímco každý slídl uslyší jen to, jak kejklíč hraje serenádu nafoukané náně lady Gwendolyn.“

„Kdo vlastně vymyslel lady Gwendolyn?“ zeptal se. Alyss zavrtěla hlavou.

„Ó, ta je docela pravá. Trochu jednoduché děvče, ale zato je oddaná království. Když jsme zjistili, že má v plánu sem tenhle měsíc cestovat, nechala mě jet místo ní. Líp to vyjít nemohlo, vážně. Měla pozvání od lorda Syrona, aby tu strávila zimu, ještě z doby, než celá tahle věc začala. Orman se těžko mohl postavit proti otcově nabídce pohostinnosti. Jen si představ, to její přihlouplé hihňání jsem nacvičovala řadu dní,“ dodala.

Will se usmál. „Je tohle všechno opravdu nutné?“ ptal se a ukázal na Maxe, který se právě s drobnými přehmaty propracovával úvodní částí *Srdce černého lesa*. Alyss pokrčila rameny.

„Možná ne. Jenže si nemůžeme být jistí, kdo nás slyší nebo vidí, a je lepší předpokládat, že někdo ano. Proto jsem si myslela, že bych tě měla nechat čekat – promiň mi to.“

Přešel omluvu pokrčením ramen. To, co říkala, dávalo smysl. Vzpomněl si na hradní sloužící, kteří ho zahlédli v předpokojí. Někdo z nich možná právě teď podával zprávu Ormanovi. Pohlédl na Maxe.

„Je moc dobrý,“ poznamenal a potom se opravil. „Totiž, chci říct, že je moc dobrý v tom, jak je špatný.“ Zazubil se. „Opravdu hraju tak bídě?“

Alyss ho pohladila po ruce. „Ale jdi. Nejsi tak špatný. Ale nemůžeme Maxe nechat, aby hrál jako virtuos, a čekat, že si lidi budou myslet, že hraješ ty. Ted' mi řekni, co jsi zatím zjistil?“

Will pokrčil rameny. „Ne o moc víc, než už víme. Celý kraj je pořádně vystrašený. Nikdo nechce mluvit. Syrona jsem neviděl, ale Orman vypadá jako dost odporný chlap.“

Alyss přitakala. „Souhlasím. Všiml sis knih na jeho stole?“ zeptala se. Will zavrtěl hlavou a ona pokračovala. „*Kouzla a zaklínadla* byla jedna z nich. *Čarodějnictví a černá magie*

další. Byly tam i jiné, ale jen tyhle dva názvy jsem stihla přečíst.“

Will kýval, že rozumí. „To vysvětluje mezery na policích v knihovně,“ řekl.

Alyss si sedla na lavici a nohy zasunula pod sebe. Will to považoval za velice půvabný pohyb. „A co ten bratranec? Keren?“ zajímala se. „Setkal ses s ním?“

„Jen jednou. Zdá se, že je to muž na svém místě. Přímočarý. Žádný hlupák. A s Ormanem se nemůžou vystát. Těsně předtím, než jsi dorazila, mi Orman v podstatě nařizoval, abych se od něj držel dál,“ doplnil. Alyssina tvář získala zamýšlený výraz.

„Takže by pro tebe mohlo být nebezpečné stýkat se s ním?“ zeptala se. Will přisvědčil a ona pokračovala. „Možná bych mohla já. Myslím, že povaze lady Gwendolyn by odpovídalo, aby s ním koketovala – hlavně proto, že je nižšího postavení než ona. Tak by měla jistotu, že z toho nic nebude.“

Will trochu překvapeně zjistil, že takový nápad se mu moc nezamlouvá. Keren byl pohledný, přátelský a svým otevřeným, bezstarostným chováním zřejmě pro ženy přitažlivý, usoudil. Uvědomil si, že Alyss se na něj usmívá, jako by mu četla myšlenky.

„Wille, to by koketovala jen lady Gwendolyn,“ řekla. „A je zasnoubená, takže by to nic neznamenalo, jak jsem řekla.“

Ona je sice zasnoubená, ale ty ne, pomyslel si Will v duchu. Pak od sebe nepříjemnou myšlenku odehnal. Uvědomil si, že Alyss jen dělá svou práci.

„Za vesnicí, kterou jsi projížděl, jsem nechala jednoho člověka,“ pokračovala Alyss, „pro případ, že bychom se potřebovali spojit s Haltem a Crowleym. Táboří v lese a má u sebe půl tuctu poštovních holubů, kdybychom chtěli poslat nějaké hlášení.“

Will si rozpačitě odkašlal. „Vlastně je tu něco, co bychom jim asi měli dát vědět,“ připustil. Alyss zmlkla a zvědavě na něj hleděla. Váhal, věděl, že to, co se chystá říct, bude znít bláznivě, ale pak se do toho pustil.

„Včera v noci jsem v Grimsdellském lese viděl Nočního bojovníka,“ řekl.

Dvacet dva

Alyss pozorně poslouchala, zatímco Will podrobně líčil události včerejší noci.

Pozor zřejmě dával i Max, usoudil Will. Všiml si, že když dospěl k okamžiku, kdy se z mlhy vynořila obrovitá postava, hudebník vynechal několik taktů. Nevesele se usmál. Neměl mu to za zlé. Moc dobře si pamatoval, že jeho srdce se zachovalo skoro stejně – a vzpamatovalo se, až když opustil temný, hrozivý les.

Alyss si během vyprávění občas dělala poznámky do malého deníku v kožených deskách. Teď je trochu zamračeně pročítala s bradou podepřenou dlaní. Nakonec pohlédla na Willa.

„Muselo tě to vyděsit,“ řekla.

„Taky vyděsilo,“ přiznal Will bez váhání svůj strach. Znali se navzájem příliš dlouho, než aby se pokoušel předstírat něco jiného. Navíc ho jeho výcvik i upřímná povaha nutily, aby podal pravdivý a přesný popis událostí, včetně svých reakcí na ně. Několik vteřin bubnovala prsty na stole a opět se zahlubala do poznámek. Potom zapíchla brk do jednoho z napsaných bodů.

„Tvoje fena...“ začala. „Jak se vlastně jmenuje?“

„Ještě jsem jí nedal jméno. Říkám jí ‚fena‘ nebo ‚děvče‘,“ řekl.

Alyss to přešla. Nebylo to důležité. „To je jedno. Říkal jsi, že když jsi poprvé uviděl ta pohyblivá světla, fena vrčela?“

„Ano.“ Will srahl čelo a pokoušel se pochopit, kam míří.

„A když jsi slyšel ty šeptající hlasy, udělala něco?“

Vrátil se v myšlenkách k událostem v lese a snažil se přesně vzpomenout, co se dělo. „Ano,“ prohlásil nakonec. „Měla zvednutou hlavu, tak, jak to psi dělávají, když slyší neznámý zvuk.“

„Potom...“ odmlčela se a vrátila se k poznámkám, „jsi viděl Nočního bojovníka a pak jsi ho slyšel mluvit, správně?“

Prisvědčil.

„Kolik času uběhlo mezi tím, co jsi uviděl postavu a uslyšel ji mluvit? Byla tam nějaká přestávka?“

Opět zaváhal a nutil se do vzpomínání. Věděl, jak důležité mohou být maličkosti, a chtěl si být naprosto jistý, že je uvede správně. „Nějaká přestávka tam určitě byla,“ připustil nakonec. „Možná dvacet vteřin? Míň ne. Těžko to říct přesně, byl jsem strachy bez sebe,“ dodal a ona s pochopením kývla.

„Já ti to nevyčítám. Já bych s křikem prchala o hodně dřív, než se to stalo tobě,“ řekla. Pak zmínila jednu maličkost, která jí nešla do hlavy.

„Říkal jsi, že když postava promluvila, fena vyskočila a zavrčela?“

„To je pravda.“ A náhle mu svitlo, o zlomek vteřiny dřív, než to Alyss vyřkla.

„Takže to zjevení jí nevadilo?“

Will zavrtěl hlavou. „Ne. Vyskočila na nohy a vrčela, až když jsme uslyšeli ten hlas. Takže když se postava objevila, určitě ležela... klidně.“

Alyss přikývla. „Reagovala tedy na zvuky a světla – což by se od psa dalo očekávat, pokud byly skutečné –, ale když šlo o čtyřicet stop vysokou postavu bojovníka...“

Nechala větu viset ve vzduchu a Will myšlenku dokončil.

„Vůbec si jí nevšímala. Neviděla ji. Anebo, pokud ji viděla, byla jí lhostejná a nijak ji neděsila.“

Alyss se opřela zády o opěradlo lavice. „Víš, Wille, já nejsem žádný odborník na nadpřirozené jevy, ale vždycky jsem slýchala, že zvířata něco takového vycítí mnohem dříve než lidé. Jenže zatímco ty jsi viděl obřího bojovníka v mlze, ona klidně ležela a nic nedělala.“

„Takže podle tebe jsem si to vymyslel?“ ohradil se Will. Při těch slovech pocítil slabou vlnu nelibosti. Pro Alyss bylo snadné sedět tady za bílého dne a myslet si to. On věděl, co včera viděl. Ale ona už vrtěla hlavou a natáhla ruku, aby se dotkla jeho předloktí.

„Já vím, žeš to viděl. Já vím, že si nevymýšlíš. Ale říkám, že to nebyl duch. A fena si té věci nevšímala, protože necítila, že je to skutečné. Zvuky, hlasy, světla, to všechno byly skutečné projevy. Ale ta postava byl nějaký podvod – nějaký zrakový klam.“

Dlouho se potichu dívali jeden na druhého. Will věděl, že oba myslí na to samé.

„Budu tam muset jít znovu a zjistit to, že?“ řekl nakonec.

„My tam budeme muset jít a zjistit to,“ opravila ho Alyss. Potěšil ho nápad, že bude mít společnost – a představa, že do úkolu se zapojí Alyssina bystrá hlava. Ale i tak...

„Tentokrát tam půjdu ve dne,“ řekl a Alyss se na něj usmála.

„Po tom, cos mi vyprávěl, by mě tam po setmění nikdo nedostal ani párem koní,“ prohlásila.

* * *

Toho večera hrál Will opět v hodovní síni. Alyss, jak předtím oznámila Ormanovi, zůstala ve svých komnatách, podle všeho se zotavovala po cestě a ve společnosti se neobjevila. Zájem o ni byl velký, především mezi hradními dámami. Šlechtična z jihu se nejspíš oblékala podle poslední módy a dámy se nemohly dočkat, až ji uvidí. Alyssinou nepřítomností byly trochu zklamané a v důsledku toho večer za

moc nestál. Orman opustil síň krátce potom, co sklídili ze stolů, a dřív, než Will začal hrát. Keren a jeho doprovod se neukázali a Will uvažoval, jestli byl sympatický mladý bojovník také pokárán od svého bratrance.

Will soudil, že jeho vystoupení bylo přiměřené. Zvykl si na roli kejklíře natolik, že dokázal posoudit úroveň své práce. Posluchači se dobře bavili, ale nijak přehnaně se neodvázali, což výborně zapadalo do jeho plánů. Dohodli se s Alyss, že se sejdou druhý den brzy ráno, a Willovi se nechtělo ponocovat v zakouřené síni.

Takže hodinu po východu slunce vyjížděl ven hlavní bránou. Mohutná padací mříž se zvedala každý den za svítání, jakmile bylo zřejmé, že v nejbližším okolí není ani stopy po nějakém nepříteli. Strážný u brány na něj pohlédl, když ho míjel.

„Na lov, kejklíři?“ zeptal se a kývnutím ukázal na malý lovecký luk, který měl Will navlečený přes ramena, a na toulec se šípy zavěšený na sedle.

„Nic tak nezpestří jídelníček jako párek sněžných zajíců nebo tetřívka,“ prohlásil Will a strážný s pohledem na luk povytáhl obočí.

„S tímhle lukem se budeš muset dostat hodně blízko,“ prohodil. „Nezapomeň, že touhle dobou je zvěře dost málo.“

Will se usmíval. „Nu což, stejně se říká, že lov je jen způsob, jak si zkazit pěknou vyjížďku,“ poznamenal a strážný se starému vtipu zasmál.

„V každém případě hodně štěstí. A buď opatrný. Povídá se, že tady někde blízko viděli medvěda.“

„Medvědy nejím,“ prohlásil Will s naprosto vážnou tváří. Strážnému hned nedošlo, že žertuje. Pak vtip pochopil a zachechtal se.

„Dej pozor, aby nesnědl on tebe,“ řekl a zavrtěl hlavou.

Will ujížděl od hradu směrem k severozápadu a uvažoval, jak se změnilo jeho chování k lidem od té doby, co přijal roli potulného muzikanta. Jako hraničář byl zvyklý být mezi lidmi zticha a nikdy nedělat zbytečné poznámky – rozhodně ne vtipy.

Učili ho, že to patří k hraničářské záhadnosti. Mělo to v sobě i něco užitečného: pro lidi, kteří nemluví, je snazší poslouchat, co si povídají jiní, a informace byly pro práci hraničáře důležité. U kejklíře však bylo naprosto přirozené dělat žerty při sebemenší příležitosti. Dokonce i špatné žerty. Hlavně špatné, opravil se.

Několik mil ujížděl na severozápad. Fena tiše běžela před ním jako obvykle a čas od času se po očku ujišťovala, že s Cukem jedou za ní. Koník novou společnici sledoval s vlídnou shovívavostí.

Schůzku naplánovali včera večer v Alyssině komnatě, zahlobání do mapy okolí, kterou Alyss vytáhla. „Já odjedu za rozbřesku a dám se na východ,“ řekla. „Ty vyjedeš o hodinu později na severozápad. Pak zahneš na tuhle stezku a sejdem se na kraji Grimsdellského lesa.“

Našel úzkou cestu, kterou včera ukazovala, a zavedl na ni Cuka. Bylo zataženo, v holých korunách stromů fičel vítr, ale přesto se mezi mraky tu a tam objevovaly záblesky bledého slunce. Podle jeho postavení na obloze usoudil, že má trochu zpoždění. Stačil mírný stisk koleny a Cuk přešel z klusu do lehkého cvalu. Fena uslyšela změnu kroku a také přiměřeně přidala. Will ji se zájmem sledoval. Její tělo se pohybovalo velmi úsporně, nikdy neběžela rychleji, než bylo nutné. Odhadoval, že kdyby bylo třeba, dokázala by podobně jako hraničářský kůň udržet rovnoměrný krok po celý den.

Když se přiblížili k okraji Grimsdellského lesa, právě fena si první všimla Alyssiny přítomnosti. Huňatá oháňka s bílou špičkou se začala vrtět na pozdrav a fena se hnala k dívce, napůl ukryté ve stínech pod stromy. Cuk se ošil, jako kdyby chtěl říct *já ji taky viděl*, a Will ho pohladil po krku.

„Já vím,“ řekl.

Včera byla Alyss oblečená jako šlechtična, do hezkých módních šatů. Dnes po té nádheře nebylo památky. Měla na sobě halenu, šedé kamaše a vysoké jezdecké boty. Z ramen jí k pasu splývala pláštěnka a zářivé plavé vlasy držela pohromadě lovecká čapka s pérem. Šedivé kamaše zvýrazňovaly dlouhé a

velmi pěkně tvarované nohy a Will zjistil, že tahle Alyss se mu líbí mnohem víc než načesaná a dokonale upravená lady Gwendolyn. Na širokém koženém pásu, jímž měla přepásanou tuniku, visela dlouhá dýka v krásně vypracovaném koženém pouzdře. Když přijížděl, Alyss se na něj usmívala.

„Máš zpoždění,“ řekla a natáhla ruku. Uchopil ji za zápěstí a pomohl jí nahoru. Usadila se na Cukovi za ním a ruce mu položila kolem pasu.

„Kde je tvůj kůň?“ zeptal se Will – ne že by mu vadilo, že jede s ním nebo že má ruce kolem jeho pasu.

„Pokračuje dál s mým doprovodem,“ řekla. „A s loutkou, která je dokonalou napodobeninou lady Gwendolyn, uvázanou k sedlu a oblečenou do její jezdecké pláštěnky.“

Will se natočil, aby na Alyss viděl. „Bylo tohle všechno nutné?“ zeptal se. Alyss pokrčila rameny.

„Možná ne. Ale krátce potom, co odjeli, kolem nich procválalo několik hradních ozbrojenců. Mohla to být náhoda, ale kdo ví? To je Grimsdell?“ Ukazovala na ponurou, temnou řadu stromů nedaleko od nich a Will přisvědčil.

„Ano, to je on,“ řekl a cítil, jak se mu sevřel žaludek.

Jeli kolem okraje lesa k jihu, dokud nenarazili na rozštípnutý dub, který označoval místo, kudy do lesa vešel Will předevčírem v noci. Za denního světla nebylo třeba sesedat z koně. Vjeli mezi stromy, občas se sklonili, aby se vyhnuli větvím a popínavým rostlinám nataženým přes úzkou stezku, a fena klidně běžela vpředu.

Opět se prosadil Willův výcvik. I když ho stále více zneklidňovalo, že opět vstupuje na nepřátelské místo, dokázal se přesně držet cesty, kterou šel oněhdy v noci.

„Kde jsi viděl ty záblesky?“ zeptala se Alyss a on krátce zaváhal, na vteřinku se zamyslel a pak ukázal.

„Objevovaly se někde tamhle,“ řekl. „Těžko říct, jak daleko byly.“

Alyss se pozorně zadívala na propletenec stromů a popínavých rostlin všude kolem. „Moc daleko být nemohly, jinak bys je skrz tady to houští vůbec neviděl. Tak pojď,“

dodala a sklouzla ze sedla. Will sesedl a Alyss ukázala směrem, který označil.

„Podíváme se tam,“ řekla. Will dal Cukovi pokyn, ať zůstane na stezce. Lusklnul prsty a ukázal feně, aby šla před nimi. Lehce se prosmekávala podrostem a pod nízkými větvemi. Pro oba mladé lidi však byla chůze namáhavější a Will zanedlouho zjistil, že musí vytáhnout z pouzdra saxonský nůž a prosekávat cestu. Alyss pobaveně sledovala, jak těžká čepel krájí tuhé úponky, tlusté pruty a dokonce i malé kmínky.

„To se hodí, mít takovou zbraň,“ poznamenala a Will přikývl a hekl, když přesekl tlustou větev a odhodil ji stranou.

„Je to zbraň i nástroj,“ řekl. Pak byla cesta nečekaně najednou volná.

„Nu, co ty na to?“ zeptala se Alyss a spokojeně pokývala hlavou.

Fena na ně čekala na úzké pěšině, která vedla lesem rovnoběžně s hlavní stezkou, po níž přišli, a nepochybně byla dílem člověka.

Dvacet tři

Alyss se rozhlížela po úzké uličce vysekané mezi stromy. „Pamatuješ si, kterým směrem se záblesky pohybovaly?“ ptala se. Will už kýval hlavou, tu otázku čekal.

„Nejsem si stoprocentně jistý,“ řekl, „ale řekl bych, že se pohybovaly po téhle pěšině.“

Alyss ukázala k zemi. „Já nejsem žádný stopař,“ pravila, „ale hraničáři prý ano. Chodil po téhle pěšině někdo?“

Will si klekl a pozorně prohlížel půdu. Po chvíli se zamračil. „Možná,“ připustil. „Vážně těžko říct. Slabé stopy tu jsou. Ale na takovéhle cestičce se to dá čekat, ne?“

„Ale nic takového, co by vypadalo, jako kdyby tu někdo pobíhal sem a tam s lucernou?“ zeptala se trochu zklamaným hlasem. Will zavrtěl hlavou. Pak si vzpomněl na jednu z prvních Haltových lekcí a pohlédl vzhůru, do korun stromů. *Nikdy se nezapomeň podívat nahoru*, řekl tehdy jeho učitel. *Většinu lidí vůbec nenapadne, aby hledali tam.*

Přimhouřil oči, protože mezi stromy něco zahlédl, něco, co tam nepatřilo. Alyss si všimla změny jeho výrazu a také zvedla hlavu.

„Co je to?“ zeptala se, když Will přešel k jednomu většímu stromu a hledal, kudy poleze nahoru.

„Popínavé rostliny,“ vysvětloval. „Všiml jsem si, že rostou nahoře ve stromech. Ale asi jsem ještě neviděl, že by vyrostly v pravém úhlu.“

Lézt po výškách uměl odjakživa a nahoru vyšplhal za pár vteřin, takže Alyss měla dojem, že po hladkém kmeni vyjel. Dvanáct stop nad zemí se zastavil, viděla, že si prohlíží zelený šlahoun, který rostl podél jedné z větších větví, pak vedl dál k sousednímu stromu a mezi nimi byl trochu prověšený.

„Je to provaz,“ volal na ni. „Zeleně obarvený, aby vypadal jako rostlina, ale určitě je to provaz.“ Sledoval dráhu provazu – vedla od stromu ke stromu a táhla se nad stezkou, kterou objevili. Spokojeně pokýval hlavou a zase sjel dolů na zem vedle Alyss.

„Nikdo nemusí běhat sem a tam s lucernou,“ řekl. „Mohli ji na tom provaze zavěsit na kladku a tahat ji ze strany na stranu.“

Alyss přátelsky poškrábala fenu na hlavě. „A tahle slečna ucítla lidi, kteří to prováděli – ucítla, nebo uslyšela. Tak proto vrčela,“ prohlásila. „Vsadím se, že když budeme hledat dál, najdeme další stezky, jako je tahle, a další vodorovné šlahouny popínavých rostlin.“

„To nevysvětluje Nočního bojovníka,“ připomněl Will a Alyss se na něj usmála.

„Možná ne. Ale kdyby byl pravý, proč se namáhat s falešnými světly?“ namítla. „Je pravděpodobné, že to byl další trik – dokonce ještě méně hmatatelný než světla, mám-li soudit podle chování feny. Teď mi přesně ukaž, kde jsi stál, když jsi to uviděl.“

Kráčel za ní zpátky k místu, kde na hlavní stezce čekal Cuk. Koník se na ně tázavě podíval, jako kdyby hádal, o co přišel. Will sáhl za sedlo pro smotanou přikrývku a odvázal ji. Alyss zvědavě přihlížela, jak vytahuje jednotlivé části zakřiveného luku. Sestavil je a obratnými pohyby upevnil tětivu. Potom přezkoušel nátah a s výrazem velkého uspokojení se podíval na Alyss.

„To je lepší,“ prohlásil a vložil do třetivy šíp. „Jestli jdeme hledat toho zpropadeného Nočního bojovníka, radši při tom budu mít v ruce luk.“

Šel první, dokud nedorazili ke kraji jezera. Bylo to zlověstné místo i za denního světla. Na protější straně stoupaly vzhůru závoje mlhy a voda byla jako černý mramor, klidná a okem neproniknutelná. K hladině neustále vystupovaly bubliny, jako by naznačovaly, že v hlubinách číhají nějaké tvorové.

„Tady,“ řekl Will. „Pokud si dobře vzpomínám. A ta postava byla tamhle... na druhé straně jezera.“

Alyss se upřeně zadívala, kam ukázal, a potom si prohlížela břeh jezera, kudy vedla stezka. V jednom místě se břeh zařezával do jezera v malém výběžku porostlém stromy a keři.

„Podíváme se tamhle,“ navrhla.

Will šel za ní a rozmáhala se v něm zvědavost. „Co chceš dělat?“ zeptal se. Bylo mu jasné, že Alyss napadlo nějaké vysvětlení. Jenže ona zvedla ruku a zastavila další vyptávání.

„Je to jen takový nápad,“ řekla neurčitě. Očima prozkoumávala půdu po obou stranách stezky. „V tomhle jsi ty lepší než já,“ vybídla Willa. „Prohlédni každý volný kousek půdy.“

Will jí vyhověl a očima zkušeného stopaře přejížděl po zemi. Byly tam nepatrné známky, že tu před nimi někdo byl – asi tak předešlým v noci, pomyslel si.

„Mám hledat něco určitého?“ zeptal se a pečlivě prohledával půdu.

„Sežehlá místa,“ řekla Alyss, a jakmile to Will uslyšel, všiml si velkého kola suché hnědé trávy, které do vlhkého prostředí lesa a jezera naprosto nezapadalo.

„Tady,“ ukázal. Alyss přišla, poklekla na koleno a prsty přejížděla po suché, křehké trávě. Spokojeně zabručela.

„Dobrá,“ řekl Will. „Našel jsem ti sežehlou travu. Ale co to znamená?“

„Viděl jsi představení laterny magiky?“ zeptala se. Když byli jako děti v sirotčinci na hradě Redmontu, často viděli potulné kejklíře předvádět laternu magiku, kde se pomocí

světla svíčky promítaly na stěnu stíny vystřižených tvarů – hvězd, půlměsíců, čarodějnic a jejich koček.

„Zdá se mi,“ řekla, „že ten tvůj Noční bojovník je v podstatě to samé.“

„Jenže on byl obrovský!“ namítl Will. „A určitě byl nějakých čtyřicet nebo padesát kroků odsud. Musela bys mít strašně silné světlo, aby se ti to povedlo.“

Alyss souhlasila. „Přesně tak. A silné světlo znamená velkou spoustu tepla – proto je zem spálená.“

„Ale ta vzdálenost...“ pochyboval Will. Představení, která viděli jako děti, se přece odehrávala v místnosti pod střechou a stíny byly vzdálené sotva pět kroků od zdroje světla.

„Wille, existují způsoby, jak světlo usměrnit, aby se z něj stal paprsek. Jde to, věř mi. Je to hodně nákladné a jen pár řemeslníků umí takové zařízení vyrobit. Ale udělat se to dá. Silné světlo, zařízení, které ho usměrní, vystřižená postavička a čáry máry fuk, tvůj obří bojovník se zjeví na čtyřicet kroků daleko.“

Will byl pořád zmatený. „Na čem?“ ptal se. „Není tam žádná stěna, na kterou by se promítal.“

„Na mlze,“ odpověděla Alyss. „Je hustá jako závoj a podívej, jak souvisle stoupá z jezera. Tak zřejmě vzniká mihotání a chvění, kterého sis také všiml – když mlha vířila a proudila.“

Pochopil, že to dává smysl. Byl ochoten Alyss uvěřit, že to bylo technicky možné. A jestli to tak bylo, pak někdo zaplatí za tu hrůzu, kterou tu v lese předevčírem zakusil.

„Někdo si tu dává velkou práci, aby se zbavil zvědavců,“ zamyšleně řekla Alyss. „Zajímalo by mě proč.“

Ve Willovi se vzrýchl hněv, společně s pocitem úlevy, že zřejmě existuje rozumné vysvětlení toho všeho a živý, smrtelný člověk, který za tím stojí. V tu chvíli si nepřál nic jiného, než si to s ním vyřídit.

„Najdeme ho a zeptáme se ho,“ rozhodl zachmuřeně. Jenže Alyss pohlédla na slunce a zavrtěla hlavou.

„Už nemáme čas,“ řekla. „Za pár minut se vrátí můj doprovod, aby mě vyzvedl. A protože jim je někdo v patách, nemůžou tady jen tak bezcílně objíždět kolem, zatímco já budu skotačit po lese.“

„Dobrá,“ řekl Will. „Ty se vrať. Já se poohlídnu po tom... ať už je to kdokoli.“

Alyss mu položila ruku na předloktí a nezvedla ji, dokud se jejich pohledy nesetkaly. Mírně zavrtěla hlavou, ačkoli v jeho očích viděla hněv a odhodlání.

„Wille, teď ne,“ řekla. „Zatím to nech plavat a vrátíme se sem později – společně.“

Mlčel a ona pokračovala. „Budeme ještě pátrat jinde, zjistíme o tom všem něco víc. Čím víc budeme vědět, až půjdeme znovu hledat, tím líp. A ty to víš.“

Neochotně souhlasil. Výcvik ho naučil, že když člověk vstupuje na nepřátelské území, je nejlepší, když si předem zjistí co možná nejvíc. Alyss viděla, že hněvivé světlýko mu z očí zmizelo, a ruku spustila. Usmála se na něj.

„Teď mě dovez zpátky na kraj lesa.“

„Máš pravdu,“ řekl, když se vyšvihl na Cuka a sehnul se, aby jí pomohl nasednout za něj. „Já jen chtěl, aby někdo zaplatil za to, jak mi tehdy v noci bylo.“

Alyss mu přitiskla ruce úžeji kolem pasu. „Ani se ti nedivím,“ řekla. „A svou šanci dostaneš, věř mi.“ Mlčky se vraceli lesem, čas od času sehnutí k Cukovu krku, aby se vyhnuli nízkým větvím, které jim bránily v cestě. Pak Alyss znovu promluvila.

„Víš, možná by nebylo špatné, kdybychom poslali zprávu Haltovi a Crowleymu, aby věděli, co jsme zatím zjistili. Třeba k tomu budou mít také co říct. Pošleme zprávu po poštovním holubovi.“

Will věděl, že poštovní holubi byli diplomatickou službou vycvičení, aby se vraceli na místo, kde byli naposled. Když holub přilétl domů, uměl se vrátit na místo, odkud byl předtím vypuštěn. Nikdo netušil, jak se ptákům dařilo zapamatovat si

přesnou polohu, ale při dorozumívání na dálku byli nedocenitelní. Alyss pokračovala.

„Mě sledují, takže já se musím vrátit na hrad. Ale ty bys mohl jet zpátky, vyhledat holubáře a odeslat zprávu.“

Will přikývl na souhlas. Rozhodně bylo nadřazeným co hlásit – i když zatím se nedaly vyvodit žádné závěry.

„Jak tvého člověka poznám?“ zeptal se.

„On pozná tebe. Až tě uvidí, přihlásí se sám.“

Byli zpátky na kraji lesa a jelo se snadněji. Will se dotkl Cuka patami a koník se dal do cvalu. Jakmile dorazili ke skupince stromů, kde se předtím s Alyss setkal, dívka hbitě sklouzla ze sedla a starostlivě se dívala na cestu, kde se měl objevit její doprovod. Zatím po nich nebylo ani památky, což znamenalo, že nebylo ani památky po mužích, kteří je sledovali.

„Raději by ses neměl tolik ukazovat,“ řekla a Will kývl a pobídl Cuka do stínu pod stromy. Fena se přizpůsobila a lehla si na břicho do vysoké trávy.

Will ze svého stanoviště viděl na ohyb cesty, vzdálený asi dvě stě padesát kroků. Spatřil, jak první jezdec z Alyssina doprovodu vyjíždí ze zatáčky.

„Tamhle jsou,“ upozornil tiše a Alyss rychle odběhla do hustého křoví na kraji lesa, rozvázala si krátkou pláštěnku a potom přes hlavu přetáhla tuniku. Pod ní měla na sobě jen krátkou spodničku a Will se chvatně otočil, když zahlédl záblesk holých ramen a paží. V křoví to zašustilo a potom na něj Alyss zavolala.

„Už můžeš otevřít oči.“ Bylo slyšet, že jeho rozpaky ji zřejmě pobavily.

Přes kamaše a jezdecké boty si navlékla dlouhé bílé jezdecké šaty. Zmuchlaná pláštěnka, tunika a opasek s nožem jí ležely na hromádce u nohou. Will se podíval na cestu. Čtyřčlenný doprovod seskupený kolem panny přivázané na Alyssině koni byl skoro u nich. Alyss jim z úkrytu v keřích dala znamení. Otočila se a se spikleneckým úsměvem na tváři Willovi zamávala.

„Uvidíme se na hradě,“ řekla. Pak se doprovod octl těsně u ní a nastal zřejmě pečlivě nazkoušený zmatek. Koně se mleli sem a tam, nic nebylo pořádně vidět a jeden z mužů zatáhl za klouzavý uzel, panna se svezla z koně, ale ještě než dopadla na zem, nahoru do sedla se vyšvihla Alyss. Další člen doprovodu se rychle sehnul, aby pannu zvedl, a během několika vteřin pokračovala skupinka v jízdě, panna byla složená a uklizená.

Zatímco odjížděli, Will nehnutě vyčkával mezi stromy. Ještě byli na dohled, když Cuk zastříhal ušima a fena potichu zavrčela.

„Tiše,“ přikázal oběma Will. A vskutku, dva ozbrojenci projížděli zatačkou a obezřetně se rozhlíželi po cestě, aby měli jistotu, že se ke sledované skupince nepřiblížili moc. Will čekal bez pohnutí, dokud ho jezdci neminuli. Dal jim ještě několik minut a pak vyrazil na jih hledat Alyssina holubáře.

Dvacet čtyři

Toho večera Will hrál a zpíval v hradních kasárnách. Byl to běžný postup, že kejklíř vystupoval, kde se dalo. Konec konců, kdyby měl každý večer hrát v hlavní síni, posluchači by byli jeho repertoárem brzy znudění. A vojáci na hradě zastrčeném jako Macindaw často uměli být víc než velkorysí. V takovém zapadákově neměli žold za co utrácet. Proto mohl očekávat, že když budou s jeho výkonem spokojeni, měsíc mu pěkně ztěžkne.

A navíc, zatímco potulný umělec by se při loučení mohl těšit na trochu peněz od hradního pána, Willovou hlavní mzdou byla střecha nad hlavou a strava. Hudebník, kterého zajímaly hotové peníze, je zpravidla nacházel mezi vojáky nebo v místním hostinci, pokud mohl.

Will měl kromě všech těchto znamenitých důvodů ještě další pohnutku, aby večer zamířil mezi vojáky. Chtěl muže přimět k hovoru, poslechnout si místní klevety i řeči o strašidelném Grimsdellském lese a černém jezeru. A nic nerozváže lidem jazyky tak jako večer při zpěvu a vínu, pomyslel si smutně.

Mezitím se stal uznávanou součástí života na Macindawu a doufal, že lidé k němu budou otevřenější. Vojáci se kromě toho

cítili jistěji než vesničané, kteří se každou noc museli vracet z hostince U prasklého džbánu do svých vzdálených, nechráněných domovů. Vojáci měli zbraně a za bytelnými hradbami se cítili poměrně v bezpečí. Kdyby nic jiného, tohle jim mohlo pomoci, aby trochu rozvázali.

Když dorazil mezi ně, vesele ho přivítali – a ještě veseleji, když vytáhl velký džbán jablečné pálenky, aby se večer rozjel. Willova zásoba lidových písniček, popěvek a rejdováků byla přesně to, co si tohle obecnost přála. A dal k lepšímu i několik košilatých písniček, které ho naučil Berrigan: mimo jiné *Scullyho dceru* a poněkud obhroublou parodii *Rytířů temné pověsti*, nazvanou *Rytíři se spodkami v hrsti*. Večer se vyvíjel slibně, hodiny míjely a do pouzdra mandoly přšely mince.

Nakonec zůstalo šest mužů, pohodlně seděli u dohořívajícího ohně, každý s korbelem pálenky v ruce. Will odložil mandolu stranou. Zpívání bylo pro dnešní večer dost a všichni byli spokojeni. Svůj výdělek si plně zasloužil a opět zažil tu zvláštní věc, že ho posluchači po několika hodinách hraní přijali mezi sebe, jako kdyby ho znali odjakživa.

Vedly se obvyklé řeči znuděných vojáků – o nedostatku žen v okolí a šedivém životě na zastrčeném hradě, který je ze všech stran zavalený sněhem. Byla to nuda, ale podbarvená strachem. Nikdo nevěděl, kdy můžou tlupy Skotiů vyrazit přes hranici do útoku, a pochopitelně tu byla i nepříjemná záhada kolem pánovy nemoci. Když se muži rozpovídali, Will opatrnými otázkami zjistil, že k jeho synu Ormanovi mají pramalou úctu.

„Není to žádný bojovník,“ znechuceně prohlásil jeden z nich. „Pochybují, že by v ruce udržel meč, natož aby s ním dokázal máchnout.“

Ostatní mu brněním dávali za pravdu. „Keren, to je pro nás ten pravej,“ řekl druhý. „To je pořádný chlap – žádný nafoukaný knihomol s nosem pořád zapíchnutým do lejster.“

„To proto, že takoví, jako jsme my, nejsou Ormanovi dost dobrý,“ přisadil si třetí a ostatní opět rozzlobeně zabručeli na souhlas. „Jenže dokud je to Syronův dědic, máme ho na krku,“ dodal voják.

„Jaký je vlastně Syron?“ odvážil se zeptat Will. Obrátili oči k němu a čekali, až odpoví ten, kdo má nejvyšší hodnost – vrchní seržant.

„Dobrý člověk. Dobrý pán a udatný bojovník. Taky správný vůdce. Ale teď nemůže z postele a je malá naděje, že se uzdraví, jestli můžu říct svůj názor.“

„A my ho potřebujeme víc než kdy jindy, když Malkallam zase řídí,“ řekl jeden z vojáků. Will se na něj podíval a poznal strážného, s nímž mluvil, když onehdy v noci vyjížděl z hradu.

„Malkallam?“ opáčil. „To je ten čaroděj, o kterém se mluví, že?“

Chvilí bylo ticho a několik vojáků se přes rameno ohlédlo po stínech, které vrhala mihotavá zář ohně. Potom strážný odpověděl.

„Baže. Zaklel našeho lorda Syrona. Číhá v tom svém lese, obklopený příšerami...“ Muž se odmlčel, nebyl si jistý, jestli neřekl příliš.

„Já tam tenkrát v noci šel,“ přiznal Will. „Tvoje varování ve mně probudilo zvědavost. Řeknu vám, že to, co jsem tam viděl a slyšel, mi stačilo, abych se od Grimsdellského lesa napříště držel dál.“

„Já si to myslel, že tam půjdeš,“ prohodil strážný. „Vy mladý víte vždycky všechno líp, než člověk, který se vám snaží poradit. Máš štěstí, žes vyvázl živ a zdrav. Jiným se to nepodařilo,“ připojil pochmurně.

„Ale odkud se Malkallam vzal?“ otázal se Will. Tentokrát se do hovoru zapojil další – prosedivělý voják, jehož šedá brada i vlasy svědčily o dlouholeté službě na hradě.

„Řadu let žil mezi námi,“ řekl. „Všichni jsme si mysleli, že je neškodný – jen obyčejný bylinkář a léčitel. Ale on čekal na svou příležitost, až přestaneme být opatrní. Pak se začaly dít divné věci. Umřelo dítě, ale všichni věděli, že Malkallam ho mohl vyléčit. Říká se, že ho nechal zemřít. Jiní zas tvrdí, že jeho duši použil k páchání zla. Našli se takoví, kdo chtěli, aby zaplatil za své hříchy, ale než jsme stačili něco podniknout, utekl do lesa.“

„A tím to skončilo?“ zeptal se Will.

Voják zavrtěl hlavou. „Vykládaly se strašidelné příběhy – že se obklopil netvory. Byly to znetvořené, odporné bytosti. Tvorové s uhrančivým pohledem a d'ábovým znamením na těle – hrbáči, skřeti a ještě horší. Občas je někdo zahlédl na kraji lesa. Věděli jsme, že Malkallam koná d'áblovu dílo, a když byl lord Syron začarován, věděli jsme, kdo to udělal.“

„Není to žádná náhoda,“ dodal strážný. Ostatní přitakávali.

„A co dělá Orman?“ pokračoval starý voják. „Čte ty svoje podivné svitky dlouho do noci, kdy už jsou slušní lidé v posteli. Kdežto my potřebujeme právě schopného velitele – a někoho, kdo má kuráž postavit se Malkallamovi a vyhnat ho z Grimsdellu jednou provždy.“

„Jestli to máme udělat, chce to víc mužů,“ řekl vrchní seržant. „Nemůžeme se těm netvorům postavit, když je nás jen tucet. Orman by měl verbovat vojáky. Aspoň že Keren s tím něco dělá.“

„To, co dělá, se mi moc nezamlouvá,“ potřásl starší voják hlavou. „Někteří z těch jeho rekrutů nejsou o moc víc než loupežníci, to si myslím já.“

„Když potřebuješ bojovníky, Aldousi Almsley, musíš brát toho, kdo je k mání,“ prohlásil seržant. „Uznávám, že to nejsou žádní svatoušci, ale počítám, že Keren je dokáže ukočírovat.“

Will při těch slovech nastražil uši. Tohle je něco nového, pomyslel si. Přesto si ale dal pozor, aby se tvářil nezúčastněně. Podařilo se mu dokonce zívnout, než se zeptal, jak nejlhostejněji svedl: „Keren verbuje nové vojáky?“

Seržant přitakal. „Jak říká Aldous, na jejich minulost by ses neměl dívat moc zblízka. Ale počítám, že přijde čas, kdy budeme potřebovat pořádné chlapy, a pak se kvůli nim nebudeme moc hádat.“

Will se rozhlédl. „Oni nejsou ubytovaní tady?“ zeptal se.

Tentokrát mu odpověděl Aldous. „Drží je zvlášť. Mají světnici v hlavní věži. Podle něj je to tak lepší, protože to zabrání třenicím.“

Bylo zřejmé, že členové stálé hradní posádky přijali Kerenovo vysvětlení bez námitek. Will si zamyšleně potukával korbelem o zuby. Možná je to rozumné, pomyslel si. Nechat dva různé oddíly vojáků pohromadě v dost stísněných podmínkách vojenských kasáren by mohlo způsobit problémy. A přece na tom uspořádání bylo něco divného.

„Možná,“ ozval se vrchní seržant, „když vezmeš v úvahu, jak je to mezi sirem Kerenem a lordem Ormanem, si sir Keren myslí, že je rozumné mít u sebe oddíl oddaných vojáků – tedy, ne že my bychom mu chtěli dělat nějaké potíže, to si zase nemysli.“

„I když,“ připomněl Aldous, „jsme přísahali, že budeme poslouchat rozkazy právoplatného hradního pána. A když je lord Syron nemocný, je pánem Orman, ať se nám to líbí nebo ne.“

„Přísahali nepřísahali,“ vmísil se do hovoru jiný voják, „pochybuju, že by někdo z nás byl ochotný jít proti Kerenovi.“

Všichni ostatní souhlasně zabručeli. Ale byl to velmi tichý souhlas a jeden nebo dva se opět chvatně ohlédlí přes rameno, protože si uvědomovali, jak nebezpečnou věc prohlašují. Celá skupinka ztichla a Will usoudil, že nejlepší bude odejít. Nechtěl, aby někomu došlo, že z nich vlastně tahá informace.

„No jo,“ řekl, „jedna věc je jistá. Když muži sira Kerena bydlí ve věži, bude se nás míně dělit o zbytek pálenky. A zbývá jí hodně málo.“

Usmál se na ně, a když zvedl džbán k nedočkavě nastaveným korbelům, nálada se uvolnila. Podařilo se mu vzbudit dojem, že dolévá i sobě – i když se celý večer pítí celkem úspěšně vyhýbal. A věděl, že udělal dobře. To, co se ten večer probíralo, poskytovalo hodně látky k přemýšlení. Začínal litovat, že s odesláním zprávy Haltovi a Crowleymu nepočkal ještě jeden den.

* * *

Právě když takto uvažoval, oba zkušení hraničáři hloubali nad zprávou, kterou jim před necelou hodinou a půl doručil poštovní holub. Cestou na jih ho stíhaly bouře a prudké větry, ale odolný malý letec překonal nepřízeň počasí a mokrý a téměř vyčerpaný dorazil na hrad Araluen. Holubář mu opatrně odvázel zprávu od nohy a věrného ptáka vložil do útulného holubníku v jedné z vysokých věží hradu Araluenu. Teď s peřím načechraným a hlavou pod křídlem spal, protože svůj úkol už splnil.

Ne tak Halt a Crowley. Hraničářský velitel křížem krážem přecházel po své komnatě, zatímco Halt znovu pročítal Willovy stručné věty. Nakonec se prošedivělý hraničář zamračeně podíval na velitele.

„Byl bych rád, kdybys toho chození nechal,“ řekl mírně.

Crowley podrážděně zvedl ruku.

„Mám starosti, hrom do toho,“ řekl a Halt povytáhl jedno obočí.

„Nepovídej,“ utrousil trochu uštěpačně. „Nu, tak když jsi to řekl a já uznal, že máš proč mít starosti, snad bys s tím nekonečným chozením mohl přestat.“

„Když s ním přestanu, tak už sotva bude nekonečné, ne?“ namítl Crowley. Halt ukázal na křeslo na druhé straně stolu.

„Udělej pro mě tu laskavost a sedni si,“ požádal. Crowley pokrčil rameny a Haltovi vyhověl. Vydržel sedět celých pět vteřin, pak vyskočil a začal přecházet znovu. Halt si mumlal něco pod vousy. Crowley vytušil, a správně, že nešlo o lichotku, a rozhodl se to přejít.

„Problém je,“ prohlásil, „že Willovo hlášení vyvolává víc otázek, než dává odpovědí.“

Halt kývnutím přisvědčil. Chystal se, že vystoupí na obranu svého bývalého učně, ale pochopil, že Crowley Willovo hlášení nekritizuje. Jenom popisuje skutečnost. Stručná zpráva přinášela spoustu nezodpovězených otázek: podivné úkazy a zvuky v lese, patrně způsobené neznámou osobou nebo více osobami, napětí na hradě mezi Ormanem a jeho bratrancem, Ormanova zjevná neschopnost velet a skutečnost, že někdo,

pravděpodobně Orman, dal sledovat Alyss, když si ráno udělala vyjížďku po kraji. U většiny hradů by tohle byl zajímavý seznam náhod. Na strategicky citlivém místě jako Macindaw, blízko nepřátelské hranice, byl vyloženě nebezpečný. Jenže...

„Je to teprve začátek,“ řekl nakonec a Crowley se opět spustil do křesla, sedl si bokem a jednu nohu přehodil přes područku. Zhluboka si povzdechl. Musel dát Haltovi za pravdu.

„Já vím,“ připustil. „Jen přemýšlím, jestli jsme na Willa a Alyss nenaložili víc, než dokážou zvládnout,“ řekl. Halt přemýšlel o jeho slovech.

„Já Willovi věřím,“ prohlásil a Crowley gestem ruky potvrdil, že s ním souhlasí. Will byl navzdory svému mládí mezi hraničáři velice uznávaný, možná víc, než tušil. „A Paulina tvrdí, že Alyss je jedna z jejích nejlepších vyzvědaček.“ Lady Paulina stála v čele diplomatického sboru. Kdysi Alyss přijala a ujala se jejího počátečního výcviku. Alyss byla její chráněnkou, stejně jako Will byl chráněncem Haltovým.

„Ano. Jsou pro ten úkol správnou volbou, já vím. A jestli tam pošleme příliš mnoho lidí, riskujeme, že se prozradíme, a mohli bychom nakonec nadělat víc škody než užitku. Já jen, že mám... z toho všeho divný pocit. Jako když mám někoho za zády a cítím, že tam je, ale nevidím ho. Chápeš?“

Halt přisvědčil. „Mám úplně stejný pocit. Ale jak říkáš, když to přeženeme, shodíme tím celý plán.“

Oba dlouho mlčeli. Mysleli si totéž. Ale zároveň měli oba stejně nepříjemný pocit.

„Samozřejmě, jednoho dalšího člověka bychom snad poslat mohli, aby jim pomohl, kdyby potřebovali,“ navrhl Halt. Crowley na něj rychle pohlédl.

„Jeden člověk navíc by nic nepokazil,“ prohodil.

„Někoho, kdo by přispěl silnými svaly – kdyby potřebovali,“ pokračoval Halt. „Kdo by jim kryl záda, jak se říká.“

„Myslím, že bych se cítil o poznání líp, kdybych věděl, že mají alespoň nějakou oporu,“ přisvědčil Crowley.

„A pochopitelně,“ připojil Halt, „když pošleme toho pravého, mohl by se zapojit víc než jen trochu.“

Oči obou mužů se setkaly nad stolem. Byli staří druhové a přátelé. Znali se skrz naskrz desítky let, prodělali společně víc válečných tažení, než si každý z nich pamatoval. Oba přesně věděli, co si ten druhý myslí, a jeden s druhým naprosto souhlasil.

„Ty máš na mysli Horáce?“ zeptal se Crowley a Halt přikývl.

„Mám na mysli Horáce,“ řekl.

Dvacet pět

Will neměl tušení, že jeho nadřízení se rozhodli, že jemu a Alyss pošlou pomoc. Holub, po němž odeslal zprávu, byl jediný, který znal cestu mezi Norgateským lénem a hradem Araluenem. Takže byl jediný, který mu mohl přinést odpověď, a než se mu dostatečně obnoví síly, aby mohl podniknout další let, bude to trvat tři nebo čtyři dny. Pak se samozřejmě vrátí na místo, kde se nacházel naposled – k Alyssinu člověku vzdálenému kus od hradu. Dokud se s ním Will nespojí, nebude vědět, že pomoc je na cestě.

Kdyby to věděl, asi by se cítil trochu klidněji. Horác byl sice jen jeden muž, ale mnohokrát prokázal, jak je užitečný. Už jako učeň byl velmi nadaný bojovník – přirozený talent, jak zjistili učitelé. V souboji muže proti muži porazil vzpurného lorda Morgaratha a potom s velkým úspěchem bojoval ve skandijské válce proti temudžajským nájezdníkům. Navíc mu zdatnost v soubojích vynesla pověst obávaného soupeře. Jméno rytíře Dubového listu vyslovovali v Galice ještě pořád s bázní. Jeho hrdinské činy byly takové povahy, že král Duncan neváhal a slavnostně ho pasoval na rytíře dřív, než mu skončila polovina stanovené učební doby.

Takže zpráva, že Horác je na cestě, by mohla uvolnit tíseň, kterou Will toho jasného zimního jitra pociťoval. Stále přemítal o rozhovoru s vojáky a měl v úmyslu navštívit Alyss, jen co najde rozumnou záminku, aby s ní všechno probral. Už byl napůl rozhodnutý vyhledat pomoc sira Kerena. Konec konců, mladý velitel hradní posádky zjevně nebyl se svým bratrancem jedna ruka a měl pod svým velením vlastní nezávislý oddíl, což mohlo být velmi užitečné. Ale než se Will odhodlal udělat tak zásadní krok, chtěl si o něm promluvit s Alyss.

Také se nemohl dočkat, až se dohodnou, kdy budou pokračovat v pátrání po tajemném Malkallamovi – protože právě on musel být za těmi záblesky, přeludy a zastrašováním lidí v Grimsdellském lese. Ale úplně nejdřív ze všeho potřeboval nějak zařídit, aby pro něj Alyss poslala. Jako kejklíř, člověk nízkého původu, mohl asi sotva vrazit do komnat urozené dámy bez pozvání.

Mezitím zašel do stájí, aby se přesvědčil, že o Cuka je dobře postaráno. A protože fena začínala v jeho malém a poněkud zatuchlém hradním příbytku zlobit, vzal ji do stáje s sebou, aby Cukovi dělala společnost. Když odešel, zdálo se, že obě zvířata jsou s novým uspořádáním docela spokojena. Cuk zaujal k feně velkoryse povýšený postoj, zatímco ona malého huňatého hraničářského koníka zřejmě vnímala jako přijatelnou náhradu za Willa. Bylo jasné, že fena neuteče, a v hradní konírně byla spousta zvláštních nových pachů, zvuků a podivných zákoutí, které ji zaměstnaly.

Bylo dobře, že ji tam nechal. Když přecházel nádvoří, ze strážnice vyšla postava, která mu byla matně povědomá, a zamířila k ústřední věži. Byl to vysoký muž s tmavými vlasy a vousy a Will nedokázal na dálku jeho rysy přesně rozpoznat. Ale způsob chůze a držení těla mu byly povědomé, stejně jako těžké válečné kopí, které muž držel v pravé ruce, a přestože muselo být velmi těžké, nesl ho jako pírko. Po několika vteřinách váhání si Will v duchu všechno spojil.

John Buttle. Člověk, kterého předal skandijské posádce v dalekém Seaclyffském lénu.

„Co ten tady k čertu dělá?“ tiše zabručel Will. Rychle se odvrátil, klesl na koleno a předstíral, že si utahuje řemínek na botě. Ale Buttle se naštěstí nedíval jeho směrem. Vešel do hlavní věže, a tak se Will narovnal a horečně přemýšlel. Touhle dobou měl být Buttle bezpečně uklizený na Skorghijlu se skandijskou posádkou, stovky mil na severovýchod a hodně daleko od Araluenu. To, že se najednou objevil tady, znamenalo vážný problém. Vyslechl přece rozhovor mezi Willem a Alyss a věděl, že...

Zarazil se uprostřed myšlenky. Alyss! Jestli ji Buttle uvidí, snadno by ji mohl poznat. Jistě, uvažoval, má teď jiný účes a drahé šaty, jak se sluší na vznešenou paní. Když ji Buttle viděl naposled, měla na sobě jednoduché ale vkusné šaty kurýrky a vlasy měla rozpuštěné. Jenže Alyss byla výrazná osobnost, a kdyby měl Buttle dost času, mohl by si na ni vzpomenout. Kdyby k tomu došlo, poznal by, že není přihlouplá lady Gwendolyn, ale kurýrka diplomatické služby.

Sporné zůstávalo, jestli by poznal Willa. Pestré a křiklavé oblečení kejklíře by u něho nečekal. Věděl, že Will je hraničář, a předpokládal by, že ho uvidí v nenápadném a prostém hraničářském oblečení. Jak ho naučil Halt, lidé mají sklon vidět to, co očekávají, že uvidí. Navíc bylo ve stínu u dveří, kde se tehdy prali, málo světla. Jenže jakmile by poznal Alyss, bylo by jen otázkou času, než by si ji spojil s dalším cizincem na hradě.

Willův první krok byl tedy jasný. Musí ihned varovat Alyss. Dokud tuhle novou nepříjemnou okolnost nevyřeší, Alyss se prostě musí držet mimo dohled. Vyrázil k hlavní věži, a pak zaváhal. Buttle tam vešel a Will netušil, kde teď může být. Mohl se zastavit v hlavní síni. Nebo mohl být dokonce právě na odchodu ven. Will se rozhlížel po jiném vchodu do věže. Věděl, že kuchyně vedou dozadu na nádvoří. Rozhodl se jít tudy.

Než se stačil pohnout, dopadla mu na rameno těžká ruka. Otočil se a zjistil, že hledí do přísné tváře vrchního seržanta. Vedle stáli další dva vojáci z hradní posádky s rukama na

zbraních. Po vlídnosti ze včerejšího večera nebylo ani stopy. Všichni tři konali svou práci.

„Zastav se, kejklíři,“ řekl seržant. „Lord Orman si chce s tebou promluvit.“

Will zhodnotil situaci. Seržant byl starý a pomalý, i když zkušený válečník. A druzí dva byli jen obyčejní vojáci – se zbraněmi to nejspíš moc neuměli. Věřil si, že přinejmenším se dvěma by si poradil dřív, než by vytáhli zbraně. Jenže pořád by zbýval jeden, který by spustil poplach, a strážnice a padací most byly vzdálené čtyřicet kroků a obsazené dalšími třemi nebo čtyřmi ozbrojenci. Kdyby se teď pokusil bojovat, nikdy by se z hradu nedostal. Mohl udělat jediné – zkusit nějak vykličkovat. Celá ta úvaha mu trvala asi půl vteřiny.

„Tak dobře, seržante,“ odpověděl s úsměvem, „zastavím se u něj, jakmile si něco zařídím.“

Ruka na rameni se nepohnula.

„Hned,“ neústupně řekl vrchní seržant a Will pokrčil rameny.

„Samozřejmě, hodí se mi to i teď hned,“ řekl. „Ved’ mě.“ Pokynul vojákovi, aby šel napřed, ale starší muž stál pevně na svém místě. Jeho oči se neusmívaly.

„Až po tobě, kejklíři,“ prohlásil.

Will doufal, že se mu podařilo lhostejně pokrčit rameny, a vykročil jako první přes nádvoří. Tři vojáci se seřadili kolem něj – seržant za jeho zády a další dva každý po jednom boku. Těžké boty duněly po kamenném nádvoří.

Will se v duchu modlil, aby se v hlavní síni věže nesrazili s Buttlem. Někdo, koho tak očividně vedou strážce, by určitě přitáhl pozornost, a kdyby se Buttle podíval pozorněji, mohl by Willa klidně poznat i v kejklířských šatech.

Když však vešli, po jeho nedávném zajatci naštěstí nebylo ani památky. Seržant ho něčím tvrdým a tupým dloubl – Will pochopil, že vytáhl těžkou palici, kterou měl za pasem –, a zamířili ke schodišti vedoucímu do Ormanových komnat.

Jak bylo zvykem, schody se stáčely doprava, tak aby útočník, který by se snažil probíjet nahoru, musel při držení

meče v pravé ruce vystavit nebezpečí celé tělo, zatímco obránce o pár schodů nad ním mu mohl zasazovat údery a odhalovat při tom jen pravou paži a bok. Slyšel, jak při stoupání seržant za ním těžce dýchá. Druzí dva muži z doprovodu museli na úzkém schodišti zůstat pozadu. Uvědomil si, že tady by jim mohl snadno uprchnout. Otázkou však zůstávalo, kam. Opět se rozhodl, že počká na lepší příležitost. Věděl, že jakmile se pokusí o útěk, bude konec s předstíráním, že je nevinný. Rozhodl se vyčkat, dokud šance na úspěch nebudou lepší. Tady, v srdci Ormanova hradu, s ozbrojenci za zády a s možností postupovat jen vzhůru, to nevypadalo příliš nadějně.

Dorazili k Ormanovým komnatám ve třetím poschodí. Will u dveří do předpokoje zaváhal, ale palice ho opět postrčila dloubnutím vpřed.

„Jdi dovnitř,“ poručil mu seržant nevlídným hlasem, a protože Will neměl jinou možnost než poslechnout, udělal, co mu bylo nařízeno.

Xander seděl v předpokoji za svým stolem. Když bez zaklepání vstoupili, zvedl hlavu. Pokud byl překvapený, že zpěváka vedou tři ozbrojenci, nedal to na sobě znát. Zvednutím ruky jim dal pokyn, aby zůstali stát, pak vyklouzl zpoza stolu zavaleného papíry a otevřel dveře do pracovny. Will slyšel jeho tichý hlas.

„Můj pane, přivedli Bartona,“ oznámil. Z místnosti zaznělo nezřetelné zamumlání a Xander se rychle uklonil, vyšel, doširoka otevřel dveře a pokynul vrchnímu seržantovi a Willovi, aby vstoupili.

Palice opět šťouchla Willa do zad. Ten hloupý zvyk už Willovi začínal vadit a byl v pokušení seržantovi zbraň sebrat a trochu si s ní zašťouchat sám. Ale odolal. Po pravdě řečeno, byl zvědavý, co mu Orman chce, a pokud nepřivolá další stráž, Will si věřil, že by jim dokázal kdykoli utéct.

Orman seděl za pracovním stolem. Will si všiml, že mezi listinami jsou stále knihy o magii, jedna byla otevřená a založená koženou záložkou. Orman měl na sobě svůj obvyklý

tmavý hábit a ve velkém dřevěném křesle vypadal jako shrbený. Když dával Xanderovi rukou znamení, aby odešel, udělal to strnule, skoro jako by měl bolesti. Jakmile promluvil, hlas dojem potvrdil. Vyslovoval s námahou a ztěžka popadal dech.

„Výborně, vrchní seržante. Nedělal nějaké potíže?“

„Žádné, pane. Šel s námi úplně klidně,“ prohlásil voják. Orman zvolna kývl.

„Dobře. Dobře,“ mumlal tiše. Odmlčel se a ztěžka oddechoval, potom mávnutím ruky seržanta propustil.

„Tak tedy dobře, vrchní seržante. Můžeš jít. Počkej prosím venku.“

Starý voják otálel. „Jste si jistý, můj pane?“ zeptal se váhavě. „Vězeň se třeba pokusí...“ Zarazil se uprostřed věty. Nevěděl přesně, co by Will mohl udělat. Vlastně si ani nebyl jistý, jestli je vězněm. Dostal rozkaz vzít dva muže a okamžitě ho přivést, a tak usoudil, že Will se něčím provinil. Když ho Orman propouštěl, začal uvažovat, jestli nejde jen o nějakou společenskou záležitost, a s jistým znepokojením si vzpomněl na štouchance, kterými nešetřil celou cestu po schodech nahoru.

„To je v pořádku. Jdi.“ Ormanův hlas byl tichý a hluboký, ale zřetelně trochu nazlobený. Určitě má bolesti, pomyslel si Will. Slyšel, jak se voják za ním postavil do pozoru a potom hlučně odpochoval ke dveřím. Tam se zastavil, pořád byl nejistý.

„Počkám tedy za dveřmi, můj pane,“ řekl a vzápětí dodal „se svými vojáky.“

„Ano. Ano. Udělej to, jestli chceš,“ souhlasil Orman. Seržant vyšel ven a dveře se zavřely. Orman nemotorně vstal a šetřil si při tom levou polovinu těla. Will si všiml, že levou ruku drží těsně u boku, skoro jako kdyby měl zlomená žebra. S bolestným výrazem obcházel stůl a před Willem se zastavil. Celý se zadýchal, jako by pro něj překonání tak krátké vzdálenosti znamenalo nesmírné vypětí. Will přikročil k němu.

„Lorde Ormane, jste v pořádku?“ zeptal se, ale Orman zvedl ruku, aby ho zastavil.

„Ne. Jak vidíš, nejsem. Ale ty s tím nemůžeš skoro nic udělat.“

„Jste zraněný?“ ptal se Will. „Mám poslat pro vašeho lékaře?“ Jenže Orman vrtěl hlavou a ze rtů se mu vydral drsný smích.

„Myslím, že s tím, co mi je, mi žádný z léčitelů na tomto hradě nepomůže,“ řekl. „Ne. Já potřebuji jinou pomoc.“ Ztichl, upřel pichlavý pohled do Willových očí a dodal: „Potřebuji takovou pomoc, jakou mi může poskytnout hraničář.“

Dvacet šest

V pracovně bylo chvíli ticho. Will oněměl. Byla to poslední věc, kterou by čekal, že od Ormana uslyší. Vzpamatoval se, a i když věděl, že příliš pozdě, stejně byl odhodlaný zkusit se z toho vylhat.

„Hraničář, lorde Ormane?“ předstíral údiv. „Proč bych měl podle vás vědět něco o hraničářích? Já jsem jen obyčejný kejklíř.“ Nasadil skromný úsměv a pokračoval: „A jak jste sám několikrát poukázal, ne moc dobrý.“

Orman přezíravě mávl rukou a utrápeně klesl na jednu ze židlí rozestavěných před stolem.

„Nepři se se mnou. Já na to nemám sílu. Podívej, já potřebuji pomoc, a to rychle. Nakonec se ke mně dostali, jako se dostali k mému otci. Jak vidíš, jsem nemocný a zanedlouho upadnu do hlubokého bezvědomí. A potom je už nic nezastaví.“

„Koho?“ zeptal se Will. „Kdo jsou oni?“

Orman znovu zasténal, chytil se za bok a za břicho a ohnul se pod dalším náporem bolesti. Will viděl, jak mu na obličej vyrazí pot, očividně byl na tom zle.

„Keren!“ vyhekl nakonec Orman. „Koho k čertu myslíš? To on stojí za otcovou nemocí. To on se pokouší uchvátit hrad!“

„Keren?“ divil se Will. „Ale...“ Odmlčel se, a Orman, silnější, když vlna bolesti trochu opadla, hněvivě pokračoval.

„Ale samozřejmě. Tebe taky oklamal, jako všechny ostatní. Nejspíš sis myslel, že za celým tím spiknutím stojím já, že se chci zbavit svého otce.“ Pohlédl na Willa, aby si to potvrdil. Když v mladíkových očích viděl, že je to tak, odevzdaně pokýval hlavou. „Většina lidí si to myslí. Je snadné takhle uvažovat, když je někdo neoblíbený, že?“

Will nevěděl, co by na to řekl. Uvědomil si, že přesně tak se zachoval. Orman se mu nelíbil a odpor k němu ho přivedl k závěru, že dočasný pán Macindawu si nezaslouží důvěru. Naproti tomu otevřená, přátelská povaha sira Kerena ho přivedla k názoru, že on je možný spojenec. Jenže tu bylo jen Ormanovo tvrzení. Zsinalý šlechtic pokračoval.

„Víš, můžeš být ledaskdo, ale pochybuji, jestli jsi opravdu kejklíř.“ Zvednutím ruky zadržel Willovy okamžité námitky. „Myslím, že jsi dost nadaný, i když tvoje hudba není podle mého vkusu. Jenže ses prozradil, když jsem tě onehdy zpovídal.“

„Prozradil?“ Willova mysl se bleskově přenesla zpět, k rozhovoru, který s Ormanem vedl těsně před Alyssiným příjezdem.

„Vyptával jsem se na tvou mandolu, vzpomínáš? Ptal jsem se, jestli je to gilperona.“

„Ano,“ váhavě potvrdil Will. Uvažoval, kam hovor směřuje. Vybavil si chvilku zmatku, když mu Orman otázku položil a on se pokoušel zamaskovat skutečnost, že o mistru loutnaři Gilperonovi nikdy neslyšel. „Lorde Ormane, to bylo jen tím, že jeho jméno mi v tu chvíli vypadlo,“ prohlásil. „Jak jsem řekl, venkovský muzikant by si nikdy nemohl dovolit nástroj od Gilperona, takže jeho jméno mi na chvíli vypadlo z paměti.“

„Žádný Gilperon neexistuje. Ten loutnař se jmenuje Gilet,“ bez obalu řekl Orman. „Každý opravdový kejklíř by to musel vědět.“

Will na chvíli zlostně zavřel oči. Orman na něj vytáhl velice starý trik, ale zabral. A Will neviděl žádnou cestu, kudy z pasti ven.

Orman pokračoval. „Takže pak jsem si prohlédl tvého koně – velmi se podobá plemenu, jaké používají hraničáři. A zdá se, že je i velmi dobře vycvičený. Náповědu v sobě ukrývá i tvé oblečení.“ Ukázal na nápadnou černobílou pláštěnku, kterou měl Will na sobě. „Podobá se maskovacím pláštěnkám, jaké nosí hraničáři. Samozřejmě, barvy jsou jiné, ale v zimní krajině tady u nás je černá a bílá nejvhodnější. Myslím, že když se ti zachce, dokážeš se venku ztratit během chvilky.“

„Můj pane, to je úžasná domněnka,“ řekl Will. „Ale bohužel, opravdu nejde o nic víc než o pouhý řetěz náhod.“ Viděl, jak Ormanovy oči zaplály hněvem, a pak starší muž odpověděl.

„Neplýtvěj mým časem. Už mi ho mnoho nezbyvá. Podařilo se jim otrávit mě stejným způsobem, jakým otrávilí otce. Bolesti jsou čím dál horší a za pár hodin budu v bezvědomí. A potom budou mít všechno, co chtěli. Musíš mě odsud dostat pryč.“

„Vy chcete odsud pryč?“ zeptal se Will, očividně překvapen. Nečekal, že uslyší něco takového.

„Musím, copak nechápeš?“ zoufale řekl Orman. „V posledních týdnech jsem se pokoušel s nimi bojovat, ale postupně pronikli do hradu. Keren najímá vlastní muže a pomalu se zbavuje těch, kteří jsou mi oddaní. Já mám v současnosti sotva tucet mužů, na které se mohu spolehnout, zatímco on má dvě desítky nebo i víc svých vojáků.“

Orman se otřásl pod dalším záchvatem bolesti, zkroutil se a v mukách sténal. Na chvíli se odmlčel a potom opět promluvil slabým hlasem: „Keren chce hrad. Je strýcův nemanželský syn, takže se k němu nikdy nemůže dostat podle práva. Podezírám ho, že uzavřel dohodu s některým skotijským válečným vůdcem a zavázal se vydat mu náš kraj, pokud Kerenovi zůstane hrad. Jestli mám pravdu, jakmile roztaje sníh, Skotiové projdou přes průsmyky a celý kraj obsadí. Když jim Macindaw

nebude bránit v přísunu zásob, budou moct obléhat Norgate a celé léno padne dřív, než skončí jaro. Tohle ty chceš?“ dodal ostře. Viděl, že Will je na vážkách, a pokračoval.

„Když bude mít Keren mě i otce ve své moci, nebude váhat, aby nás oba zabil a hrad ovládl. Ale neudělá to sám. Není dost silný, aby mu to prošlo – zatím. Proto využil starou legendu o čarodějovi. Otrávil mého otce. Udržuje ho v bezvědomí a teď plánuje totéž pro mě. Jestli oba zemřeme kvůli tak zvanému čarodějově kletbě, bude mít volnou ruku, aby se ujal vlády – a nikdo se mu nepostaví. Bude jediný žijící příbuzný.

Ale pokud já uniknu, nemůže tvrdit, že je lordem z Macindawu. Dokud budu naživu, bude ve slepé uličce a zavražděním mého otce nic nezíská. Naopak, pravděpodobně ho bude držet naživu jako rukojmího. Dokud sem nevtrhnou Skotiové, Keren si musí počínat opatrně. Kdyby si nedal pozor, venkovské obyvatelstvo by proti němu povstalo. Ale jakmile by byl prohlášen lordem z Macindawu, bylo by to něco úplně jiného. Potom, jakmile dorazí Skotiové a podpoří ho, už bude na všechno pozdě.“

„Jak vás otrávil?“ zeptal se Will a Orman pokrčil rameny.

„Jíst a pít musím. Kdo ví? Snažil jsem se být opatrný a nechával jsem si jídlo připravovat odděleně. Ale mohli se dostat k mým sluhům. Nebo třeba dávali ten prokletý jed do vody.“ Mávl rukou ke knihám o černé magii, rozloženým na pracovním stole. „Už řadu dní jsem se necítil ve své kůži. Dělalí to pomalu, víš. Procházel jsem tyhle hrozné knihy a snažil jsem se najít nějaké vodítko, nějaký protijed, ale zatím naprosto bez úspěchu.“

Will pohlédl na knihy, na které Orman ukazoval. „Aha, chápu,“ řekl. „Já myslel...“ Myšlenku nedokončil. Orman se na něj smutně usmál.

„Ty sis myslel, že jsem čaroděj? Ty sis myslel, že já mohu za otcovu nemoc?“ zeptal se. Will přikývl. Nemělo smysl to zapírat.

„Vypadalo to jako rozumné vysvětlení,“ řekl.

Orman unaveně přisvědčil. „Jak jsem říkal, když je někdo neoblíbený, je moc snadné myslet si o něm jen to nejhorší.“ Zvedl se ze židle. Pohyb mu působil bolest. „Nyní je mojí největší nadějí, že jsi hraničář, protože potřebuji pomoc při útěku z hradu a pochybuji, že by obyčejný kejklíř na takový úkol stačil.“ Odmlčel se a vzápětí dodal: „Předpokládám, že lady Gwendolyn je také něco víc, než se zdá.“

„Jak jste to...“ vyhrkl Will, a pak se zarazil, protože si uvědomil, že prozradil příliš mnoho. Orman se usmál.

„Nemysli si, že když je někdo neoblíbený, neumí přemýšlet,“ řekl. „Vy dva jste se tu v podstatě objevili ve stejnou dobu, potom tě lady Gwendolyn povolala do svých komnat. Velice příhodné. A pak si oba jako náhodou vyjedete ve stejnou dobu na vyjížďku. Nejsem hlupák.“

Za posledních pár minut nabraly události takový spád, že Will zapomněl, že je třeba varovat Alyss, aby se držela stranou. Rozhodl se seznámit Ormana se situací a pověděl mu o překvapivé přítomnosti Johna Buttla. Hradní pán zamýšleně svažtil čelo.

„To je svízele,“ řekl. „Je to jeden z Kerenových mužů, nově naverbovaný, samozřejmě. Keren zřejmě najde každého zloděje a vraha, který se potlouká po kraji. Přitahuje je to k němu. Zároveň se zbavuje mužů, kteří jsou oddaní mně. Pošlu Xandera, aby jí tvůj vzkaz předal. Myslím, že nejlepší bude, když tě ten chlap Buttle ani nespátří. Pak se zamyslíme, jak se všichni tři dostaneme z hradu.“

Sáhl po malém stříbrném zvonku na stole a zazvonil. Po chvíli se dveře otevřely a vešel Xander. Orman mu rychle dal příkazy a Will mezitím naškrábal krátký vzkaz pro Alyss. Tajemník s vyděšenou tváří zastrčil složený papír do vnitřní kapsy kabátce a vyšel z komnaty. Na Willa dotírala další myšlenka. Vyslovil ji nahlas.

„A Noční bojovník – přízraky v Grimsdellském lese – je Keren i za tím? K čemu je mu to dobré?“

„Tak tys je viděl, ano?“ řekl Orman. Potom pokrčil rameny. „Abych byl upřímný, nevím. Třeba je za tím vším někdejší

léčitel Malkallam. Nebo Keren. Možná že dokonce spolupracují. A Kerenovi se třeba přízraky hodily, aby mohl starou legendu využít ve svůj prospěch.“

Opět se zachvěl bolestí. „Co chystá Malkallam, budeme muset zjistit v každém případě,“ prohlásil. Will na něj pohlédl s otázkou v očích a Orman se vyjádřil přesněji.

„On je asi jediný, kdo mě dokáže vyléčit. Potřebuji, abys mě k němu zavedl.“

Dvacet sedm

„Z ešilel jste?“ Will pod vlivem Ormanova oznámení zvýšil hlas. „Myslíte si, že Malkallam vám pomůže? Je to zapřísáhlý nepřítel celého vašeho rodu!“

Orman však pouze zavrtěl hlavou, zřejmě byl příliš vysílený.

„Jedině pokud věříš pohádkám,“ řekl. „Já nevěřím, že za tím vším stojí Malkallam. Nevěřím, že je čaroděj. Ten člověk byl spoustu let léčitелеm – bylinkářem – a velice dobrým. Pak se ale stalo něco zlého a zmizel. Lidé říkali, že odešel do lesa a obklopil se temnými silami a přízraky.“

„Co zlého se stalo?“ zeptal se Will a Orman pokrčil rameny. Okamžitě toho zalitoval, zahekal bolestí a pak teprve odpověděl.

„Kdo ví? Možná někdy mezitím začali lidé jeho schopnosti zaměňovat s čarodějnictvím. To víš, tak to chodí – někdo se naučí něco, co je trochu neobvyklé, a netrvá dlouho a lidé si začnou myslet, že jde o kouzla a čáry.“ Odmlčel se, aby se nadechl, a významně pohlédl na Willa. „Jako hraničář bys tomu měl rozumět.“

Will byl nucen souhlasit. Přesně takovým způsobem mnoho lidí pohlíželo na hraničáře. A uvědomil si, že spolu s Alyss už

viděli, že velká část Malkallamova takzvaného čarodějnictví se skládala z dobře vymyšlených triků. Jenomže...

„Můžete si dovolit takhle riskovat?“ zeptal se. „Přece jen jsou to vesměs vaše dohady.“

Orman ho obdařil chabým úsměvem. Nijak pobaveně nevypadal.

„Otázkou je, jestli si mohu dovolit neriskovat. Malkallam je široko daleko jediná osoba, která snad dokáže poznat, o jaký jed jde, a najít protijed. Bez něj upadnu do hlubokého bezvědomí a nakonec zemřu.“

Will se mírně zamračil, uvažoval o Ormanově prohlášení. Uvědomil si, že hradní pán má pravdu. Malkallam byl poslední nadějí. Pro Ormana žádná jiná možnost neexistovala.

Dveře se otevřely a vstoupil Xander. V okamžiku, kdy vcházel do pracovny, zahlédl Will jeho výraz a věděl, že nese špatnou zprávu.

„Můj pane, nemohl jsem se k ní dostat. Všude jsou Kerenovi lidé,“ řekl.

Orman zaklel a vzápětí ho postihl další záchvat. Xander zamířil ke svému pánovi, ale Will mu zastoupil cestu. Cítil, jak mu srdce sevřela ledová ruka.

„Chceš říct, že tě k ní nepustili?“ zeptal se a vzápětí s jízlivostí v hlase dodal: „Ani ses nepokusil k ní dostat, že ne?“

Malý tajemník statečně čelil jeho pohledu.

„Nepokusil, protože hned jak jsem je spatřil, pochopil jsem, že by oni mohli spatřit mě. A já nechtěl lady Gwendolyn prozradit,“ řekl.

Will popadl mužíka oběma rukama za kabátec a přitáhl ho k sobě.

„Ty zbabělče!“ obořil se na něj. „Jak to myslíš, prozradit ji?“

Xander stále hleděl Willovi do očí beze stopy strachu. Nijak se nepokoušel vysvobodit z jeho sevření.

„Uvažuj, hraničáři. Uvidí mě, jak pospíchám se vzkazem pro lady Gwendolyn. Pak během hodiny my tři uprchneme z

hradu. Myslíš, že Keren si nedá dvě a dvě dohromady a nedojde mu, že lady je spojena s tebou?“

Will pomalu uvolnil sevření a tajemník couvl a uhlazoval si pomačkaný límec. Má pravdu, pomyslel si Will. Každý pokus varovat Alyss by ji v tuto chvíli jen ohrozil. Jenže kdyby narazila na Buttla, kdyby ji Buttle poznal... Will ji musí nějak varovat.

„Musím jí pomoci,“ řekl.

Orman vyčerpaně zavrtěl hlavou. „Na to je pozdě,“ řekl. „Jestli má Xander pravdu a Kerenovi muži jsou všude, už asi začal uskutečňovat svůj plán. Máme jen pár minut, abychom se odsud dostali.“

Willův hněv vzkypěl a přetekl. „To je všechno, na co dokážete myslet?“ utrl se. „Na svou vlastní drahocennou kůži? Potom k čertu s vámi! Já nenechávám své přátele na holičkách, když mě potřebují.“

Orman na to neodpověděl. Willa však překvapilo, když k němu Xander přistoupil a položil mu ruku na předloktí.

„Lord Orman má pravdu,“ řekl Xander tiše. „Největší naději, že ho odsud dostaneš, máš teď. Jestli vás dopadnou na hradě, Kerenovi nic nezabrání v tom, aby zabil tebe, tvou přítelkyni i lorda Ormana. Copak to nechápeš?“

Will váhal. Uvědomoval si, že na prvním místě je jeho poslání a že Xander má pravdu. Když teď zjistil, že Orman není vzbouřenec, bylo jeho prvořadým úkolem dostat ho do bezpečí. Jenže splnit ten úkol by zároveň znamenalo opustit Alyss.

„Plýtváš časem,“ tiše poznamenal Orman. „Podívej, tvoji přítelkyni už možná zajali. Nebo třeba ne. Ale jestli zajmou i nás, Keren nebude mít žádný důvod, aby ji nechával naživu, hlavně až se dozví, že je kurýrka. Ale když nebude mít mě, nemůže si dělat nárok na hrad a bude se muset pojistit pro každý případ. Když budeš chtít, můžeš dokonce nabídnout, že mě za Gwendolyn vyměníš. Tak bude zaručeno, že se o ni postará.“ Domluvil a nechal Willa, aby o tom přemýšlel. „Mám za to, že Gwendolyn není její pravé jméno?“ připojil.

„Jmenuje se Alyss,“ roztržitě řekl Will. Uvažoval o tom, co Orman říkal. Dávalo to smysl. Jakmile by byli zajati všichni, Keren by neměl žádný důvod nechávat někoho z nich naživu. Ale kdyby on s Ormanem uprchli, mohl by Ormana výhodně použít při vyjednávání. Při té představě se zamyslel, zda by skutečně vyměnil hradního pána za Alyss. Usoudil, že kdyby na to přišlo, udělal by to.

„Dobrá,“ prohlásil rázně. Mlčky si srovnal myšlenky v hlavě a pak rychle vydal povely.

„Sbalte si věci,“ řekl Ormanovi. „Pojedeme nalehko, tak se omezte pouze na to nejnútnejší. Teplé oblečení, dobrý plášť a pořádné boty. Řekl bych, že budeme spát venku. Půjdu do stájí a osedlám dva koně.“ Zastavil se, letmo pohlédl na tajemníka a své oznámení doplnil. „Tři koně. Xandere, dokážeš lorda Ormana odvést k východním dveřím do věže, aniž byste vzbudili zbytečnou pozornost?“

Východní dveře vedly na nádvoří v místě naproti konírnám. Malý tajemník přikývl.

„Je tu schodiště pro služebnictvo. Sejdeme po něm,“ řekl. Will kývnutím souhlasil.

„Dobře. Buďte tam za deset minut. Budu mít koně připravené ve stáji, a až vás uvidím, přivedu je.“

„Co potom?“ zeptal se Orman.

„Potom se poženeme k bráně jako o závod,“ prohlásil Will. Tvář hradního pána se navzdory bolestem zkrivila v jízlivém úsměšku.

„To není zrovna ohromující vynalézavost, že?“ řekl. Will pokrčil rameny.

„Jestli si přejete, vykopeme tajnou chodbu, nebo si můžeme zvolit důmyslné převleky. Jenže než to provedeme, budeme po smrti. Největší šanci máme, když budeme rychlí a překvapíme je. Předpokládám, že na hradbách je ještě někdo z vašich vojáků?“

Orman přisvědčil. „Někteří z nich budou moji. Ale mnoho ne.“

„Dobrá.“ Will pohlédl na Xandera. „Vezmi pána hned odsud a použijte to zadní schodiště. Jestli sem přijde Keren a jeho lidé, nechci, abyste tu oba uvázli v pasti. A když vás budou hledat, možná tím získáme trochu času. Třeba jim nedojde, že už o nich víme. Deset minut,“ připomněl.

Oba muži kývli, že rozumí. Pospíšil si ke dveřím, malinko je pootevřel a vykoukl ven. V předpokoji nikdo nebyl. Xander zřejmě seržanta i jeho vojáky poslal pryč. Will rychle přešel ke dveřím na chodbu, opět prověřil situaci a vyšel. Chodba byla opuštěná. Na opačném konci stáli dva strážníci, ale kromě lhostejného pohledu si ho nijak nevšíмали. Nutil se do klidné chůze, zamířil ke schodům a sešel dolů.

Když procházel hlavní síní a přes nádvoří, všechno se v něm bouřilo. Každá částička jeho těla si přála utíkat, dostat se ke stájím co nejrychleji. Nutil se ale do klidné chůze, aby nevzbudil pozornost, a celou dobu čekal na znamení, že se spustil poplach.

Jakmile se ocitl v šeré budově koníren, předstíraný klid vzal za své. Hnal se k Cukovu stání a popadl sedlo a uzdu z postranního madla. Cuk i fena ho slyšeli přicházet a ostražitě ho sledovali. Cuk tiše stál, Will mu přehodil přes hřbet sedlovou pokrývku, sedlo a utáhl popruhy. Fena byla ve střehu, cítila, že se děje něco mimořádného. Jakmile byl Cuk osedlán a připraven, Will sejmul jednotlivé části luku z nákladního sedla a chvatně je spojil k sobě. Toulec se šípy visel vedle, Will ho zavěsil na sedlovou hrušku a vyvedl Cuka ze stání.

Rychle prohledával vedlejší stání a pátral po dvou vhodných koních. Jeho nákladní kůň byl silný dost, ale kdyby je někdo pronásledoval, byl by moc pomalý. Stálo tam několik bojových koní, ale ty v duchu hned zamítl. Nemyslel si, že Orman nebo Xander by zvládli tak velká zvířata. Už dříve si všiml hezké hnědé klisny, teď ji vyvedl, spěšně osedlal a nasadil jí uzdu. Byla klidná a poddajná, ale vypadala, že by mohla umět slušně zrychlit. Uvázal ji vedle Cuka a rozběhl se řadou stání, aby se poohlédl po třetím koni.

Na druhém konci objevil šedého valacha, který vypadal, že se jen tak nesplaší. Osedlal ho a potom u obou koní přezkoušel podbřišníky. Nebylo by dobré, kdyby sedla sklouzla, až do nich budou Orman a Xander nasedat. S připravenými koňmi se přesunul ke dveřím stáje, jedno křídlo pootevřel a úzkou štěrbinou vyhlížel k hlavní věži. U východních dveří se něco pohnulo a Will pochopil, že je to Xander a stojí ve stínu uvnitř za napůl otevřenými dveřmi. Za ním se rýsovala temná postava – Orman, jak doufal, pak si uvědomil, že by to docela dobře mohl být někdo z Kerenových lidí. Pokrčil rameny. Byla jen jedna cesta, jak to zjistit.

„Výborně,“ zamumlal. Podíval se na fenu – nedočkavě na něj hleděla se vztyčenýma ušima a tázavým výrazem. „Za mnou,“ řekl a potom připojil: „Tiše.“ Příkaz zdůraznil posunkem, který ji předtím naučil. Fena, spokojená, že ví, co se od ní očekává, sedla na zadní připravená vyrazit.

Will spěšně uvázal oba další koně na vodící provaz a jeho konec upevnil na Cukovo sedlo. Pak znovu přistoupil ke dveřím stáje a jedno křídlo naplno otevřel. Přeběhl zpět, vyšvihl se do Cukova sedla a pobídl koně patami.

Vodící provaz se napnul, jak klisna a valach chvíli odolávali tahu, pak vyklusali ven na dláždění za Cukem a přešli do ostřejšího kroku. Fena proklouzla vedle Cuka jako černobílý stín.

Xander už pomáhal Ormanovi sestoupit po třech schodech, které vedly od věžních dveří. Hradní pán na tom byl zřejmě zle, sekretář ho přidržoval rukou kolem ramen. Když Will silně zatáhl za vodící provaz, aby oba koně zastavil, nastal na chvíli zmatek. Cuk vycítil, co měl Will v úmyslu, a zapřel se statnými nohama, aby druhé dva koně zadržel. Ti se chvíli motali, potom Xander uchopil klisnu za uzdu a pevně ji přidržoval, zatímco Orman se pokoušel vyhrabat nahoru do sedla. Will slyšel, jak sykl bolestí, a uslyšel i nějaký zvuk nahoře na cimbuří, protože nečekaný hluk přitáhl pozornost strážných. Zlehka vytáhl šíp z toulce zavěšeného na sedlové hrušce, vložil ho do tětiny a nechal Xandera, aby pomáhal

Ormanovi sám. Jeho úkolem teď bylo postarat se o všechno, co by jim mohlo stát v cestě.

Jak předpokládal, uslyšel zevnitř z věže tlumené výkřiky a dusot běžících nohou. Přejel očima ke Xanderovi – zápolil s váhou svého pána a klisna před ním v půlkruhu poplašeně uhýbala. Will navedl Cuka těsně vedle klisny, luk podržel v jedné ruce, druhou chytil Ormana v pase a tahal ho do sedla, zatímco Xander ho podpíral zdola. Hradní pán sténal bolestí, ale už seděl na koni. Xander se teď usilovně snažil dostat nohu do třmenu, zatímco valach neklidně poskakoval.

Will slyšel, jak za jeho zády zarachotil zámek věžních dveří a někdo je zevnitř prudce otevřel. Otočil se v sedle, skoro se ani nepodíval a vystřelil – šíp se s drnčením zabodl do dřevěné zárubně ve výši hlavy. Zaslechl polekaný výkřik a dveře se opět přibouchly.

„Honem!“ vykřikl. Už si nemohli dovolit ztrácet čas. Dotkl se Cuka patami, koník se s klapotem rozjel a další dva táhl na provaze za sebou. Will se ohlédl, viděl, že Xander sedí v sedle jen napůl a zoufale se drží valacha za hřívu. Víc času ani žádnou další myšlenku nemohl malému muži věnovat. Před nimi byla hradní brána a jeden ze strážných váhavě běžel k rumpálu, jímž se ovládala padací mříž. Will vystřelil, šíp zasvištěl muži kolem hlavy a bylo vidět, jak se strážný vrhl na dláždění.

Za zády se jim ozývaly další výkřiky. Will koutkem oka zachytil pohyb na cimbuří vpředu a slyšel, jak střela z kuše udeřila do kamenů před Cukem a sjela po nich.

Bez rozmýšlení a zdánlivě i bez míření opět vystřelil a z cimbuří se na nádvoří skácela postava a kuše třeskla na dlažbu vedle ní.

Potom kopyta koní zaduněla na dřevě padacího mostu a vodící provaz se přestal napínat, protože valach i klisna, vyvedení z míry, drželi krok s Cukem. Hnali se do šera v mohutné hlavní bráně a potom dál do slunečného zimního dne. Během několika vteřin zabubnovala kopyta na umrzlé půdě za mostem a oni byli volní. Will vnímal, jak vzduchem sviští

střely z kuší, ale bylo jich jen několik. Buď zaskočili hlídky nepřipravené, anebo to byli hlavně Ormanovi vojáci a odmítli střílet na svého pána. Otočil se a viděl, že Xander se nakonec do sedla dostal a jede těsně vedle Ormana. Hradní pán se s bolestně staženou tváří hrbil v sedle, ale pevně se držel rozsochy.

Než začne pronásledování, měli několik minut k dobru a Will věděl, kde chce být, až se za nimi pustí Kerenovi muži. Obrátil Cuka ke Grimsdellskému lesu. Druzí dva koně se okamžitě přizpůsobili a fena běžela v oblouku za nimi, aby jim zabránila odbočit. Will se chmurně pousmál. Nebylo to zapotřebí. Hnědá klisna i valach se spokojili s tím, že následovali Cuka, a cesta před nimi byla volná.

Dvacet osm

Když dorazili k nyní už známému vstupu do Grimsdellského lesa, Will přitáhl otěže. Počkal, až oba koně dojedou k Cukovi, a pozorně se zadíval na Ormana. Hradní pán se kymácel v sedle s nepřítomným výrazem ve zpola zavřených očích. Ústa se pohybovala, ale žádný zvuk z nich nevycházel.

Xander svého pána sledoval s obavami. „Musíme ho rychle dopravit k Malkallamovi,“ řekl. „Je skoro v bezvědomí.“

Will přikývl. Přejel očima od Ormana k ohybu cesty, kde čekal pronásledovatele – vůbec nepochyboval, že za nimi z hradu vyrazí.

„Jed' s ním dál do lesa,“ řekl Xanderovi. „Já zůstanu tady a zastavím každého, kdo se bude chtít přiblížit k lesu.“ Ukázal na úzkou stezku, po níž šli s Alyss při jejich poslední výpravě do lesa. „Jed' touhle cestou asi tak sto padesát kroků a tam na mě počkej. Potom už budete z dohledu.“

Xander váhal. „A ty?“

Will se na něj usmál. Malý úředník měl nečekanou odvahu. Přetáhl si kapuci pláštěnky přes hlavu, pobídl Cuka a zajel hlouběji do strakatého stínu pod holými větvemi dubu.

„Já jsem se dostal z dohledu teď,“ prohlásil. A když Xander stále váhal, pobídl ho rukou. „Jed’ už. Každou chvíli tady budou.“

Tajemník pochopil, že Will to myslí dobře. Kývl na něj, uchopil vodící provaz Ormanova koně a odvážel napůl bezvládného hradního pána do ponurých stínů Grimsdellského lesa. Po dvaceti krocích zmizeli Willovi z očí. Will spokojeně pokýval hlavou a nehybně seděl. Fena ležela na břiše na zemi vedle Cuka. Potichu, hrdelně zavrčela.

„Tiše,“ přikázal jí Will a ocas poslušně švihl.

Pár vteřin nato Cuk neklidně zastříhal ušima a hrábl kopytem. Will zatím neslyšel nic. Žasl nad ostrými smysly obou zvířat. Uklidňoval Cuka, a když koník zjistil, že pán varování slyšel, upokojil se.

Za další půl minuty se v zatáčce cesty objevil houf jezdců. Bylo jich osm, všichni ozbrojení a v jejich čele dobře známá vysoká postava.

„Buttle,“ vydechl Will. Fena vydala téměř neslyšné temné zavrčení, pak se opět zklidnila.

Skupina zastavila asi dvě stě padesát kroků od místa, kde se skrýval Will. Jeden z mužů byl zřejmě lovec a seskočil ze sedla, aby prozkoumal stopy na cestě. Zadíval se na louku, která oddělovala cestu od Grimsdellského lesa a kde po třech koních zůstala ve sněhu velmi zřetelná stopa. Ukázal směrem k lesu a šel zase nasednout na koně.

Buttle dal mužům znamení, aby vyrazili vpřed, ale ti se ani nepohnuli. Will slyšel rozčilená slova, jak se Buttle otočil a rozkaz opakoval. Tiše se zasmál. Pochopil, že Buttle nejspíš neslyšel o hrůzách Grimsdellu. Na okamžik zalitoval ztracené příležitosti. Kdyby totiž postupovali dál, mohl počkat, až budou uprostřed otevřené louky a pak začít střílet. Kerenovu bojovou sílu by tak mohl pravděpodobně snížit o osm mužů. Pak ten nápad zavrhl. Někteří z nich klidně můžou být Ormanovi vojáci, přinucení přidat se k pronásledovatelům proti své vůli. A i kdyby nebyli, věděl, že by se stěží odhodlal chladnokrevně zabít osm lidí bez ohledu na to, jak byli

nebezpeční. Kvůli tomu ho Halt necvičil tolik let, aby se dostal na úroveň, na jaké byl dnes.

Něco úplně jiného však byl Buttle. Naprostá bezohlednost a skrz naskrz špatná povaha mu umožnily stát se zástupcem zákeřného uzurpátora. Muži jako Keren potřebovali lidi Buttlova typu, to Will věděl. Potřebovali lidi, kteří bez váhání uposlechnou příkazu a budou vraždit, loupit a ničit. Ostatní se pak přidají o poznání ochotněji. Nepochyboval, že Buttle už se stal jedním z Kerenových hlavních přísluhovačů.

A nyní seděl v sedle jen dvě stě padesát kroků od Willa. A Will už měl v těživě vložený šíp.

Vzdálenost to však byla značná a foukal slabý protivítr. Will viděl, jak se kývají vrcholky holých olší, které vroubily cestu na vzdálenější straně. Většina lukostřelců by o smyslu takového výstřelu pochybovala, jenže Will byl hraničář a pro hraničáře byla střelba na dvě stě padesát kroků totéž jako namazat si chleba máslem. A také věděl, že pochybnosti jsou začátkem neúspěchu. Obava ze špatné rány byla až příliš často odměněna přesně takovým výsledkem, jakému se snažila vyhnout. S vědomím, že zasáhne, nač zamíří, a pomalu, aby se vyhnul každému rychlejšímu pohybu, kterým by na sebe mohl upozornit, zvedl Will luk do cílové polohy.

Šíp hladce klouzal vzad, přitahovaný silnými zádonými a ramenními svaly, s lehkostí získanou nespočetným opakováním. Will si vytvořil obraz zamíření, soustředil se na cíl, nikoli na šíp nebo luk, protože ty se staly pouze dvěma částmi celkového obrazu, jehož vrcholem byla Buttlova postava sedící na koni ve vzdálenosti dvou set padesáti kroků.

Will pokračoval ve zvedání luku, dokud nebyl spokojen, že zdvih je pro příslušnou vzdálenost správný. Kdyby se ho v tu chvíli někdo zeptal, jak ví, že je správný, neuměl by odpovědět. Měl to instinktivně v sobě jako další výsledek dlouholetého cviku. Zohlednil vítr a chvíli setrval bez hnutí. Levá ruka, v níž držel luk, byla uvolněná a klidná, tak aby tvarované lučiště sedělo v mezeře mezi palcem a ukazovákem, kde se opíralo, ale nebylo sevřeno. Ukazovák pravé ruky se dotýkal koutku

úst, další tři prsty přidržovaly tětivu v poloze plného náahu, jeden nad a dva pod zářezem šípu.

Vydechl polovinu vzduchu z plic, matně vnímal tlukot svého srdce i přirozené pohyby těla a nechal tětivu, aby se uvolnila z prstů, obě ruce zůstaly nehybné, ani trochu se nepohnuly nebo nenatočily. Celý proces od okamžiku, kdy zvedl luk, trval méně než čtyři vteřiny.

Luk klesl a šíp odlétl.

Nečekaně to byly právě roky výcviku, které ho teď zradily.

Rána to byla prvotřídní. U každého jiného lukostřelce by byla považovaná za úspěch. Jenže Will střílel z trojdílného luku, ne z tisového dlouhého luku, s nímž pracoval v posledních třech letech hraničářského výcviku. Šíp uletěl dvě stě padesát kroků – i když vlastně urazil větší vzdálenost, protože se pohyboval v plynulé křivce – a dopadl dál, než Will počítal. Místo aby Buttla zasáhl do horní části trupu, přiletěl neznámo odkud, a udeřil ho do stehna, projel svalem a připíchl ho k tvrdé kůži sedla.

Když Buttle ucítil náhlou palčivou bolest ve stehně, zařval. Jeho kůň se vyděšeně postavil na zadní a totéž udělalo i několik dalších okolo. Buttlovým vojákům, kteří byli z nebezpečné výpravy do Grimsdellského lesa už tak dost nesví, stačil jediný pohled na opeřenou střelu, která provrtala jejich vúdce, aby se obrátili a ujížděli do úkrytu za zákrut cesty. Buttle proklínal bolest i své muže, bezmocně se otočil a nemohl udělat nic jiného než zkroucený bolestí a celý rozzuřený ujíždět za nimi.

„K čertu,“ utrousil nevzrušeně Will, když ho viděl odjíždět. Vzpomněl si, co Halt říkal o luku. Nejprve přímá dráha, ale potom bude klesat rychleji, než je Will zvyklý. „Už žádné střílení na dálku,“ řekl Cukovi a koník složil uši k hlavě jako odpověď. Will pohlédl dolů na fenu – dívala se na něj a pomalu kývala ocasem. Podle všeho ji docela uspokojilo, když viděla, že šíp Buttla zasáhl, a bylo jí jedno kam.

Podíval se opět na cestu. Nic nenasvědčovalo, že by pronásledování pokračovalo, takže kolenem pobídl Cuka, otočil ho a vjel po stezce do lesa.

* * *

K ostatním dvěma dorazil po sto padesáti krocích, tam, kde řekl Xanderovi, že mají čekat. Orman postupně ztrácel vědomí, jak předtím předpověděl – kymácel se v sedle skoro bez sebe, pohyboval rty a slabě sténal.

„Jak na tom je?“ zeptal se Will Xandera, i když otázka byla zjevně zbytečná. Tajemník se zatvářil vážně.

„Moc času už nemáme,“ řekl. „Tušíš, kde může mít Malkallam své obydlí?“

Will zavrtěl hlavou. „Předpokládám, že bude přímo uprostřed lesa,“ řekl se zřejmou obavou v hlase. „Ale kde to může být, kdoví.“

Xander s úzkostí pohlédl na svého pána. „Něco budeme muset udělat,“ prohlásil ustaraným hlasem.

Will se bezradně rozhlížel v naději, že ho něco napadne. Věděl, že bez ohledu na jeho hraničářské dovednosti mohou v tomto hustém lese se spleť úzkých křivolakých cestiček bloudit celé dny. A věděl, že celé dny nemají. Měli hodiny, přinejlepším. Možná méně.

Zavadil pohledem o fenu – trpělivě seděla, hlavu nakloněnou ke straně, dívala se na něj a čekala na povel. Jistá naděje tu je, uvědomil si.

„Jdeme,“ stručně vyzval Xandera, pobídl Cuka a vydal se po stezce, kterou se ubírali s Alyss teprve před několika dny. Pomyslel si, kolik se toho za ten krátký čas přihodilo. Jeli kolem okraje zlověstného černého jezera, až dorazili na místo, kde Alyss našla sežehlou travu. Tam Will zastavil a sesedl. Xander po chvilce váhání udělal totéž. Prohlížel si spálená místa.

„Od čeho to je?“ zeptal se. Will mu řekl o Alyssině vysvětlení s laternou magikou. Xanderova obočí vyjela vzhůru, ale zamyšleně pokýval hlavou.

„Ano, asi má pravdu,“ řekl. „Jenomže na takovou práci bys potřeboval skoro dokonalou čočku.“

„Čočku?“ nechápal Will.

„Zařízení, které soustředí světlo a vytvoří paprsek. Nikdy jsem neviděl takové, které by mělo úroveň potřebnou pro tohle, ale umím si představit, že by se dalo sestrojit.“

„Taky bys potřeboval přímo pekelný zdroj světla,“ poznamenal Will, ale mužík námitku přešel pokrčením ramen.

„Ó, ten můžeš získat mnoha způsoby,“ řekl. „Například pomocí karbidu.“

„Karbidu?“ opáčil Will. To slovo neznal. Xander opět kývl.

„Je to pórovitý kámen, který uvolňuje hořlavý plyn, když na něj kapeš vodu. Plyn hoří prudkým bílým plamenem, který je velmi horký... stejně jako to, co tu spálilo trávu.“ Několikrát pokýval hlavou. „Ano, řekl bych, že s karbidem by to šlo. Ale co tady chceš dělat?“ dodal.

Will luskl prsty, fena přiběhla a s očima upřenýma na něj čekala na rozkazy.

„Napadlo mě, že jestli tu byla nějaká lampa, tak tu museli být lidé, kteří ji obsluhovali. A lidé zanechávají pach. Třeba je fena dokáže vystopovat. Je jisté, že pokud je najdeme, najdeme i doupě toho kouzelníka.“

Poškrábal fenu mezi ušima a ukázal na půdu kolem nich.

„Hledej,“ řekl.

Černobílá hlava se sklonila a fena začala očichávat zem na břehu jezera. Po několika minutách začala zabíhat dál a dál. Pak se zastavila a s čenichem těsně u země zvedla přední packu. Několikrát začenichala a pak jednou štěkla, ostře a naléhavě.

„Šikovná holka!“ vydechl Will. Xander se tvářil pochybovačně.

„Jak víš, že neucítila vysokou nebo jezevce?“ zeptal se. Will se na něj několik vteřin díval.

„Jestli máš nějaký lepší nápad, teď je ten pravý čas, abys s ním vyrukoval.“

Xander omluvně rozhodil rukama. „Ne, ne. Pokračuj,“ řekl krotce. Will se otočil k feně. Jako vždy ho sledovala a čekala na další příkazy. Přešel k ní, ukázal na místo, kde našla pach, a zavelel: „Stopa!“

Fena jednou štěkla a vyrazila. Uběhla pár kroků, zastavila se, otočila hlavu a dívala se na Willa. Znovu štěkla, bylo to jasné sdělení. *Jestli jdeš, tak sebou hod'. Nemáme na to celý den.*

Will s Xanderem si vyměnili rychlé pohledy a pak spěšně nasedli. Xander opět uchopil provaz Ormanova koně a vyjeli za černobílým stvořením, které je za ustavičného očichávání stezky vedlo čím dál hlouběji do ponuré temnoty lesa.

Dvacet devět

Stezka se klikatila a stáčela a zdálo se, že se vrací tam, odkud vyšli. Míjeli postranní cestičky a odbočky a Will začínal pochybovat, jestli fena skutečně ví, co dělá, nebo jestli nepobíhá jen tak nazdařbůh. Bylo tolik možností, tolik různých cest, kudy se mohli dát. Pak si ale uvědomil, jak soustředěná je na svůj úkol, a bylo mu jasné, že za něčím jde. Otázkou nicméně zůstávalo: co to je? Pochopil, že Xander může mít pravdu. Docela dobře se mohli honit lesem za jezevcem nebo nějakým jiným zvířetem.

Přestože se Will uměl v lesích dobře orientovat, netrvalo dlouho a vůbec netušil, kde je, a věděl, že kdyby se musel vracet po vlastních stopách, měl by s tím velký problém. Došlo mu, že Ormanův život nyní naprosto závisí na feně, a starostlivé pohledy, které po něm neustále vrhal Xander, dávaly najevo, že totéž si uvědomuje i tajemník. Jeli mlčky. Nemělo smysl vyjadřovat obavy nahlas a hroživé prostředí temného lesa nevybízelo k nějakému tlachání. Grimsdell jako by měl vlastní osobnost a povahu. Doléhal na ně, pochmurný, skličující a výhrůžný, a úlevu jen občas přinesla mýtiny s možností spatřit nebe nad hlavou.

Jeli něco přes hodinu, jak Will odhadoval, když dorazili na rozcestí tří cest. Tam fena zaváhala. Uběhla několik kroků cestičkou vpravo, potom se zastavila s čenichem u země a přední tlapou nejistě zvednutou. Vzápětí se s funěním vrátila a zkusila levou odbočku.

„Ach, bože,“ zašeptal Xander, „ztratila stopu.“ Ustrašeně pohlédl na svého pána – klátil se v sedle, oči měl zavřené, hlavu svěšenou a v sedle ho držel jen provaz, který mu omotali kolem rukou a přivázali k sedlové rozsoše. Xander věděl, že kdyby jen bloudili lesem, aniž by tušili směr nebo cíl, pro Ormana by to znamenalo konec.

Fena se na něj podívala, jako by vyčítavě, potom krátce štěkla, vyrazila po levé cestičce a veškerá nejistota byla pryč. Will s tajemníkem pobídl koně vpřed za ní. Ujeli sedmdesát kroků, ale protože se cesta klikatila a stáčela, postoupili vpřed vzdušnou čarou asi jen o pětadvacet kroků. Vtom Will zaslechl, jak Xander zalapal po dechu.

Vzhlédl a uvědomil si, že do té doby stále upíral oči na fenu. Vzápětí zjistil, co Xandera vylekalo. Vedle cesty přímo před nimi byla na kůlu nabodnuta lebka. Na hrubé, lišejníkem porostlé dřevěné destičce pod ní byl nerozluštitelný nápis napsaný starobylými znaky. Slova sice byla nečitelná, ale sdělení vcelku jasné.

„To je varování,“ pronesl Xander.

Will zlehka vytáhl šíp z toulce a vložil ho do tětivy.

„Tak to ber jako varování,“ prohlásil suše. „Kdybych já osobně chtěl někoho přepadnout ze zálohy, oznámení předem by bylo to poslední, co bych udělal.“

Natáhl se dopředu, aby lebku prozkoumal zblízka. Byla zažloutlá stářím. A nebyla tak docela lidská. Dolní čelist trčela víc dopředu než u člověka a špičáky na každé straně vypadaly jako vlčí tesáky.

Fena netrpělivě čekala a Will ji pobídl znamením vpřed. Opět vyrazila po cestě a náhle se rozběhla a řítila se dopředu a za další zatáčkou zmizela.

Na Willovo znamení se dal Cuk do cvalu za fenou, projeli zatáčkou za ní...

...a ocitli se na velké pasece a tam spatřili pěkný přízemní domek s doškovou střechou, postavený z tmavého dřeva. Will za sebou slyšel dusání kopyt obou koní, kteří hned nato hladce zastavili vedle něj.

„Zdá se, že jsme na místě,“ řekl tiše. Xander se rozhlížel po pasece a pátral po přítomnosti člověka.

„Ale kde je Malkallam?“ zeptal se.

Pak zpozorovali pohyb mezi stromy na opačném konci paseky a z okolního lesa začaly vystupovat postavy, jako by je přivolalo vyslovení čarodějova jména.

Muselo jich být víc než třicet. A i když to Will věděl předem, uvědomil si, že je na nich něco divného. Byly... váhavě hledal správný výraz. Nebyl si úplně jistý, na co se dívá. Dokonce i na pasece bylo světlo mdlé a ošidné a ti lidé, pokud to byli lidé, měli těsně za zády hustou masu lesa s temnými a hlubokými stíny. Slyšel, jak se Xander rychle nadechl a potom tiše promluvil.

„Podívej na ně,“ řekl. „Jsou to lidé?“

Pak si Will uvědomil, co ho vlastně přimělo zaváhat. Pochopil, že lidé to jsou. Jenže jako kdyby všichni byli příšernými napodobeninami normálních lidí. Byli hrozně znetvoření – úplně všichni. Někteří byli jako trpaslíci, velcí sotva čtyři stopy, další byli vytáhlí a hrozně hubení. Nejméně jeden byl přímo obrovský – určitě měřil přes osm stop a měl mohutnou hrud' i ramena. Jeho kůže byla sinavě bílá a kromě několika chomáčů žlutavých vlasů byl holohlavý.

Další se hrbili a těla měli zkroucená a ohnutá. Několik jich mělo hrb a neohrabaně a ztěžka se šourali vpřed.

Willovi vyschlo v hrdle, když si uvědomil, že mezi více než třiceti lidmi, kteří proti němu stáli, není nikdo, o kom by se dalo říct, že vypadá normálně. Napadlo ho, zda to nezpůsobila Malkallamova černá magie, a jakmile mu to přišlo na mysl, usoudil, že zřejmě udělali chybu, když bezvládného Ormana přivezli sem. Čaroděj, který dokáže lidi takhle strašně

znetvořit, asi sotva bude chtít pomáhat hradnímu pánovi, aby se vyléčil z otravy, která ho zabíjí.

Když tvorové vystoupili ze stínu stromů, zastavili se, jako kdyby splnili nějaký tichý příkaz. Will si všiml, že fena před ním pomalu usedla na zadní. Vnímal hluboké a nepřetržité varovné mručení v Cukově hrudi. Pochopil, že je to slepá ulička. Po čarodějovi nebylo ani památky, ledaže by to byl jeden z těch zohyzděných tvorů, kteří proti němu stáli na druhém konci paseky – a o tom jaksi pochyboval. Malkallam, podle toho, co o něm zatím slyšel a co viděl, bude spíše stvořitelem těchhle... zrůd... než aby sám byl jednou z nich.

„Hraničáři...“ Xanderův hlas byl tichý a podbarvený strachem. Will na něj pohlédl a mužík kývl směrem k druhé straně paseky. Will sledoval jeho pohled a cítil, jak i jemu se hrdlo stahuje strachem.

Obr se sinalou kůží se začal ubírat přes paseku směrem k nim, jeden těžkopádný krok za druhým. Jak postupoval vpřed, jeho druhové ho tichým mručením povzbuzovali. Will pomalu zvedl luk – ležel na sedlové rozsoše s šípem stále vloženým a připraveným.

„Je to dost daleko,“ řekl tiše. Obr byl v polovině cesty k nim. Udělal další krok. Nyní byl přímo uprostřed paseky a Will pochopil, že ho nemůže nechat přijít blíž. Ty mohutné tlapy by dokázaly jeho, Xandera i Ormana rozsápat na kusy. A nejspíš i jejich koně, uvědomil si.

„Stát,“ řekl, dost hlasitě a víc než ostře. Obr mu pohlédl do očí. Přestože Will seděl na Cukovi, jejich oči byly ve stejné výšce. Obr se zamračil a Will viděl, jak napjal svaly, připravený k dalšímu kroku. Zlehka přitáhl šíp do plného nátahu, instinktivně se zadíval na obrovu hrud', přímo do místa, kde by měl mít srdce.

„Ať jsi velký jak chceš, na tuhle vzdálenost tě šíp prostřelí,“ řekl záměrně klidným hlasem.

Tvor zaváhal. Bylo vidět, jak se zamračený výraz jeho obličeje prohloubil. Zmatek? Vztek? Strach? Bezmoc? Will si nebyl jistý. Pitvorné rysy byly tak zvláštní, že bylo těžké

přesně se v nich vyznat. Podstatné bylo, že obrův postup se zastavil. Slyšel, jak němí pozorovatelé na kraji paseky hromadně vzdychli. Pobízejí ho kupředu? Radí mu, aby zůstal stát? Will opět neměl ponětí.

Co dál, napadlo ho, budeme tu čekat, dokud nezačne padat sníh, a přes paseku zírat jeden na druhého? Vůbec netušil, co by měl udělat. Kdyby šlo jen o něj, svěřil by se Cukovi, aby ho z této situace dostal. Jenže nemohl opustit Xandera a Ormana.

„Hraničáři, podívej!“ rozrušeně zašeptal Xander.

Will odvrátil oči od obra, který pochopitelně upoutával veškerou jeho pozornost. Xander ukazoval na fenu před nimi.

Postavila se na všechny čtyři a přecházela paseku směrem k obrovi. Will se nadechl, aby ji zavolal zpět, ale pak se zarazil a povolil napnutý luk, protože si něčeho všiml.

Jak fena šla, její chlupatý ocas se pomalu kýval ze strany na stranu.

Dorazila k obrovi, zastavila se těsně před ním a on se podíval dolů na ni. Hlavu měla skloněnou, ocas se pořád vrtěl. Zamračení z tváře velkého tvora zmizelo, klesl na kolena a jednu mohutnou tlapu natáhl k feně.

Přiblížila se ještě víc, sedla si mu u nohou a on ji hladil mezi ušima a škrábal pod bradou. Potěšeně přivřela oči, natočila hlavu a olízla mu ruku.

A potom Xander upozornil Willa na další pozoruhodnou maličkost v celém tom pozoruhodném dni.

„On pláče!“ řekl tiše. A opravdu, obrovi po bledých tvářích stékaly slzy. „Víš, já myslím, že je docela neškodný. Díky bohu, žes ho nezastřelil.“

„Musím říct, že souhlasím,“ pronesl nějaký hlas za jejich zády. „Nechtěli byste mi teď říct, co u čerta děláte v mém lese?“

Třicet

Will se otočil v sedle, luk vyjel vzhůru, se šípem v plném nátahu. Vzápětí už podruhé zaváhal. Neměl žádnou představu, jak by měl Malkallam vypadat. Kdyby to jinak nešlo, čekal by, že čaroděj bude poněkud větší než obyčejný člověk – třeba nesmírně vytáhlý a hubený, nebo veliký a odporně tlustý. Určitě by měl na sobě široké černé roucho zdobené temnými záhadnými znaky nebo otáčejícími se slunci a měsíci.

A samozřejmě by měl vysoký, špičatý klobouk, díky němuž by jeho výška dosahovala bezmála deseti stop.

Rozhodně by nečekal malého, štíhlého muže, který bude o palec menší nežli on sám. Měl řídké šedé vlasy sčesané přes počínající lysinu, poměrně velký nos i uši a mírně ustupující bradu. Jeho šat byl prostý, hnědý, podomácku tkaný hábit, spíš mnišská kutna, a navzdory zimnímu počasí měl na nohou sandály.

Největším překvapením však byly oči. Čarodějovy oči by měly být temné a uhrančivé, plné záhadnosti a netušeného nebezpečí. Tyhle byly oříškově hnědé a nepochybně v nich byla jiskra humoru. Will zmateně sklonil luk.

„Kdo jsi?“ zeptal se. Malý muž pokrčil rameny.

„Myslím, že na to bych se měl jako první ptát já,“ řekl mírně. „Konec konců, já jsem tu doma.“

Xander byl ale znepokojený rychle se zhoršujícím stavem svého pána a neměl náladu na plané debaty.

„Ty jsi Malkallam?“ houkl nezdvořile. Malý muž natočil hlavu k tajemníkovi, lehce sevřel rty a zamyslel se nad otázkou.

„Tak mi říkávali,“ prohlásil a žertovné světýlko z očí se mu vytratilo.

„Pak potřebujeme tvou pomoc,“ řekl Xander. „Můj pán byl otráven.“

Malkallamovo ježaté obočí se stáhlo k sobě a hlas získal výhrůžný tón.

„Vy prosíte o pomoc nejobávanějšího čaroděje v tomto kraji?“ ptal se. „Vniknete do mé říše, nevšímáte si mých varování, zahráváte si s hněvem strašlivého Nočního bojovníka, který mě ochraňuje, a ještě se dožadujete mé pomoci?“

„Pokud jsi opravdu Malkallam, tak ano,“ odvětil Xander, nezastrašený výhrůžným proslovem.

Čarodějova obočí se vrátila do původního stavu a muž trochu obdivně potřásl hlavou.

„Odvaha vám rozhodně nechybí,“ prohodil lehčím tónem. „Snad bychom se tedy měli raději podívat na lorda Ormana.“

„Ty víš, kdo to je?“ zeptal se Will, když malý muž přikročil k Ormanovi. Hradní pán se bezmocně kymácel v sedle a tiše něco blábolil. Malkallam se krátce zasmál.

„Jistě že vím, hraničáři,“ řekl. Will poraženě pokrčil rameny. Takhle dopadl jeho pečlivý převlek. Nejdřív Orman a teď Malkallam ho okamžitě odhalili.

„Jak jsi...?“ začal, ale čaroděj ho zvednutím ruky umlčel.

„Nu, žádná alchymie v tom není, že?“ poznamenal rázně. „Posledních pár dní čmucháš po mém lese. Jezdíš na podobném koni, na jakých jezdí hraničáři. Máš luk a po boku nosíš ten velký saxonský nůž – vsadím se, že někde u sebe máš ještě vrhací nůž. Navíc má ta tvoje pláštěnka protivnou

vlastnost, že splývá s okolím. Co jiného bys mohl být? Kejklíř?“

Will otevřel ústa, aby odpověděl, ale slov se mu nedostávalo. Xander však byl méně ochotný být zticha.

„Prosím!“ přerušil je. „Zatímco vy dva tu žvaníte, můj pán možná umírá.“

Malkallamova obočí opět vyletěla vzhůru. „Hraničář a čaroděj,“ poznamenal trochu udiveně, „a on nám říká, že žvaníme. To je mi vskutku odvážný chlapík.“

Při těch slovech však očima prozkoumával Ormanovu tvář. Natáhl ruku a chtěl se hradního pána dotknout, ale nemohl na něj dosáhnout.

„Trobare!“ zavolal. „Nech na chvíli toho psa a sundej mi lorda Ormana dolů.“

Obr neochotně přestal hladit fenu, vstal a kolébal se k Ormanovu koni. Xander sklouzl ze sedla a postavil se mezi svého pána a rozložitou postavu. Will rovněž sesedl, měl pocit, že události se vyvíjejí trochu moc rychle. Vyměnil si s Cukem rozpačitý pohled. Koník jako by pokrčil rameny. *Jak to mám vědět?* říkal ten pohyb. *Já jsem jenom kuň.*

Trobar se zastavil před odhodlanou postavičkou, která mu zastoupila cestu.

„On mu neublíží,“ mírně netrpělivě řekl Malkallam. „Jestli chceš, abych vám pomohl, bude lepší, když ho necháš, aby tvého pána odnesl do domu.“

Xander zdráhavě uhnul Trobarovi z cesty. Trobar přistoupil ke koni, rozvázal provazy, které Ormana držely v sedle, nechal bezduché tělo sklouznout dolů a zachytil ho do náruče. Tázavě pohlédl na Malkallama a ten ukázal k domu.

„Vezmi ho dovnitř, do pracovny.“

Trobar vykročil a bezvládného muže nesl, jako by nebyl těžší než períčko. Xander klusal vedle něj a Will s Malkallamem následovali za ním.

„Zajímavé, to, jak na něj zapůsobil tvůj pes,“ rozpovídal se čaroděj. „Jistě, jako dítě měl ovčáckého psa, než ho vesničané

vyhnali. Ten pes byl jeho jediný přítel. Myslím, že když pes zemřel, zlomilo to jeho nešťastné srdce.“

„Aha,“ řekl Will. Byla to asi nejbezpečnější odpověď, jakou dokázal vymyslet. Malkallam na něj po očku pohlédl. Tak mladý, napadlo ho, a tolik zodpovědnosti. Mladý hraničář se na něj nedíval, a tak se tiše usmál. Ukázal na lavičku na verandě.

„Není nutné, abyste chodili dovnitř, když budu lorda Ormana prohlížet,“ řekl. Will kývl a zamířil k lavičce. Xander se ale vypjal, co nejvýše dovedl.

„Já jdu dovnitř,“ prohlásil. Jeho tón nepřipouštěl žádnou námitku, a Malkallam pokrčil rameny.

„Jak si přeješ. Ale přece jste ho sem přivezli. Je trochu pozdě, abyste se začali strachovat, že mu nějak ublížím.“

„Z toho strach nemám,“ upjatě prohlásil Xander. „Já se jen...“ Nedořekl větu.

Malkallam napjatě čekal, a vybídl ho, aby pokračoval dál. Když to Xander neudělal, čaroděj dořekl za něj: „... ty se jen bojíš, že mu nějak ublížím.“

Xander pokrčil rameny. Přesně to si myslel, jenomže soudil, že by nebylo moudré to říkat, když čaroděje žádá o pomoc.

„Jen si pamatuj, že tě sleduji,“ řekl rozpačitě. Ruka mu sjela k dýce u boku, ale bylo až příliš zřejmé, že není člověkem, který by byl zvyklý používat zbraně. Malkallam se na něj usmál.

„Jsem si jistý, že tvůj pán by na tebe byl hrdý. Jestli se rozhodnu, že mu provedu něco strašného, budu nejdřív muset tebe proměnit v čolka.“

Xander Malkallama několik vteřin upřeně pozoroval a potom usoudil, že pravděpodobně žertuje. Pravděpodobně. Bez dalšího slova následoval čaroděje dovnitř.

Will seděl na lavičce a vděčně se opřel zády o roubenou stěnu domu. Slunce právě začínalo pomalu svítit přes okraj střechy, a když natáhl nohy, příjemně do nich hřálo. Náhle byl vyčerpaný. Rychlý vývoj dnešních událostí, útěk z hradu, hledání Malkallamova obydlí a následné setkání s čarodějem

ho neustále držely v napětí. Teď, když nebylo nic dalšího na práci, se cítil úplně zničený.

Obyvatelé Malkallamova panství ho neustále pozorovali. Snažil se na to nedbat, cítil, že nejsou nebezpeční, jenom zvědaví.

Něco se pohnulo u dveří a Will zvedl hlavu. Obr Trobar vyšel z domu. Rozhlédl se po pasece, uviděl fenu, jak leží a čeká tam, kde ji předtím zanechal, a šel k ní. Poklekl na koleno a něžně ji hladil po hlavě. Fena blaženě zavřela oči a natahovala hlavu k jeho ruce.

„Fena!“ zavolal Will trochu ostřeji, než měl v úmyslu.

Otevřela oči a okamžitě byla ve střehu. Will ukázal na verandu vedle sebe.

„Ke mně,“ řekl.

Vstala, otřepala se a začala pomalu klusat přes paseku k němu. Will se podíval na Trobara a na znetvořeném obličejí neomylně poznal smutek.

„Tak dobrá,“ řekl feně. „Zůstaň, kde jsi.“

Viděl, jak se obrova tvář roztáhla v úsměvu, když se fena opět nechala hladit. Unaveně zavřel oči. Uvažoval, jak zachrání Alyss.

Třicet jedna

A lyss slyšela rozruch na nádvoří pod svým oknem v hlavní věži: výkřiky a klapot koňských kopyt na dlažbě. Došla k oknu a spatřila tři jezdce, jak tryskem ujíždějí k bráně s padací mříží.

Ihned poznala Willa a viděla i to, jak bez míření sestřelil muže s kuší z cimbuří. Za Willem ujížděli další dva muži, jeden z nich se v sedle kolébal, jako by o sobě skoro nevěděl. Překvapeně sebou trhla, protože poznala Ormana.

Co tam proboha dělal? Z chování stráží bylo jasné, že prchal ze svého vlastního hradu. Jen ta představa byla bláznivá!

A Will byl s ním. Zamračila se. Nic nenaznačovalo, že Will jedná pod nátlakem. Ve skutečnosti jel včele, jako by prchající muže vedl. Na chvíli si pohrávala s možností, že Orman skutečně ovládá černou magii a očaroval Willa nějakým kouzlem, aby byl poslušný. Pak tu myšlenku zavrhl. Jako většina vzdělaných lidí na kouzla a čáry ve skutečnosti nevěřila.

Jak jinak se to ale dalo vysvětlit?

Údery kopyt dozněly, výkřiky utichly a výhled na útěk tří jezdců jí zaclonily hradby. Zůstala u okna a dívala se dál na nádvoří. O pár minut později vyrazila za uprchlíky skupinka

pronásledovatelů na koních. Alyss zamyšleně svraštila čelo, když spatřila vysokého muže, který je vedl. Bylo na něm něco povědomého, ale nedokázala ho zařadit. První, co ji napadlo, bylo obléct se a pospíchat dolů, aby zjistila, co se děje. Usoudila, že nejlepší bude zeptat se sira Kerena. Potom se zarazila. Takhle by se lady Gwendolyn nechovala. Lady Gwendolyn byla upovídaná, do sebe zahleděná hlupačka, která by se ani v nejmenším nezajímala o nic, co se netýká účesů, botiček a parády.

A projevovat příliš mnoho zájmu o kejklíře Willa Bartona by rozhodně nebyl dobrý nápad. Stál hodně nízko pod jejím společenským postavením.

„K čertu!“ ulevila si a naprosto negwendolynovsky plácla rukama do nočního stolku. Pak dostala nápad. Ona si nemohla dovolit přílišný zájem, ale žádná taková omezení neplatila pro její sloužící. Rázně vstala a šla ke dveřím vedoucím do předpokoje jejích komnat.

Dvě služebné si tiše povídaly, rovnaly a ukládaly čerstvě vyprané prádlo. Max seděl v rohu a mračil se nad nějakým rukopisem. Když se náhle objevila, všichni tři překvapeně zvedli hlavy a vyskočili na nohy. Předpokoj byla jen místnost bez oken, takže nemohli vidět ani slyšet, co se právě odehrálo na hradním nádvoří.

„Sed'te, sed'te,“ mávala spěšně rukou, aby je uklidnila, a když poslechli, sedla si na podničku volného křesla.

„Lord Orman,“ oznámila zamyšleně, „právě odjel z hradu společně s kejklířem Bartonem. Vypadali, jako když prchají. Vojáci na hradbách se je pokoušeli zastavit. O pár minut později za nimi vyjela skupina pronásledovatelů.“

Sice byli jen služebnictvo, ale byli zasvěceni do mnoha rozhovorů, které Alyss s Willem vedli v několika posledních dnech. A byli chytřejší, než bývá u sloužících zvykem – lidé vybraní pro práci v diplomatické službě takoví být museli.

„Proč by lord Orman musel prchat ze svého vlastního hradu?“ zeptal se Max.

„A proč by mu Barton pomáhal?“ dodala Viktoria, starší z obou dívek. Všichni si uvědomovali, jak je důležité nikdy nepoužívat Willovo pravé jméno a nikdy, vůbec nikdy o něm nemluvit jako o hraničáři. Alyss přisvědčila.

„Já vím. Všechno to vypadá hodně divně. Maxi, chci, abys šel dolů do hlavní síně a zjistil, co se dá. Nedělej to moc okatě, jen se porozhlédni kolem a poslouchej, co se povídá.“

„Dobře, má paní.“ Max vstal, šel ke dveřím a cestou si z odkládacího stolku vzal čapku s pérem.

„Maxi,“ zavolala za ním Alyss a on se zastavil mezi dveřmi.

„Ano, má paní?“

„Buď opatrný.“ Kývl hlavou, vyšel a tiše za sebou zavřel dveře. Alyss viděla, že Viktoria se Sandrou, druhou služebnou, by rády dál rozebíraly podivný obrat událostí. Podle ní ale nemělo smysl omílat celou věc pořád dokola, dokud se nezjistí nic nového. Pokaždé by skončila ve stejně nesnesitelné slepé uličce. Krátce na ně kývla a odebrala se zpět do své komaty. Nechala je, ať si to rozebírají mezi sebou, jak chtějí.

O samotě začala křížem krážem přecházet po místnosti. Navzdory svému předsevzetí si nemohla pomoci a snažila se přijít na to, co se děje. Pokoušela se najít nějaké věrohodné vysvětlení. Třeba se Will vydával za Ormanova spojence, napadlo ji, aby získal víc informací a zjistil, co má za lubem? Téměř okamžitě však takový nápad zavrhl. Podle toho, co od Willa slyšela o jejich dosavadních setkáních, byli si od začátku s Ormanem protivní. To znamenalo, že je malá pravděpodobnost, že by si náhle získal přízeň hradního pána a jeho důvěru.

Třeba Willa nějak omámil? Věděla, že Orman studoval knihy o čarodějnictví a jedech. Ale opět tu myšlenku zamítla. Will nevypadal, že by byl omámený. Jak si všimla, jel v čele.

Zklamaně se přestala pokoušet tu hádanku vyřešit. Na stole vedle křesla leželo vyšívání – přesně něčemu takovému by lady Gwendolyn uchváceně věnovala pozornost. Zdvihla ho a začala jehlu protahovat sem a tam vyšívacím plátnem. Bohužel nesdílela s lady Gwendolyn stejný zápal pro vyšívání a po

několika vlažných pokusech vyzdobit jedno motýlí křídlo se nechtěně píchla jehlou do břicha palce a s tichým zaklením vyšívání odhodila.

* * *

Čas se vlekl. Strašně pomalu. Max se vrátil asi po hodině. Bohužel nezjistil nic, co by Alyss nevěděla. Po celém hradě šla jedna řeč, že lord Orman, jeho tajemník a kejklíř Barton z nějakého důvodu uprchli. Nikdo zřejmě netušil, co je k tomu přimělo. A nikdo nevěděl, proč došlo k pokusu o jejich zadržení. Kejklíř během útěku sestřelil jednoho Kerenova vojáka z hradeb a muž nyní ležel s vážným zraněním v hradní ošetrovně.

„Všichni ostatní jsou zřejmě stejně zmatení jako my, má paní,“ řekl Max. Alyss nespokojeně potřásla hlavou a opět začala přecházet sem a tam. Max si nebyl jistý, zda od něj bude ještě něco chtít, a rozpačitě zakašlal.

„Bude to vše, má paní?“ upozornil na sebe a Alyss se k němu omluvně otočila.

„Jistě, Maxi. Děkuji ti. Můžeš jít.“

Sotva opustil její komnatu, ozvalo se další zaklepání.

„Vstupte,“ řekla, a když se dveře otevřely, s překvapením zjistila, že v nich stojí sir Keren. Zmátlo ji to, protože předpokládala, že Max jí zapomněl cosi říct a vrátil se, a pár vteřin jí trvalo, než se vpravila opět do role lady Gwendolyn. Nebyla si jistá, jestli si Keren té chyby nevšiml.

„Ach, sir Keren,“ řekla a svůdně zatřepetala řasami, „jaké milé překvapení! Pojd'te přece dál!“ Potom hlasitěji zavolala do předpokoje: „Maxi, přines prosím trochu vína! Mám na mysli to dobré galické bílé.“

Max v předpokoji spěchal k servírovacímu stolku, aby donesl víno, zatímco Keren vešel do komnaty, rozhlédl se kolem sebe a spatřil hromady šatů, vlasenek, líčidel a bot, jimiž se lady Gwendolyn zřejmě obklopovala. Alyss ukázala na křeslo u krbu.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji, má paní,“ začal Keren, ale ona mu okamžitě skočila do řeči.

„Ó, vůbec neobtěžujete, sire Kerene, rozhodně vůbec neobtěžujete. Právě naopak, je pro mne potěšením pohovořit si s pohledným mladým rytířem.“ Přihloupě se uculila. „Ale prosím, neprozradte mému snoubenci lordu Farrellovi, že jsem to řekla.“

Keren se nepatrně uklonil. „Vaše tajemství je u mě v bezpečí, má paní,“ ujistil ji.

Zatímco přišel Max a naléval jim oběma víno, Alyss pokračovala v přívalu bezduchého žvanění. Keren ji pozorně sledoval, jak si všimla. Když se krátce odmlčela, aby se nadechla, konečně promluvil.

„Rád bych věděl, lady Gwendolyn, jestli jste asi před hodinou neslyšela nějaký hluk?“

Otevřela doširoka oči, jako by žasla, že o tom Keren ví. „Nu ano, abych řekla pravdu, tak slyšela! Vlastně jsem slyšela pořádný hluk. Výkřiky, cválání koní. Byl to pěkný povyk! Můj sluha Max říká, že jeden ze strážných byl raněn, je to pravda?“

„Bohužel ano. Bylo mi však řečeno, že se zotaví,“ řekl Keren. Alyss se dychtivě nahnula, rukama se opírala o kolena, jako by se snažila ovládnout zvědavost.

„Sire Kerene, povězte mi tedy, co se stalo? Byli to snad zločinci? Zloději? Nebo loupežníci?“

Keren smutně zavrtěl hlavou. „Stalo se něco horšího, má paní. Mnohem horšího. Mám obavu, že to byli zrádcové koruny.“

Alyss se v křesle opřela a její rty vytvořily dokonalé překvapené Ó. Blesklo jí hlavou, že by Kerenovi mohla odhalit svoji pravou totožnost a své poslání. Konec konců, působil důvěryhodně a věděla, že Will se mu užuž chystal svěřit. Někáký instinkt jí však velel mlčet.

„Zrádcové, sire Kerene? Zde na Macindawu? Jak děsivé! Je hrad bezpečný?“ Poslední otázku pronesla s mírně vylekaným výrazem ve tváři. Keren si pospíšil s uklidněním.

„Zcela bezpečný, má paní. Vše máme pod kontrolou. Ale obávám se, že je tu jedna závažná zpráva.“ Udělal přestávku a ona čekala, s očima i ústy dokořán, až bude pokračovat. Napadlo ji, že jestli sebou Keren nehodí, ten přihlouplý výraz už jí zůstane navěky.

„Lord Orman, který byl v zastoupení svého otce pánem a velitelem tohoto hradu, se ukázal v pravém světle jako zrádce.“

„Lord Orman?“ divila se.

Keren zasmušile přisvědčil. „Jak se zdá, má paní, měl v plánu předat na jaře hrad do rukou skotijského vojska. A kejklíř Barton s ním byl spolčený.“

„Ne. On...“ vyhrkla Alyss dřív, než se ovládla. Keren jí však skočil do řeči.

„Bojím se, že je to tak, má paní. Podle všeho v posledních třech týdnech předával lordu Ormanovi zprávy od Skotiů – dokonce ještě předtím, než přijel sem.“

Alyss zavřela ústa. Málem Kerenovi prozradila, že Will je ve skutečnosti hraničář, kterého sem poslali, aby vyšetřil záhadné věci, které se v léně dějí. Kerenova nestoudná lež ji však zaskočila.

Dalo se věřit tomu, co říkal o Ormanovi. Bylo docela možné, že podivínský dočasný vládce se spojil se Skotii. Ale proč Keren lhal o Willově roli ve spiknutí? Uvědomila si, že Keren od ní čeká nějakou odpověď.

„Ale on umí přece tak krásně zpívat,“ vyhrkla. Myslela si, že přesně takovou pitomost by v té chvíli plácla lady Gwendolyn. Kerenova obočí se malinko zdvihla. Nepochybně si to myslel také.

„Přesto všechno, má paní, je to špeh.“

„Nu, děkuji vám, že jste mi to oznámil, sire Kerene. To je příšerná záležitost! Vskutku příšerná! Umím si představit, jak bude můj snoubenec, lord Farrell, vyděšen, až uslyší, jak blízko nebezpečí jsem byla!“

Keren se vsedě mírně uklonil. „Ujišťuji vás, má paní, že nejste v žádném nebezpečí. Naštěstí jsme spiknutí odhalili včas. Pouze lituji, že zrádcům se podařilo uprchnout. Myslel

jsem, že bude nejlepší vám to sdělit, protože jsem si jist, že hluk na nádvoří vás znepokojil.“

„Ovšemže ano, sire Kerene. A děkuji vám, že jste na mne myslel. Cítím se uklidněna, že moje bezpečnost leží v rukou tak statečného a rozvážného rytíře. Budu...“

Ať už měla být cokoli, přerušilo ji další zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ zavolal Keren. Je to od něj trochu troufalé, pomyslela si Alyss, a neodpovídá to tak docela ustaranému rytíři, který ji přišel uklidnit. Začínala o siru Kerenovi pochybovat.

Klika zarachotila a dveře se prudce otevřely. Dovnitř vkulhal nějaký muž. Viděla, že pravé stehno má omotané neumělým obvazem. Hned mezi dveřmi podával zprávu.

„Vzali roha, k čertu s nimi. Ujeli do toho zatraceného lesa.“ Otočil se k Alyss a ona nedokázala potlačit výraz údivu.

Byl to John Buttle.

Třicet dva

Po hodině se Malkallam opět objevil. Will na lavičce na chvíli usnul, protože slunce svítilo pod střechu stále víc a zalévalo ho svým teplem. Trhnul sebou a probudil se, když klika cvakla a štíhlý muž vyšel k němu na verandu. Malkallam si s úsměvem všiml otázky v jeho očích.

„Bude v pořádku,“ řekl. „I když si nejsem jistý, jestli by přežil, kdyby vám to sem trvalo o trochu déle. Jeho sluha je ještě u něj a hlídá ho,“ dodal. Will přikývl. Nepřekvapilo ho, že Xander se rozhodl zůstat po boku svého pána, dokud se neuzdraví.

„Byl tedy otráven?“ zeptal se.

Malkallam přisvědčil. „Přesně tak, otráven. A to obzvlášť odporným jedem, jmenuje se *korkore*. Je téměř neznámý – nenajdeš ho v žádných knihách o bylinách a jedech. Trvá asi týden, než začne působit, takže do Ormanova jídla nebo pití se dostal někdy v posledních deseti dnech. Stačí jedna malá dávka. Řadu dní se nic neděje, ale pak, když si člověk všimne příznaků, je často už pozdě.“

„Jak to, že hradní léčitelé to nepoznali?“ zeptal se Will.

„Jak jsem řekl, ten jed je skoro neznámý. Většina léčitelů o něm neslyšela, a i kdyby ano, neznali by protijed.“

„Ale tys ho znal?“ řekl Will a Malkallam se zasmál.

„Já nejsem jako většina léčitelů.“

„Ne, to nejsi. A co přesně jsi, jestli se můžu zeptat?“

Než Malkallam odpovéděl, pár vteřin Willa upřeně pozoroval. Pak mu rukou naznačil, aby se na lavičky kousek posunul.

„Udělej mi místo, promluvíme si o tom,“ řekl. Usedl vedle Willa a rozhlédl se po pasece. Trobar si ještě pořád hrál s fenou, házel jí kožený míček a ona ho aportovala. Pokaždé, když ho našla a přinesla zpátky, si ho položila před čenich mezi přední tlapy, zvedla zadek a nabízela Trobarovi, aby si míček vzal. Většina ostatních obyvatel Malkallamovy malé usedlosti zmizela, když Will spal. Ti zbylí se věnovali plnění nudných každodenních úkolů a přinášeli vodu nebo řezali a rovnali dřevo na otop.

„Tak začneme,“ řekl Malkallam. „Co o mně víš?“

„Co vím?“ opáčil Will. „Hodně málo. Slyšel jsem samozřejmě různé zvěsti: že jsi čaroděj, že jsi převtělením černého mága Malkallama, který před více než sto lety zahubil Ormanova předka. Slyšel jsem, že tvým domovem je Grimsdellský les a že se v něm vyskytují podivná zjevení, úkazy a zvuky. Něco z toho jsem viděl a slyšel i já sám.“

„Ano,“ zamyšleně řekl Malkallam, „navštívil jsi můj les v noci před několika dny, že? A tebe nepolekal strašlivý Noční bojovník?“

„Byl jsem strachy bez sebe,“ přiznal Will.

„Ale přišel jsi znova.“

Will se smutně pousmál. „Ne v noci. Za denního světla. Tehdy jsme zjistili, že ty přízraky vznikají za pomoci obří laterny magiky.“

Malkallam povytáhl obočí. „Velmi dobře,“ pochovalil. „Jak jsi na to přišel?“

„Napadlo to Alyss. Našla spálená místa v trávě, tam, kde stála svítilna.“

„Předpokládám, že Alyss je ta mladá dáma, která tě tenkrát doprovázela?“ zeptal se Malkallam. Svraštil čelo. „Co se s ní stalo?“

„Je pořád na hradě,“ řekl Will.

Malkallam zvedl obočí. „Tys ji tam nechal?“

Will se zatvářil vážně. „Ne na dlouho,“ prohlásil. Očividně to pro něj bylo bolestné téma, ale Malkallam ho gestem ruky uklidňoval.

„Na to je času dost. Pochopil jsem, že je to pozoruhodná mladá dáma.“

„To je. Ale byla řeč o tobě,“ připomněl Will, protože usoudil, že už dost dlouho mluvili o něčem jiném.

Malkallam se na něj usmál. „To byla. Nu, jak jsi možná uhodl, nejsem žádný čaroděj. Býval jsem léčitel.“ Jeho hlas zvážněl. „Byl jsem ve skutečnosti velmi dobrý léčitel.“ Při vzpomínání na minulost několikrát pokýval hlavou. „Život se mi tehdy skutečně líbil. Měl jsem pocit, že dělám něco užitečného.“

„Co se stalo, že se to změnilo?“ ptal se Will.

Malkallam vzdychl. „Někdo zemřel,“ řekl. „Byl to patnáctiletý chlapec, velice milý mládenec, kterého měl každý rád. Měl obyčejnou horečku a rodiče ho přivedli ke mně. Takovou věc jsem léčil nesčetněkrát – mělo to být jednoduché. Až na to, že bylinky, které jsem mu dal, u něj nezabraly. Spíš naopak, jeho tělo je nesneslo a do večera zemřel.“

Hlas se mu trochu třásl a Will na něj rychle pohlédl. Malkallamovi se po tváři kutálela osamělá slza. Všiml si Willova pohledu, podíval se na něj a utřel slzu rukávem.

„Někdy se to stává, víš. Lidé zemřou, aniž by bylo vůbec jasné proč.“

„A vesničané dávali vinu tobě?“ hádal Will.

Malkallam přikývl. „Ne hned. Začalo se o tom šuškat. Byl ještě jeden člověk, který chtěl být léčitelem místo mě. Jsem si jistý, že on začal ty řeči šířit. Tvrdil, že jsem chlapce nechal zemřít. Postupně jsem zjistil, že ke mně chodí méně a méně lidí. Chodili k novému léčiteli.“

„On si nechával za své služby platit, že?“

Malkallam přisvědčil. „Samozřejmě. Já to dělával také. I léčitel musí přece jíst. Ty zkazky byly čím dál divočejší, a když ve vesnici někdo umřel po návštěvě u druhého léčitele, on měl po ruce příhodnou výmluvu – řekl, že jsem nemocného očaroval.“

„To je směšné,“ poznamenal Will. „Snad mi nechceš namluvit, že lidé tomu věřili?“

Malkallam pokrčil rameny. „Byl bys překvapen, čemu všemu lidé věří. Obvykle je to tak, že čím větší a nepravděpodobnější je lež, tím víc jsou ochotní jí uvěřit. Často platí: to je tak neslýchané, že to musí být pravda. V každém případě si lidé začínali po straně šeptat, kdykoli jsem šel kolem. Vrhali na mě nenávistné pohledy, a tak jsem se rozhodl, že mému vlastnímu zdraví prospěje, když vesnici opustím. Jednoho dne jsem se tiše vytratil a odešel jsem do Grimsdellského lesa. Řadu měsíců jsem bydlel ve stanu a stavěl jsem tenhle dům. Věděl jsem, že místní lidé se budou bát jít za mnou do lesa. Konec konců, věřilo se, že Malkallam měl své doupě právě zde.“

„Proč sis vzal jeho jméno?“ chtěl vědět Will a léčitel se jízlivě zasmál.

„Já si ho nevzal. Lidi mi ho dali,“ řekl. „Jmenuji se Malcolm. Když jsem zmizel, vesničané si dali dvě a dvě dohromady a vyšlo jim sedm. Usoudili, že Malcolm zní až podezřele podobně jako Malkallam. Pak už zbývalo jen málo, abych se pro ně stal odporným čarodějem, který se vrátil ze světa mrtvých.“

Musím přiznat, že jsem té skutečnosti využil pro vlastní ochranu. Vyrobil jsem přízraky a triky, které jsi viděl. Když někdo sebral odvahu a vydal se do Grimsdellského lesa, rychle ji poztrácel, jakmile spatřil mého Nočního bojovníka nebo uslyšel hlasy.“

„Jak jsi dělal ty hlasy?“ otázal se Will. „Když jsem je slyšel, zdálo se mi, že přicházejí ze všech stran.“

Malcolm se usmál. „Ano. Je to docela působivé, že? Dělá se to pomocí řady dutých rour umístěných mezi stromy. Do jednoho konce mluvíš a hlas se nese ke druhému konci, který je rozšířený do zvonu jako u trubky a zvuk zesiluje. Obvyčně ho dáváme do dutiny ve stromě, aby nebyl vidět. Hlas obstarává tamhle Luka.“

Ukázal na muže, který sbíral klestí na druhém konci paseky. Měl mohutný trup, ale nohy, které ho držely, byly krátké a pokroucené, takže místo chůze se nemotorně belhal. Jedno rameno měl ošklivě přivrbené a rysy v obličeji zkřivené ke straně. V neúspěšném pokusu zakrýt ohyzdnost si nechal narůst plnovous a dlouhé vlasy.

„Má ten nejúžasnější hlas,“ pokračoval Malcolm. „Díky mohutně klenutému hrudníku vyslovuje zřetelně a hlasitě a slovům dodává ten výhrůžný tón. Ale pochop, že není zvyklý, aby mu lidé odpovídali. Když jsi tenkrát v noci začal mávat tím svým velkým nožem, pořádně jsi ho vylekal.“

„On mě mnohem víc, to mi věř,“ prohlásil Will a upřeně mrzáka sledoval. „Pověz, odkud se tihle lidi vzali? Luka, Trobar a ti ostatní?“

„Počítám, že sis myslel, že jsem je stvořil?“ řekl Malcolm a po rtech mu přeběhl trpký úsměv. Will se na lavičce nepohodlně zavrtěl.

„Tedy... něco takového mě opravdu napadlo,“ připustil.

Malcolmova tvář zesmutněla. „Ano. Lidé je občas zahlédnou a myslí si to samé. Tohle jsou moji mrzáci. Moje stvůry. Moje obludy... Pravdou je, že jsou to vyvrženci. Obvyční lidé, které v jejich rodné vesnici nechtějí, protože nevypadají normálně. Vypadají jinak, nebo jinak mluví či chodí. Někteří se tak narodili, jako třeba Trobar a Luka. Jiní byli popáleni, opaření nebo zmrzačení při nějakém neštěstí a lidé se rozhodli, že je vedle sebe prostě nechtějí.“

„Jak se k tobě dostanou?“ zeptal se Will a léčitel pokrčil rameny.

„Chodím a hledám je. První byl Trobar. Našel jsem ho náhodou, když mu bylo osm. To bylo před osmnácti lety.

Vyhnali ho z vesnice, protože tolik vyrostl. Vyhnali ho do lesa, aby tam zemřel. Chtěl si s sebou vzít psa. Byl to jeho jediný přítel na světě. Psovi nevadilo, že chlapec je ošklivý a znetvořený. Měl ho rád, protože Trobar měl rád jeho. Psi takoví jsou. Netrpí předsudky.“

„Co se stalo s tím psem?“ zeptal se Will. Tušil, že odpověď zná.

„Samozřejmě se snažil chlapce bránit a jeden z vesničanů ho zabil. Trobar donesl psa do lesa a oni nakonec pronásledování vzdali. Když jsem chlapce našel, držel mrtvé tělo psa v náručí a plakal. Společně jsme psa pohřbili a chlapce jsem přivedl sem. Pak, během let, se k nám přidávali další a další. Viděli jsme, jak je vyhánějí z vesnic, a přivedli jsme je sem. Někdy potřebovali léčbu, kterou jsem jim mohl poskytnout díky svým bylinkám a mastím. Jindy zas potřebovali jiný druh léčení.“

„A to jim také poskytuješ?“ zeptal se Will a Malcolm přisvědčil.

„Snažím se. Často jim stačí, když vědí, že někam patří. Že existují lidé, kteří je nesoudí podle toho, jak vypadají. Pochop, chce to čas. Je mnohem snadnější vyléčit rány na těle než na duši.“

Will potřásl hlavou a přemýšlel o Malkallamově příběhu. „Takže ty se skoro dvacet let staráš o tyhle lidi a venkované tě pořád považují za zlého čaroděje?“

Malcolm pokrčil rameny. „Myslím, že částečně je to moje chyba. Pomohl jsem ten dojem vytvořit, aby mi lidi z vesnic dali pokoj. Jenže v posledním roce si zřejmě ještě někdo uvědomil, že by mohl pověst o Malkallamovi využít ve svůj prospěch.“

„Keren?“ zeptal se Will a Malcolm přikývl.

„Už to tak vypadá. Otázkou je, co si od toho slibuje.“

„Jakmile to zjistím,“ pevně řekl Will, „dám ti určitě vědět.“

Třicet tři

Buttle přejel Alyss pohledem a ona v křesle na chvíli ztuhla. Co ten tady proboha dělá? Poznal ji? Otázka jí prolétla hlavou a Alyss musela vynaložit veškeré herecké umění, aby udržela přitroublý výraz lady Gwendolyn.

„Pardon, že obtěžuji,“ řekl hrubě. Jeho tón oznamoval, že je mu úplně ukradené, jestli mu to promine, nebo ne. Obrátil se opět ke Kerenovi, i když trochu zamračeně. Ta holka mi někoho připomíná, pomyslel si.

„Myslel jsem, že to budete chtít hned vědět. Řekli mi, že jste tady s...“ Palcem ukázal směrem k Alyss.

„Lady Gwendolyn,“ řekl mu Keren. „Lady je na hradě na návštěvě, je snoubenkou lorda Farrella z Gortu.“

V jeho hlase zazněl varovný podtón. *Moc toho před ní neříkej.* Alyss to vycítila. Nasadila hloupý úsměv a unyle natáhla ruku, hřbetem vzhůru, směrem k Buttlovi.

„My dva se asi ještě neznáme, pane,“ řekla. Buttlova přechodná nejistota ohledně Alyss zřejmě vyprchala. Chvíli na ruku hleděl a nevěděl, co s ní má dělat. Dvorný muž by ji pochopitelně v náznaku polibku zvedl k ústům, jenže Buttle dvorný nebyl. Keren se opět ujal slova.

„Lady Gwendolyn, toto je John Buttle, jeden z nových členů mé družiny.“

Buttle zřejmě konečně usoudil, že by měl něco provést s Alyssinou nastavenou rukou. Uchopil ji, nijak zvlášť šetrně, do své tlapy a potřásl s ní.

„Rád vás poznávám,“ prohlásil se šarmem hodným kozla.

„Je mi potěšením,“ půvabně odvětila Alyss. „Takže, pane Buttle, vy jste pronásledoval ty zrádce? Jaká statečnost!“ Zatřepetala na něj řasami.

Buttle se trochu zamračil. „Zrádce, lady?“ opáčil a zaváhal. Nejistě pohlédl na Kerena.

„Právě jsem lady Gwendolyn vyprávěl,“ sděloval Keren významně, „jak lord Orman a ten kejklíř měli v úmyslu předat hrad Skotiům.“

Buttle se zamračil ještě víc. Chvilí mlčel a potom, jen o vteřinku příliš pozdě, se mu ve tváři objevilo pochopení.

„Jakže? Aha... jo. Jo, to je pravda. Zrádci, jasně. Jak povídám, naštěstí jsme na ně kápli včas. Protože kdyby ne, už byli připravený –“

„Ano, ano, jsem si jist, že lady Gwendolyn nechce slyšet všechny ty špinavé podrobnosti,“ přerušil ho rychle Keren. Moc nevěřil, že Buttle by si dokázal vycucat z prstu příběh, aniž by to zpackal. Bylo lepší nic nerozvádět. Alyss si chvatného zásahu všimla a uhodla, proč k němu došlo. Nesmírně se jí ulevilo, že se Kerenovi nesvěřila se svým tajemstvím. Na hradě Macindawu bylo podle všeho mnoho věcí jinak, než se původně zdálo.

„Propána, pane Buttle, vy jste asi zraněn!“ zvolala. „Krev vám brzy začne ukapávat tady na koberec!“

Buttle sjel očima k hrubému obvazu na stehně, jímž prosakovala krev. S tichým zaklením ho utáhl. Zdálo se, že po prvním zvědavém pohledu považuje Alyss za to, zač se vydává, a jí se dýchalo volněji. Konec konců, uvědomila si, od té doby, co ji viděl, uplynula řada týdnů a tenkrát měla rozpuštěné vlasy. Dnes je měla stočené do pevného uzlu a na něm posazený špičatý klobouk se závojem. Byla to nejnovější

móda, jak Alyss věděla, i když jí osobně připadala směšná. Chápala však velice dobře, jaký význam má jiný účes, když se jedná o přestrojení. Navíc byla i úplně jinak oblečená. Měla na sobě načančané dlouhé šaty, ověšené ozdobami a jemnými krajkami, s legračně širokými a rozevlátými rukávy a vyšperkované všude, kde to šlo. Jako kurýrka nosila jednoduché krátké bílé šaty.

Celkový dojem doplnila tím, že svůj přirozeně hlubší hlas posadila o oktávu výš a napodobovala mírně hašteřivý tón vyšších vrstev, který se k někomu jako lady Gwendolyn přirozeně hodil.

V důsledku toho se Alyss začala cítit jistěji. Snad až příliš. Jenže tady se jí otvírala možnost, jak se něco dozvědět.

„Zrádce Orman vás sekl mečem?“ zeptala se s předstíraným zájmem. Buttle posměšně zasupěl.

„Ten knihomol? Ten by nedokázal zvednout meč, aby zachránil svůj ubohý život. Ne, udělal to ten zatracený kejklíř, čert vem tu jeho všivou kůži!“

„Neklej, Buttle,“ varoval ho Keren. Buttle na něj nechápavě pohlédl a Keren kývl směrem k Alyss.

„Nojo... Dáma promine. Tak nebo tak, ten zbabělej malej lotr mě střílel. Nechtěl se proti mě postavit jako chlap. Schoval se a na nějakejch čtyři sta nebo pět set kroků mi prohnal stehno šípem.“

Určitě minul to, na co mířil, pomyslela si Alyss. Jaká škoda.

„Čtyři sta kroků?“ zapochyboval Keren. „To je nějaká dálka.“

Buttle pokrčil rameny. Byl z těch, kteří vždycky přehánějí.

„No, tak čtyři sta možná ne. Ale dálka to byla hodně velká. To není žádný kejklíř, dejte na moje slova. Nikdy jsem neviděl kejklíře, aby uměl takhle střílet.“

V Alyss trochu zatrnulo.

„Mně připadal jako znamenitý kejklíř,“ prohlásila v naději, že převede řeč na méně nebezpečné téma. Kdyby Buttle uvěřil, že Will je kejklíř, nehloubal by nad tím, že by mohl být něčím

jiným – například hraničářem. Protože kdyby takové podezření pojal, mohl by začít podezírat i ji. Otočila se ke Kerenovi.

„Přece měl velmi příjemný hlas, že, sire Kerene?“

Keren zamyšleně pokýval hlavou. Předtím ho nenapadlo pochybovat o Bartonově osobě nebo obživě. Podle toho, co viděl, se ten člověk choval docela jako normální kejklíř.

„Určitě vypadal dost věrohodně,“ souhlasil. „A i pes byl vycvičený pro vystupování.“

Ach bože, pomyslela si Alyss. Buttle s mírným zájmem zvedl hlavu.

„Pes? Co to bylo za psa?“

Keren odmítavě mávl rukou. Jako by tím říkal, že to vážně není důležité.

„Ale, měl s sebou černobílou ovčáckou fenu. Při vystoupení také účinkovala.“

Ach bože, pomyslela si znovu Alyss. Buttle v hlubokém soustředění stáhl obočí a dával si vše dohromady. Obratný lukostřelec, vlastně mnohem víc než obratný. A černobílý ovčácký pes. Náhle vykročil směrem k Alyss, prudce natáhl ruku a ukázal na ni. Už začínal tušit, koho mu připomíná.

„Vstaňte!“ požadoval. Keren ho sledoval s výrazem blízkým zděšení. Tomu člověku zřejmě přeskočilo.

Alyss na Buttla hleděla s pohrdavým úsměvem, jak se slušelo na urozenou dámu, které se snaží poroučet obyčejný kmán.

„Jak prosím, pane Buttle?“ řekla velice důstojně. Obrátila se ke Kerenovi: „Věru, sire Kerene, až se můj snoubenec dozví o tom –“

„Vstaňte!“ opakoval Buttle a teď na ni zakřičel. Keren povstal, přešel k němu a chytil ho za ruku.

„Buttle, co to do tebe proboha vjelo?“

„Já věděl, že ji znám. Mně na ní hned přišlo něco divného!“ prohlásil.

Alyss zůstala sedět, navenek klidná, na tváři lehce pobavený a pohrdlivý výraz. Moc dobře věděla, proč Buttle chce, aby

vstala. Tělesná výška byla jedinou věcí, kterou nedokázala skrýt.

„Sire Kerene, mohl byste tohoto muže poslat pryč z mých komnat?“

Dveře předpokoje se otevřely a Max, znepokojený Buttlovými výkřiky, nahlédl dovnitř.

„Má paní?“ ptal se. „Je všechno v pořádku?“

Ruku držel těsně u dýky. Alyss mu pokynula, aby odešel. Šarvátka bylo to poslední, co potřebovala. Měla na dosah jen dva ozbrojené muže, a kdyby došlo k boji, stáli by proti drtivé přesile. Jedinou šancí bylo vylhat se z toho.

„Nech nás, Maxi. Sir Keren si s tím neotesancem poradí,“ řekla. Max pochybovačně obhlížel komnatu. Zachytila jeho pohled a kývla, téměř neznatelně. Pokrčil rameny, stáhl se a zavřel za sebou dveře.

Keren se postavil mezi Buttla a Alyss. Kvůli trapnému výstupu se na svého přísluhovače velice zlobil. Lady Gwendolyn měla zhruba za týden odjet. Kdyby však byl nucen ji zadržovat, její snoubenec by ji mohl hledat – pravděpodobně s oddílem ozbrojenců. To bylo to poslední, co v tuto chvíli Keren potřeboval, když byl se svým plánem tak blízko úspěchu.

„Buttle,“ řekl velice klidně, „varuji tě. Zmlkni a vypadni odsud. Hned!“

Jenže vysoký vousáč zavrtěl hlavou dřív, než Keren stačil rozkaz dokončit.

„Není to žádná šlechtična!“ prohlásil. „Už jsem ji předtím viděl, já to vím. Jen ať si stoupne!“

Keren se omluvně obrátil k Alyss a pokrčil rameny.

„Lady Gwendolyn, možná kdybyste tomu muži vyhověla...,“ začal, ale ona rozhořčeně zavrtěla hlavou.

„Nic takového neudělám!“ odmítla. Keren váhal, v očích se mu náhle objevila pochybnost. Buttle se toho chytil, protože mu konečně všechno do sebe zapadlo.

„Je to kurýrka!“ zvolal vítězoslavně. „Viděl jsem ji dole na jihu! A byla s hraničářem!“

Keren se zatvářil vysloveně polekaně. „S hraničářem?“ ujišťoval se a Buttle několikrát přikývl.

„Ať si stoupne. Uvidíte sám. Je skoro tak vysoká jako já!“

Keren se otočil k Alyss. „Vy jste dost vysoká,“ řekl zamyšleně. „Prosím, udělejte, oč vás Buttle žádá. Vstaňte.“

Alyss si v duchu povzdechla. Věděla, že prohrála. Mohla by se ještě pár minut vytáčet, ale Keren už pojal podezření. Půvabně vstala a slyšela, jak Buttle vítězně vyjekl.

„Je to ona!“ zvolal. „Já to věděl. Já věděl, že jsem ji už viděl. Teď, když stojí, je všechno jasný. A vsadím se, že kejklíř Barton není kejklíř o nic víc než já. Vsadím se, že je to její hraničářskej přítelíček!“ Opět zapátral v paměti a snažil se vybavit si útržky rozhovoru, který tajně vyslechl tenkrát u chaty. „Jak jsi mu to říkala? Will! Tak to bylo!“

„Will?“ Kerena ta novina s konečnou platností zaujala. „A nejmenuje se tak i ten kejklíř? Jaká náhoda! Lady Gwendolyn, myslím, že nám musíte něco vysvětlit.“

Třicet čtyři

Poté, co se Will postaral o koně a zavedl je do Malcolmovy malé stáje, byli s Xanderem pozváni, aby s léčítelem zasedli k pozdnímu obědu.

Jedlo se víceméně potichu, přestože Malcolm byl úžasný hostitel a opakovaně se pokoušel hosty přimět k hovoru. Xander se však očividně stále bál o svého pána a pořád odcházel od stolu, aby se podíval, jak na tom je.

„Ujišťuji tě, že bude v pořádku,“ řekl mu Malcolm, když se zvedal popáté. Xander se zastavil u dveří do Ormanova pokoje.

„To říkáš ty.“ Nato odešel a zjistil, že Orman pokojně spí. Malcolm se zlehka usmál.

„Je to takový malý nebojsa, že? I když si myslel, že jsem možná čaroděj, pořád se mi chtěl stavět na odpor,“ poznamenal. „Doufám, že Orman ví, jakého dobrého služebníka v něm má.“

Will byl však hluboce pohroužen do vlastních úvah a neodpovídal. Malcolm na něj zvědavě pohlédl.

„Jídlo ti nechutná?“ zeptal se.

Will zamumlal cosi nesrozumitelného.

Malcolm mírně nakrčil čelo. „Samozřejmě, u nás se jí prostě. Ale jídlo je dobré. Pěstujeme si ho na střeše domu a víno vyrábíme sami – z dýní.“

Will opět něco zamumlal, myšlenkami bloudil jinde. Malcolm pokračoval, nepatrně silnějším hlasem.

„Pochopitelně, že někdy oknem proskočí medvěd přímo na stůl a jednou jedna zlá čarodějnice podpálila polévku, ale jinak se tu při jídle nic moc neděje.“

„Mmmm,“ zahučel Will, ale po několika vteřinách si uvědomil, že Malcolm na něj upírá zrak. Provinile zvedl hlavu.

„Co prosím?“ zeptal se. „Neslyšel jsem, co říkáš.“

Malcolm si oddechl úlevou, že konečně upoutal hraničářovu pozornost.

„Ne,“ řekl, „to rozhodně ne. Plácal jsem ty nejhoupější nesmysly, a ty sis toho ani nevšiml.“ Usmál se, aby Will věděl, že mu to nezazlívá, a potom dodal: „A já naopak doufal, že si hezky popovídáme.“

Will se nepohodlně zavrtěl. „Omlouvám se,“ řekl, „já mám teď plnou hlavu jiných věcí.“

„Třeba by pomohlo, kdyby ses svěřil,“ navrhl Malcolm. „Uvidíš, že jsem dobrý posluchač. Neuškodí poslechnout si mínění někoho jiného.“

Will vděčně přisvědčil. Hraničářský výcvik ho naučil přemýšlet a jednat samostatně. Věděl však, že občas může být užitečné slyšet jiný názor.

„Především,“ začal, „nechápu, kde se tu vzal Buttle.“

„To je ten, kterého jsi viděl na hradě těsně předtím, než pro tebe poslal Orman?“

Will přikývl. „Ano. Ale on by měl správně být stovky mil odsud. Daroval jsem ho Skandijcům k lodnímu nákladu jako otoka.“

Malcolмова obočí se mírně zvedla. „Tys ho daroval?“ zeptal se a Will vážně přisvědčil.

„Prodat ho by bylo proti zákonu,“ odvětil. Malcolm několikrát moudře pokýval hlavou.

„Jistě. Myslím, že darování odpovídá zákonu mnohem víc.“ Odmlčel se a čekal, jestli bude následovat nějaká reakce, ale žádná nepřišla. Tenhle mladík má opravdu velké starosti, pomyslel si. Potom dodal: „Třeba ti tvoji Skandijci opět přistáli u břehu. Zeptám se, jestli se v kraji neobjevili Skandijci. Moji zdejší přátelé se dostanou do všech končin a jejich pozornosti neunikne skoro nic. Velmi dobře se vyznají v umění vidět a nebýt viděn.“

„Tady jsme moc daleko od moře,“ zapochyboval Will. Malcolm přitakal.

„Asi padesát mil. Jenže řeka Oosel vede od pobřeží do vnitrozemí a je mnohem blíže. A kdybys měl v tuhle roční dobu přistát u břehu, chtěl by ses dostat hodně daleko od bouří, které bičují východní pobřeží. Samozřejmě,“ pokračoval a začal z jiného konce, „že otázkou vlastně není, jak se sem dostal, ale co se chystá provést.“

„Ať je to cokoli, nebude to nic dobrého,“ poznamenal Will. „Ten člověk je loupežník a pravděpodobně i vrah. Dohání mě k šílenství, když si pomyslím, že Alyss je pořád na hradě s ním. Je v hrozném nebezpečí.“

„Třeba ji nepoznal,“ řekl Malcolm. „Podle toho, co jsi říkal, od posledního setkání s ním podstatně změnila svůj vzhled.“

Will potřásl hlavou. „Problém je, že je tak vysoká. Moc málo dívek je tak vysokých jako Alyss a ona vždycky v davu vyčnívá. Nemůžu riskovat, že ji už nepoznal.“

Otočil se, protože zaslechl, že se dveře Ormanova pokoje tiše zavřely a Xander se vrací ke stolu od svého pána. Malý tajemník zaslechl několik posledních slov. Cítil se poněkud provinile, že nedokázal Willovo varování vyřídit Alyss.

„Jestli ji poznal,“ řekl, „budeš potřebovat vědět, kam ji zavřeli. Asi sotva ji nechají v dosavadních pohodlných komnatách.“

„Ať je kde je, já ji odtamtud dostanu,“ prohlásil Will a Malcolm zamyšleně sklonil hlavu.

„To tam chceš jen tak vejít a odvést ji?“ zeptal se. Will na něj upřel pevný pohled.

„Mám svoje cestičky,“ řekl prostě. Malcolm v těch očích viděl odhodlání a pochopil, že tohle je skutečně velmi schopný mladý muž.

Přestože Malcolm žil po léta samotářsky ve zdejší les, sledoval pečlivě, co se děje ve světě mimo něj. A slyšel spoustu zkazek a historek o tajemném hraničářském sboru. Vždycky si myslel, že jsou hodně nadsazené – a nikdo nevěděl lépe než on, jak se dá všechno zveličit a nafouknout. Teď si uvědomil, že ty zkazky možná mají k pravdě blíž, než si myslel. Poškrábal se v rozčuchaných vousech. Xander znovu usedl na své místo u stolu a pustil se do jídla s větší chutí než předtím. Malcolm si toho všiml.

„Předpokládám, že lord Orman se má dobře?“ prohodil. Xander s plnými ústy přisvědčil.

„Spokojeně odpočívá,“ řekl. Pak se přece jen zatvářil trochu omluvně. „Díky za to, co jsi udělal,“ dodal a Malcolm skromně pokrčil rameny. Xander obrátil pozornost k Willovi.

„Jestli máš v plánu vrátit se na hrad,“ řekl, „možná by se ti hodilo pár zasvěcených informací.“ Na rozdíl od Malcolmův o hraničářích něco málo věděl a vůbec nepochyboval, že Will se dokáže dostat zpátky do Macindawu.

Will se na něj zkoumavě zadíval. „Mám za to, že pokud odhalili její pravou totožnost, bude v žaláři. Na Macindawu je žalář, že?“

„Je,“ potvrdil Xander. „Ale v tuhle roční dobu bývá zatopený vodou. Vsadím se, že jestli ji uvěznili, bude ve věžní cele. Ta je přímo na vrcholu hlavní věže a dá se k ní dostat mnohem hůř než do žaláře. Nahoru vede jen jedno schodiště, takže je snadné ho hlídat.“

Will o jeho slovech uvažoval. Pomyslel si, že to zní rozumně. Do hradního žaláře se často dalo dostat několika způsoby. Ale věž byla něco úplně jiného.

„Třeba,“ ozval se Malcolm, „bys mohl prozatím od svého plánu upustit a doufat, že tvoji přítelkyni neodhalili?“

Will však zavrtěl hlavou dřív, než léčitel větu dořekl.

„Ne,“ prohlásil pevně. „Dostanu ji ven. A provedu to dnes v noci.“

„Jak?“ ptal se Malcolm. „Měj rozum. Potřeboval bys oddíl ozbrojenců, aby sis probojoval cestu po schodech do takové věže.“

„Já neměl v úmyslu jít po schodech,“ řekl mu Will.

* * *

Will přitáhl otěže těsně pod hřebenem hory, která je oddělovala od hradu. Xander a Malcolm vedle něj také zastavili koně. Malcolm jel na statné bílé kobyle, chované spíše pro přátelskost než pro rychlost. Kdyby museli náhle prchat, pomyslel si Will, bylo by pro léčitele lepší slézt a spolehnout se na vlastní nohy.

„Koně necháme tady,“ řekl. „Kdybychom jeli dál, byli bychom příliš nápadní.“

Sesedli a Xander přivázal svého a Malcolmova koně k malému stromku. Pohlédl tázavě na Cuka a Will zavrtěl hlavou.

„Není třeba,“ řekl. Cuk zůstane stát tam, kde mu řekne. Ale kdyby ho Will potřeboval, na zapískání přiběhne. Kdyby k tomu došlo, Will chtěl, aby se koník mohl pohybovat volně a nebyl uvázan u stromu. Pohládl ho po nozdrách a byl odměněn tichým zaržáním.

Ted' bud' opatrný, jako by koník říkal. Will měl často dojem, že Cuk si myslí, že jeho pán není v bezpečí, když on není nablízku, aby na něj dohlédl.

„Nech toho, ty škarohlíde,“ usmál se na koníka. Pak si přitáhl pláštěnku k tělu a vyrazil, Malcolm a Xander pár kroků za ním. Oba se spokojeně nechali vést. V tomto oboru se Will vyznal mnohem lépe než oni. Když Will dorazil na hřeben, přikrčil se a oba společníci jeho pohyby nešikovně napodobili. Necelých dvě stě kroků před nimi čněla temná masa hradu Macindawu. Stromy odsud až ke hradu byly vykáceny před mnoha lety a zbyl jen nízký podrost, tak aby si obyvatelé hradu

mohli všimnout každého hrozícího útoku. Jinde to bylo stejné, až na západní stranu, kde hustý les sahal do vzdálenosti pětasedmdesáti kroků od hradeb. Bujný porost by však útočícímu vojsku natolik ztížil rychlý a sevřený postup, že původní stavitelé hradu ponechali husté lesy jako přírodní překážku.

Will poklekl na koleno a zkoumavě pozoroval hrad. Byl to léty zakořeněný zvyk, držet se při zemi, jakmile vystoupí na kopec, i když tady nebyla obava, že by někdo zahlédl jeho obrys proti obloze. Hradby se tyčily nad nimi, takže za zády měli krajinu, a ne oblohu. Sníh ležící všude kolem odrážel pochopitelně mnohem víc světla, než bylo Willovi po chuti. Věřil však, že se dokáže dostat ke hradu nepozorovaně. S Xanderem a Malcolmem to ovšem bylo něco jiného.

„Dál už nechod'te,“ sdělil jim tiše. Xander souhlasně pokýval hlavou.

„Ode mě neuslyšíš žádnou námitku,“ řekl. Přikrčil se vedle Willa, přimhouřil oči a upřel je na hrad.

„Tamhle,“ ukázal. „Vidíš to světlo úplně nahoře ve věži?“

Will se podíval, kam Xander ukazuje. Hlavní věž stála uprostřed hradu a převyšovala ostatní věže umístěné v rozích hradeb. Na samém vrcholu se věž zužovala do rozměrů velkého pokoje, s římsou okolo. Tím bude všechno pohodlnější, pomyslel si. V nejvyšší části viděl matný čtverec žlutavého světla, zřejmě okno. I na jiných místech věže byly osvětlené body – označovaly další obydlené místnosti.

„To je ta věžní cela?“ zeptal se a Xander přisvědčil.

„Je na nejvyšším poschodí ve věži,“ řekl. „A já bych se vsadil, že tvoje přítelkyně je právě tam. Do dnešního rána byla prázdná.“

„Říkáš, že v oknech jsou mříže?“ poznamenal Malcolm a Xander se k němu otočil. Will měl pocit, a nikoli poprvé, že Xander není tak zcela přesvědčen o léčitelových dobrých úmyslech.

„Co by to bylo za vězení, kdyby tam nebyly?“ opáčil tajemník. Malcolm se na něj dlouze zadíval, ale rozhodl se uštěpačnou poznámku přejít.

„Jsou to vodorovné tyče, nebo svislé?“ zeptal se. „Nebo obojí?“

„Svislé,“ odpověděl Xander. „Železné pruty zapuštěné do kamene.“

Will si kousal ret. Xander se o tyčích zmínil už předtím a Will měl u sebe pilník, aby se s nimi vypořádal. Než jednu přepiluje, bude to trvat a nadělá spoustu hluku, ale na nic lepšího nepřišel. Malcolm však nabídl jiné řešení. Tiše hekl, protože od podřepu, v němž se krčil, ho bolela kolena. Přesunul se k Willovi a opatrně vytáhl kůží opletenou láhev.

„Tady,“ řekl, „vezmi si tohle, ale pro všechno na světě, zacházej s tím opatrně.“

Will sraštil čelo. Po takovém varování se mu nechtělo na láhev sahat, dokud se nedoví, co může napáchat. Při Malcolmových metodách, pomyslel si, by to klidně mohlo vybuchnout a z něj nadělat mračno rudých cárů.

„Co je to?“ zeptal se podezíravě. Malcolm si nad tou zdrženlivostí povzdechl.

„Je to velmi silná kyselina,“ řekl. „Ale docela bezpečná.“

„Jestli je docela bezpečná,“ rýpl si Xander, „proč s ní musí zacházet opatrně, *pro všechno na světě*?“ Při posledních slovech zdařile napodobil Malcolmův hlas.

„Je docela bezpečná,“ zopakoval Malcolm velice pečlivě, „pokud s ní zacházíš opatrně.“

„Tak potom to není...,“ spustil Xander, ale Will ho podrážděně zarazil.

„Přestanete se vy dva už hádat?“ okřikl své společníky. Pak se obrátil k Malcolmovi. „Co s tím mám dělat?“ zeptal se. Léčitel se zřejmě chystal pronést nějakou štiplavou poznámku směrem ke Xanderovi, ale při pohledu na Willův přísný výraz si to rozmyslel a rozhodl se, že si malého tajemníka nebude všímat.

„Železnou tyč rozežere asi za pět minut,“ řekl. „Vydlabej jamku v místě zasazení tyče a tohohle do ní trochu nalij. Zničí to železo, a pravděpodobně i zdivo. Až se bude železo pálit, po troškách přilévej – ale ať ti neukápnou na ruce.“

„Neměj strach. Dám pozor,“ prohlásil Will a zamyšleně si prohlížel láhev. Nebyl si tak docela jistý, jestli by pilník nebyl lepší volba. Představa, že bude pracovat s tekutinou, která dokáže rozpustit železo, ho naplňovala obavami.

„Je to docela bezpečné,“ zopakoval Malcolm. Will postřehl, že se Xander nadechuje, aby něco poznamenal.

„Xandere, nech si to pro sebe,“ řekl a ani se na tajemníka nepodíval. Xander mlčel a Malcolm to ocenil přikývnutím.

„Děkuji,“ řekl. Potom opět ukázal na láhev. „Uvnitř je skleněná nádobka s kyselinou. Je to vyložené slámou a zvenčí chráněné tlustým koženým opletením. Musel bys narazit do něčeho hodně tvrdého, aby se sklo rozbilo. I když myslím, že je to možné,“ dodal zamyšleně.

„Uvědomuješ si, že se chystám vyšplhat na věž vysokou sto stop, že? Možnost, že do něčeho narazím, je docela pravděpodobná,“ řekl Will. Malcolm několikrát pokýval hlavou.

„Ano, nes ji tedy tak, aby ses jí mohl rychle zbavit. Jestli uslyšíš, že se sklo rozbilo, budeš mít asi deset vteřin, než kyselina rozežere kůži na lahvi.“

„Takže si to nepřivazuj ke stehnu,“ radil Xander a tlumeně se zahihňal. Tentokrát ho pohledem zpražili Will i Malcolm.

„Jaká škoda, že nejsem čaroděj,“ prohlásil Malcolm. „Asi bych se neudržel a proměnil bych tě v čolka.“

„Jak se zdá, někdo tě předběhl,“ poznamenal Will.

Xander se zatvářil uraženě. „Jen jsem žertoval,“ hájil se ublíženě. Ani jeden mu neodpověděl a Xander se odšoural stranou a mumlal přitom něco o lidech, kteří nerozumějí legraci. Po několika vteřinách se ztišil, protože ucítil Willův nevrlý pohled.

„Měsíc skoro zapadá,“ ozval se Malcolm. Will pohlédl na srpek měsíce. Visel těsně nad obzorem. Za pár minut bude tma, jaká by v noci měla být.

„Takže vyrazím,“ oznámil. Malinko se napřímil, ale nešel hned. Několik minut upřeně pozoroval krajinu a všímal si přirozeného rytmu noci – jak se kývá nízké křoví ve větru, jak se pohybují stíny mraků po zemi. Krajina před ním se skládala ze světla, stínu a drobných pohybů a on vše vstřebával a připravoval se do ní vplynout.

Potom se hladce pustil vpřed v přirozeném rytmu, který splýval se samotnou nocí. Malcolm s Xanderem sledovali, jak se vzdaluje, a přestože věděli, kde byl a kam mířil, po třiceti krocích jako by ho pohltily obrazce světla a stínů a pohyby trávy a keřů. Prostě jim zmizel z očí. V jednom okamžiku tu byl. V dalším už ne.

Malcolm slyšel, jak se Xander prudce nadechl. Pro jednu byl malý tajemník tak překvapen, že ho nenapadla žádná jízlivá poznámka.

„Viděl jsi to?“ vydechl a otočil se k Malcolmovi. Léčitel pomalu kroutil hlavou.

„Ne. Neviděl,“ řekl. „A to mě právě mate.“

Třicet pět

Alyss se ve věžní cele rozhodně necítila dobře. Jakmile ji Buttle poznal, nemělo žádný smysl pokoušet se dál předstírat, že je hloupoučká lady, která se jede provdat.

Keren se však překvapivě nepokusil z ní tahat nějaké další podrobnosti. Jen se zamračil, zavolal strážu a nechal ji odvést do vězení. Max, ozbrojený pouze malou dýkou, která byla spíš ozdobou než zbraní, byl připraven bránit ji, ale nedovolila mu to. Nechtěla mít na svědomí jeho smrt. Max i obě služebníci byli odvedeni a uvězněni. Nepochybovala, že její ozbrojenci, ubytovaní v hradních kasárnách, se k nim zanedlouho připojí.

Právě Kerenova nečinnost a zjevný nezájem ji znepokojovaly nejvíc. On byl zřejmě ústřední postavou podivných událostí, které se na hradě Macindawu děly. Za jakým účelem? Nejpravděpodobnější byl úmysl, který sám podsouval Ormanovi a Willovi – chtěl odevzdat hrad skotijským nájezdníkům. Konec konců, pokud by si násilně přisvojil Syronova i Ormanova práva, mohl sotva očekávat, že král Duncan ho potvrdí jako lorda z Macindawu. Jeho jedinou možností by bylo poohlédnout se po uznání mimo království.

Ať plánoval cokoli, nic dobrého to jistě nebylo. Bylo divné, že se ji nepokusil vyslýchat, aby zjistil, co měli s Willem v

plánu a co všechno věděli. Upřímně řečeno, byla by očekávala, že ji budou vyslýchat co nejpřísněji, dokonce i mučit.

Polekaně se otočila, protože jediné dveře cely se otevřely a vešel Keren.

Rozhlédl se po skromně zařízené místnosti: stůl, dvě židle, dřevěná postel s chatrným slavníkem a dvěma tenkými příkrývkami. V krbu hořel malý oheň a celou osvětlovala jediná olejová lampa se zrcátkem z leštěného kovu. Okno, zamřížované svislými železnými tyčemi, se dalo zakrýt těžkým závěsem, který alespoň částečně chránil místnost před větrem. V tuto chvíli byl závěs roztažený.

„Hezky a útulno?“ prohlásil Keren zvesela.

„Mohlo by být hůř,“ odtušila Alyss.

Keren horlivě přitakal. „Ó ano, to by jistě mohlo. A myslím, že byste to měla mít na paměti.“

„Moji lidé jsou v pořádku?“ zeptala se.

Keren pokrčil rameny. „Všechny jsme je strčili do sklepa. Nemá příliš útulný, ale má bytelné dveře. Jeden z vašich ozbrojenců se pokoušel odporovat. Byl lehce zraněn, ale dostane se z toho.“

„Doufám, že ode mě nečekáte, že vám za to poděkuji,“ řekla. Opět pokrčil rameny a odmítl se zraněným ozbrojencem dále zabývat. Místo toho ukázal ke stolu se židlemi.

„Posadíme se. Myslím, že je na čase, abychom si trochu popovídali.“

Takže je to tady, pomyslela si a ostražitě si ho prohlížela. Nemělo ale smysl klást odpor, a tak přešla ke stolu, odsunula židli a vzpřímeně usedla. Keren se spustil do protější židle, pohodlně se opřel a přehodil nohu přes nohu. Nenuceně se na ni usmál.

„Uklidněte se,“ řekl. „Jen vám chci položit pár otázek.“ Sáhl do kapsy a vyndal zvláštní modrý kámen, drahokam velký zhruba jako křepelčí vejce. Kámen pro uklidnění, pomyslela si Alyss. Slyšela, že někteří lidé takové kameny používají pro uklidnění nervů. Možná, napadlo ji, že sir Keren není tak uvolněný, jak se zdá.

„Otázky mi starosti nedělají,“ řekla. „Spíše to, co se stane, až nedostanete odpovědi.“

Úsměv se vytratil a Keren se na ni zamračil. Zatvářil se skoro dotčeně a položil modrý kámen na stůl.

„Snad si nemyslíte, že vás budu mučit?“ zeptal se. „Já nejsem žádný netvor, víte? Jsem konec konců rytíř.“

„Zdá se, že na některé povinnosti rytíře jste zapomněl,“ podotkla.

S odpovědí chvíli váhal. „Nu, možná to tak vypadá. Jenže je snadné myslet si něco takového, když nevíte všechno. Po léta byl mojí zásluhou tento hrad mocný a odolný. Od Syrona jsem nežádal víc než jen trochu uznání, špetku vděčnosti za mé úsilí. Ale to ne. Všechno sklízel jeho syn. Pro mě nezbylo nic. Dokonce ani jistota, že na hradě zůstanu, až ho Orman převezme. Největší část svého dospělého života jsem strávil střežením hranice království a dostal jsem za to jen žold. Zasloužil jsem si něco lepšího.“

„Možná ano. Ale neměl jste žádné právo hledat uznání u Skotiů,“ namítla nesměle a čekala na jeho reakci. Dostavila se záhy.

Ostře na ni pohlédl. „Takže vy jste na to přišla, ano? Zajímalo by mě, kolik toho ještě víte?“ Odvrátil zrak od Alyss a zadíval se na modrý kámen.

Sledovala jeho pohled a prohlížela si kámen. Byl dokonale kulatý, jak viděla, a když jste se na něj dívali, modrá barva jako by získávala hloubku. Alyss byla okouzlena pocitem, že kdyby se dívala dostatečně pečlivě, mohla by nahlédnout pod povrch kamene a do jeho nitra. Trochu se předklonila. Bylo zvláštní, že tak malý kámen může vyzařovat takovou hloubku... tak nesmírnou hloubku. Keren si jejího zájmu všiml.

„Je moc hezký, že?“ poznamenal. Hlas měl tichý a přívětivý. „Tak uklidňující. Často žasnu, jak může mít tak malý předmět tolik vrstev. Sledujte ho, jak se otáčí...“

Pomalu kámen otáčel a ona viděla, že má pravdu. Modrá barva jako by se propadala do stále hlubších vrstev. Zdálo se nemožné, aby se všechny vešly do tak malého kamene. A tak

krásného. Tak modrého. Uvědomila si, že miluje modrou barvu. Nikdy předtím netušila, že modrá je její nejmilejší barvou.

„Ani jste mi neřekla své pravé jméno,“ řekl Keren vlídně.

„Jmenuji se Alyss. Alyss Mainwaringová.“ Zdálo se, že nemůže uškodit, když mu to řekne. Stejně věděl, že lady Gwendolyn byla falešná osoba. To je zvláštní, napadlo ji, jak se takový malý modrý kámen každou vteřinou zvětšuje.

„Vy ve skutečnosti nemáte snoubence, že?“ zeptal se a z jeho hlasu bylo slyšet upřímné pobavení.

„Ne. Bohužel ne,“ přiznala se smíchem. „Myslím, že jsem odsouzena zůstat starou pannou.“ Je to ostuda, že jsou nepřátelé, napadlo ji. On je vlastně docela milý člověk. Zvedala oči, aby mu to řekla.

„Dívejte se stále na tu modrou barvu.“ Jeho hlas byl velice přívětivý a ona kývla na souhlas.

„Jistě.“

Chvíli mlčel a nechal ji upírat oči na měňavé modré odstíny. Je to velmi uklidňující, myslela si.

„A co váš přítel Will?“ řekl měkce. „Žádný milostný románěk?“

Tiše se otázce zasmála a chvíli neodpovídala. „Známe se odjakživa,“ řekla. „Byli jsme si velmi blízcí, než nastoupil do učení.“

„Tím myslíte na kejklíře?“ zeptal se. Málem už zavrtěla hlavou, když ji nějaký instinkt zadržel.

„Will je...,“ začala, ale stejný instinkt jí zabránil mluvit dál. Zamrkala, uvědomila si, že už měla na jazyku *Will je hraničář*. Prudce se v židli odtáhla, jako kdyby uhýbala od kraje útesu. Svým způsobem tomu tak bylo.

Odtrhla oči od modrého kamene na stole, udivená, jak velké úsilí ji to stálo.

„Co to provádíte?“ obořila se na něj, vyděšená, že málem zradila Willa. Usilovně přemýšlela, snažila se upomenout, co mu předtím řekla, kolik toho prozradila. Svě jméno, vzpomněla si. Ale to zas tak moc nevadilo. Pokud mu neřekla, že Will je...

Zarazila se. Raději na to ani nemyslet, přikázala si. Ten zpropadený modrý kámen má nejspíš velmi neobyčejné vlastnosti. Keren se na ni usmíval. Byl to úsměv překvapivě přátelský, uznalý.

„Jste odolná žena,“ řekl s obdivem. „Jakmile se někdo dostane tak hluboko, není obvyklé, aby se vrátil zpátky. Dobrá práce.“

„Co je to za věc?“ S odporem ukázala na kámen. Zvedl ho ze stolu, vyhodil do vzduchu, chytil ho a pak vrátil do vnitřní kapsy.

„Ale, jen drobná tretka, kterou bavím své přátele,“ prohodil, vstal a zamířil ke dveřím. Zastavil se u otevřených dveří a jeho úsměv se vytratil.

„Zase si to zopakujeme,“ prohlásil. „A příště to bude mnohem jednodušší. Vždycky to tak je, pokud jednou podlehnete. Potom je to pokaždé jednodušší a jednodušší. Navštívím vás asi tak za hodinu.“

Dveře za ním zapadly. Alyss slyšela, jak se klíč otočil v zámku, a hlava jí klesla na předloktí složená na stole. Cítila se úplně vyčerpaná.

* * *

Třicet kroků od hradeb se Will zastavil a položil se na břicho. Vybral si místo, kde nebyl žádný sníh, ale tráva byla nasáklá vodou a během několika minut mu mrazivá vlhkost promáčela oblečení.

Nutkání pohnout se, změnit polohu a uniknout z toho lezavého mokra, bylo nesmírné. Will však měl za sebou roky tvrdého výcviku a ležel nehybně – s výjimkou očí. Věděl, že pláštěnka ho ukryje před pozorovateli na hradbách. A hluboká kapuce zahalí světlou skvrnu obličeje, který by jinak svítil jako výstražné znamení. Než se pustí dál, chtěl pozorovat stanoviště stráží na hradbách. Zdola se hradby zřetelně rýsovaly proti obloze. Byla sice tmavá, ale hradby byly ještě tmavší a Will rozeznával postavy strážných na obchůzce.

Byli tam dva muži, každý na jedné hradební zdi. Pochodovali rovnoměrným krokem, potkali se uprostřed, potom se otočili a pochodovali na konec, kde udělali čelem vzad a zase pochodovali zpátky. Na obou koncích hradební zdi byla věž a na každé z nich spatřil další strážné. Tihle nepochodovali, ale stáli opření o zeď a upřeně hleděli do noci. Will věděl, že za noci mrazivé jako ta dnešní budou mít nedaleko pánev se žhavým uhlím, aby se zahřáli. Řekl mu to Xander a Will zpozoroval, jak se oranžový svit pánví slabě odráží od zbroje strážných.

To je moc dobře, pomyslel si. Jak se vojáci znovu a znovu obraceli, aby si zkřehlé ruce ohřáli nad pánví, škodilo to jejich nočnímu vidění. Ještě pořád by dokázali uvidět pohyb velkého počtu osob, což byl jejich hlavní úkol jako stráží. Ale jedna osamělá postava, zkušená v umění pohybovat se nenápadně, bude pro ně v podstatě neviditelná.

Uprostřed nádvoří se vysoko nad hradby a ostatní věže vypínala hlavní hradní věž. V okně úplně nahoře bylo vidět slabou žlutavou záři.

Will měl původně v úmyslu vylézt na hradební zeď v prostředku a počkat, až budou oba strážní otočení zády. Když pozoroval jejich chování, od toho nápadu upustil. Už byli na stráží dvě a půl hodiny – Xander mu řekl, že stráž se střídají po třech hodinách. V důsledku toho byla jejich původní ostražitost, s jakou nastoupili do služby, otupená. Bezmála tři hodiny se nic nedělo a bylo jen lidské, aby předpokládali, že se nic nestane ani teď. Byli unavení a znudění a začali se těšit na teplé jídlo a pití, od kterého je dělila pouhá půlhodina. Když se potkali uprostřed, začínali se zastavovat, dali si pohov a pár minut si povídali. Přestávka byla pokaždé delší.

To byla Willova nejlepší příležitost, jak se dostat přes hradby. Zatímco budou stát a mluvit, bude jejich pozornost rozptýlena a každý šramot, který by Will mohl způsobit, překryjí jejich vlastní hlasy.

Znovu pohlédl nahoru na věže. Strážný na cimbuří vlevo se začal zvolna vzdalovat od hradební zdi, zřejmě aby se dostal

blíž k teplu ohřívací pánve. Což znamenalo, že po několika krocích bude Will před jeho zraky ukrytý. Strážný na pravé věži dál zíral do noci. Will ale rozpoznal, že má svěšená ramena. Dokázal si ho představit, jak se choulí v plášti, nešťastný a promrzlý, s nohama bolavýma, myslí otupělou a ukolébanou do snížené ostražitosti. Nebezpečí, že se podívá vpravo, nebylo velké. Upíral pohled strnule přímo před sebe. Willa napadlo, že by mohl hradby přelézt u levé věže. Počkal, až strážní na hradební zdi udělají další kolečko, spočítal na vteřiny, jak dlouho jim oběma trvalo přejít od konce obchůzky zpátky doprostřed hradeb. Jakmile vyšplhá na zeď, bude to lhůta, kterou bude mít, aby překonal hřeben hradby a našel nějaký úkryt.

Napnul svaly, připraven vyrazit. Pomalu se zvedl na kolena. Po obloze uháněly roztroušené mraky a na zem vrhaly tlumené pohyblivé stíny. Sledoval jejich pohyb a chystal se přizpůsobit jejich rytmu. Pak začal hladce klouzat směrem ke hradu, zabočil šikmo k levému rohu a splynul s nocí.

Třicet šest

Will se zastavil v hlubokém stínu u paty hradební zdi. Tady mohl šplhat, v prostoru mezi zdí a věží. Ani strážný na věži ani hlídky na hradbách na něj neuvidí. Jediné nebezpečí hrozilo od dalšího strážného na věži vzdálené čtyřicet kroků. Ale voják se stále hrbil u zdi a upřeně zíral před sebe.

Will si stáhl rukavice, zastrčil je za opasek a rukama prozkoumával povrch zdi. Kamenné zdivo vypadalo z dálky rovné a hladké, ale bylo vlastně drsné a hrbolaté, se spoustou puklin, štěrbin a výstupků, které lezci s Willovou zkušeností skýtaly oporu pro ruce a nohy. Pravý úhel mezi zdí a věží zajišťoval další oporu, pokud by ji potřeboval. Usmál se. Tuhle zeď by byl dokázal zdolat už jako jedenáctiletý.

Kolem ramen měl pod pláštěnkou omotaný dlouhý provaz, ale ten měl pomáhat Alyss dolů, ne jemu nahoru. Kvůli hlídkám si nemohl dovolit vyhodit provaz vzhůru, aby se zachytil v proluce mezi zuby cimbuří. Natáhl ruce s ohnutými prsty nad hlavu, nahmátl mezi studenými kameny dvě bezpečné spáry a vytáhl se na nich vzhůru.

Zvolna a hladce postupoval po zdi nahoru. Občas se při hledání nejlepší opory musel uchýlit doleva nebo doprava od

původního směru. Prsty bolely od námahy a zimy, ale byly zocelené a otužilé léty cviku.

Když se blížil k vrcholu zdi a uslyšel kroky strážného, zastavil se a přimkl se ke zdi jako obrovský skvrnitý pavouk. Nehybně viset na prstech a držet celou váhu těla vyžadovalo podstatně víc úsilí než plynulé šplhání. Pohyb celý úkol usnadňoval. Prsty bolely a tvář se tlačila k drsnému kameni, když se kroky asi šest stop od Willa zastavily, protože strážný došel na konec obchůzky.

Kdyby voják zvolil tuto chvíli, aby porušil zavedený postup a nahlédl přes zeď, v žádném případě by mu neušla postava dole pod ním. Will se usilovně tiskl ke kameni a skoro se ani neodvažoval dýchat. Pak uslyšel, jak těžké boty strážného jednou či dvakrát zadupaly a muž se otočil, aby se vydal zpátky a uprostřed hradební zdi si popovídal s kamarádem. Když Will slyšel, že voják odchází, začal počítat.

Jakmile napočítal do pěti, vytáhl se posledních pár stop po zdi, protáhl se po břiše prolukou mezi dvěma zuby cimbuří a hlavou napřed se spustil na ochoz. Tohle byl nejnebezpečnější okamžik celého výstupu. Strážný na druhé straně byl otočený přímo k němu. Zakrýval ho však voják, který se vzdaloval směrem od Willa a soustřeďoval na sebe kamarádovu pozornost. Will se držel stále při zdi a jako pohyblivý stín přeběhl k temnému výklenku u věžního pilíře. Dopotáhl do pětadvaceti a uslyšel tlumené hlasy obou strážných, kteří se uprostřed hradeb zastavili a klábosili. Vmáčkl se do úkrytu, hlubokého asi půl druhé stopy, přetáhl si přes hlavu pláštěnku a nehybně čekal a dýchal tak mělce, že to téměř nebylo znát. Věděl, že klíčem k utajení je teď naprosté ticho.

Hlasy zmlkly a Will uslyšel rovnoměrné dupání vysokých bot po kameni, když strážný opět začal pochodovat směrem k němu. Jak se přibližoval, Will ztuhl a toužil se stát součástí kamení a stínu kolem sebe. Zřetelně viděl mužův obličej. Rozcuchaný plnovous by potřeboval přistříhnout a Will, asi pod vlivem celkového napětí, si vzpomněl na Halta a jeho

ustavičně zanedbané vousy i vlasy a potlačil nesmyslné nutkání se zasmát.

Strážný se znovu otočil k Willovi zády a zamířil pryč. Mladý hraničář si vybavil poučku ze svého výcviku: *Lidé si málokdy všimnou něčeho, co nečekají, že uvidí.* Strážný jistě neočekával, že v neurčitém světle spatří vetřelce, jak nehnute stojí ani ne tři kroky od něj.

Díky šťastné náhodě byly schody vedoucí na nádvoří hodně blízko. Tentokrát Will počkal, až se oba strážní opět potkají a při tichém hovoru se budou dívat jinam. Potichu jako duch vyklouzl ze stínu ke schodišti. Při cestě dolů jako by se pod ochoz ponořil.

U paty schodů se zastavil. Žádné strážce tam nebyly, ale mohlo se stát, že někdo vyjde ze dveří hlavní věže nebo věže u brány. Dlouhé minuty pozorně sledoval okolí. Otevřený prostor před hlavní věží byl dobře osvětlený hořícími pochodněmi umístěnými ve stěnách. Nejlíp by udělal, kdyby šel přímo a nepokoušel se o nějaké maskování. Je menší pravděpodobnost, že postava krácející ke dveřím vzbudí podezření, na rozdíl od někoho, kdo se zjevně plíží. Shodil z hlavy kapuci pláštěnky, vytáhl zpod haleny čepici s pérem, narovnal ji a nasadil na hlavu. Pak se samozřejmě chůzí a bez jakékoli snahy o nenápadnost vydal ke schodům vedoucím k hlavním dveřím ústřední věže.

Když došel ke schodům, pohotově uhnul doleva a vklouzl do stínu, který vrhlo schodiště. Sundal čepici a opět si přes hlavu přetáhl kapuci. Krčil se u schodů a pozorně sledoval hradby naproti sobě, aby viděl, jestli si ho někdo všiml. Pozornost hlídek však byla upřena do krajiny, nikoli na nádvoří, a žádní náhodní svědci kolem nebyli.

Spokojený, že prošel nepozorovaně, se posouval kolem paty věže k místu, které se nacházelo uprostřed mezi dvěma planoucími pochodněmi. Okraj světelného pole každé z pochodní byl neurčitý a mihotavý. Will se zhluboka nadechl, hmatem se přesvědčil, že kůží opletená láhev od Malcolma bezpečně visí na bedrech, a začal opět šplhat vzhůru.

Hlavní věž byla podle jeho očekávání vybudována ze stejně hrubých kamenů jako hradební zeď a nacházel v ní spoustu opor pro ruce i nohy. Vytrvale lezl. I když měl hlavu velmi odolnou proti výškám, vystříhal se pokušení pohlédnout dolů. Člověk nikdy neví, kdy ho může přepadnout závrať. Vnější hradby byly vysoké necelých třicet stop. Tahle věž byla víc než třikrát vyšší, vypínala se do výšky sto stop nad zemí. Jak lezl výš, vítr nabíral na síle a hvízdal kolem něj ve snaze odtrhnout mu prsty od nejistých opor.

Tři ze čtyř, opakoval si v duchu – zlaté pravidlo, jehož se při lezení držel od doby, kdy byl malý kluk. Znamenalo to, že nikdy nepřesunul ruku nebo nohu na nové místo, dokud další tři opory nebyly bezpečné. Cestou lezl kolem několika osvětlených oken. Byl v pokušení nahlédnout dovnitř, ale uvědomil si, že by to byla osudová chyba. Kdyby se někdo z obyvatel hradu jen náhodou podíval do okna a zahlédl cizí tvář, jak zírá dovnitř, určitě by spustil poplach.

Vítr se stoupající výškou sílil a mrazivý vzduch se zdál ještě ledovější. Pomalu ztrácel cit v rukou a dělalo mu to starost. Když výstup plánoval, s vlivem zimy nepočítal. Potřeboval mít v rukou cit, aby poznal nejbezpečnější spáry a výstupky v kamenné zdi. Kdyby je správně necítil, mohlo se stát, že se přidrží uvolněného kamene, a až na něj přenesení váhu, kámen povolí. V duchu pokrčil rameny. Teď s tím nemohl dělat vůbec nic a stejně už měl za sebou tři čtvrtiny výstupu na věž. Pohlédl stranou, kde daleko dole ležela zasněžená země. Ve vzdálenosti několika mil rozeznával temnou masu Grimsdellského lesa s vrcholky stromů místy pokrytými sněhem. Kdyby nahoru šplhal jen tak pro radost, možná by se zastavil a pokochal krásnou vyhlídkou. Smutně se usmál. Už je to hodně dávno, co lezl po výškách jen tak pro radost.

Pohlédl nahoru a zjistil, že k úzké římse kolem vrcholu věže mu zbývá asi jen deset stop. Překonal tu vzdálenost a opatrně sáhl nahoru. Člověk nikdy neví, na co může na takových římsách narazit. Někteří stavitelé hradů na ně s oblibou umísťovali železné bodce, aby případné lezce odradily.

Žádné bodce tam nebyly, ale když se dotkl mrazivého povrchu, zamračil se. Led, pochopil. Na římse se držela voda, a když teploty klesly, zmrzla. Proto byla římsa zrádná. Většina z těch, kdo by vylezli nahoru, by po římse dychtivě sáhla a celou váhu by přitom přenesla na ruce. Vzhledem ke kluzkému ledu na římse by to mohlo být osudné. Will se zapřel nohama a hledal na římse suché místo, kde by se mohl zachytit. Prsty u nohou se kroutily námahou a chodidlo levé nohy začínala chytat křeč. Konečně pravou rukou nahmátl suché místo, vytáhl se trochu výš a levou nohou hledal novou oporu. Tři ze čtyř, opakoval si. Přemístil levou ruku na římsu a přejížděl s ní sem a tam, dokud nenašel další místečko bez ledu. Pak zvedl pravou nohu, vytahoval se na římsu a opatrně se otáčel, aby si na ni sedl se zády přitisknutými ke zdi za sebou. Opřel se trochu prudčeji, než zamýšlel a uvědomil si, že dole na zádech ho něco tlačí. Srdce mu vyskočilo do krku, když si vzpomněl na láhev s kyselinou. Kdyby teď praskla, pláštěnka by mu rozhodně zabránila v tom, aby se jí zbavil včas. Trochu uhnul od zdi a počítal vteřiny. Deset. Patnáct. Dvacet. Uplynula celá minuta a žádné pálení kyseliny na zádech necítil. S úlevou si oddechl.

„A teď, kde je Alyss?“ zeptal se sám sebe.

Stejně jako při zlézání hradební zdi se i tady uchýlil od počátečního směru, protože rukama hledal nejlepší opory. Podíval se vpravo a zjistil, že okno, o němž se domníval, že patří Alyssině cele, je vzdálené asi deset stop. Bokem se k němu posouval po římse a nohy se mu kývaly nad hlubinou. Když se přiblížil k oknu, zamračil se. Na úzké římse bylo hodně ledu a bude těžké postavit se a otočit, aby nahlédl do okna.

Alespoň že tam byla mříž, které se může pevně chytit, napadlo ho. Když měl okno vedle pravé ruky a okenní parapet trochu nad úrovní hlavy, přestal se posunovat dál. Natáhl pravou ruku, přejížděl po římse a nahmátl jednu ze železných tyčí mříže.

Kdyby byl v místnosti někdo jiný než Alyss, napadlo ho, bylo by to nebezpečné. Každý, kdo by se podíval do okna, by ruku dobře viděl, a až se Will otočí a zvedne, uvidí i jeho tvář a trup.

Než zjistí, kdo je v té místnosti, musel to udělat. Vzhledem k zledovatělé římse neměl jinou možnost.

Vsedě se pootočil doprava a levou nohu zvedl na římsu. Skoro celou váhu těla teď nesla pravá ruka, a protože z místnosti se neozýval žádný křik, usoudil, že ať je uvnitř kdokoli, k oknu se zatím nepodíval. Když se opřel o levou nohu, obracel se a narovnával koleno, aby se dostal výš, zjistil, že římsa je rozhodně špatná opora.

Srdce mu poskočilo, když ucítil, že levá noha mu na ledu začíná podkluzovat, otočil se mnohem prudčeji a vymrštil levou ruku, aby mohl pořádně sevřít další tyč v okně. Udělal to v poslední chvíli. Levá noha sklouzla přes namrzlý okraj římsy a on zůstal viset za ruce. Se slabým heknutím se vytahoval nahoru. Pravá noha našla římsu a rukám trochu odlehčila – ale ne moc, protože římse nedůvěřoval.

Blahořečil rokům, které strávil při výcviku s lukem, protože si tím vypracoval paže a zádové svaly. Levá noha stála opět na římse a také převzala trochu zátěže.

Oči se pomalu dostaly na úroveň s parapetem a Will uviděl do místnosti, kde schoulená nad hrubým stolem, obrácená zády k oknu a s hlavou v dlaních seděla Alyss.

Třicet sedm

„Alyss!“
Plavovlasá dívka se polekaně narovnala, když zaslechla, že někdo zašeptal její jméno. Vsedě se na židli otočila a v zamřížovaném okně spatřila Willovu tvář, rozjasněnou známým a nezdolným úsměvem.

Rychle vstala. Převrhla přitom židli a tak tak ji zachytila, aby s rachotem nespadla na podlahu. Pak přeběhla k oknu.

„Wille? Můj bože! Jak ses sem dostal?“

Pohlédla do závrtné hlubiny pod ním a pochopila, že nejistě stojí na úzké, ledem pokryté římse a nemá žádnou jinou oporu. Ustoupila o půl kroku a zatočila se jí hlava. Alyss dokázala čelit téměř každému nebezpečí bez mrknutí oka, ale měla hrozný strach z výšek. Pohled do temné hlubiny pod oknem ji naplnil hrůzou. Will šátral pod pláštěnkou a začal mezi tyčemi prostrkovat konec dlouhého lana.

„Jsem tady, abych tě dostal ven,“ oznámil jí. „Jen se pár minut budeš pevně držet.“

Dál odmotával provaz zpod pláštěnky a strkal ho do místnosti. Alyss se úzkostně ohlédla ke dveřím a vyschlo jí v krku, když pochopila, jaké má Will úmysly.

„Ty chceš, abych sešplhala tam dolů?“ zeptala se a ustrašeně ukázala do hloubky pod ní. S úsměvem ji uklidňoval.

„Nic to není,“ řekl. „A já ti budu pomáhat.“

„Wille, já nemůžu!“ vypravila ze sebe a hlas se jí třásl. „Nesnáším výšky. Spadnu. Ztuhnu a nehneš se mnou. To nedokážu!“

Will chvilku přemýšlel. Věděl, že existují lidé, kteří mají hrůzu z výšek. On sám si to nedovedl představit. Celý život lezl po stromech, útesech a hradbách jako nic. Chápal ale, že takový strach může člověka naprosto ochromit. Nakrátko svraštil čelo a pak se usmál.

„Poradíme si,“ prohlásil. „Uvážu ti lano okolo pasu a dolů tě spustím.“

Poslední smyčka lana se odmotala a spadla do cely pod okno.

Pak si Alyss uvědomila, že strach z výšky byl nepodstatný. Přes mříže se nedostane – pokud Will neměl v úmyslu je přepilovat, což by byla práce na hodně dlouhou dobu. S obavami opět pohlédla ke dveřím. Keren řekl, že se asi za hodinu vrátí. Jak dlouho seděla zhroucená u stolu? Znamenalo „asi za hodinu“ půl hodiny? Čtyřicet minut? Uvědomila si, že Keren je už možná teď na cestě k ní.

„Musíš pryč,“ řekla s obnovenou rozhodností v hlase. „Keren se může každou minutu vrátit.“

„Pak si bude přát, aby to nikdy neudělal,“ řekl Will a jeho úsměv zmizel. „Zjistila jsi, co má za lubem?“ zeptal se. Věděl, že nejlepší způsob, jak ji zbavit strachu z výšky, je odvést její pozornost jinam. Alyss netrpělivě zavrtěla hlavou a on šmátral za zády a vytáhl zpod pláštěnky malou láhev obalenou v kůži. Všimla si, že když ji pokládal na okenní parapet, zacházel s ní velice opatrně.

„Musíš jít!“ naléhala. „Nemáme čas. Vráti se, aby mě znovu vyslýchal.“

Will na chvíli všeho nechal. „Znovu?“ opáčil. „Ublížil ti?“ Jeho hlas byl ledový. Jestli jí Keren nějak ublížil, byl už teď mrtvý muž. Alyss však opět zavrtěla hlavou.

„Ne. Neublížil mi. Ale má takový divný kámen...“ Zmlkla. Nechtěla mu říct, jak málo chybělo, aby prozradila jeho pravou totožnost.

„Kámen?“ nechápal Will.

Přisvědčila. „Modrý drahokam. Ten... nějak... nutí mě, abych řekla všechno, co Keren chce. Wille, já mu málem řekla, že jsi hraničář!“ vyhrkla. „Nedokázala jsem se ovládnout. Ten kámen tě prostě... přinutí odpovídat na otázky. Je to záhada.“

Will zamyšleně svažtil čelo. V paměti mu vytanul první večer v hradní hodovní síni, kdy Kerenovi přísluhovači tak jákali nad jeho návrhem, aby Will zahrál ještě další píseň. Je možné, že uzurpátor se ovládáním mysli jiných lidí už nějaký čas zabýval.

Odsunul tu úvahu na později. Vytáhl saxonský nůž a začal škrábat zdivo u zasazení jedné z prostředních tyčí, aby vytvořil důlek, kam nalije kyselinu. Tyče byly celkem čtyři a usoudil, že když odstraní prostřední dvě, vznikne mezera pro jeho účely dostatečně velká. Vleze dovnitř, uváže Alyss lano kolem pasu, druhý konec uváže k jedné ze zbylých tyčí v okně a spustí Alyss dolů. Jakmile to bude hotovo, lano odváže a sám sešplhá vlastními silami.

„Nu,“ řekl, „nic bys tím nepokazila. Jestliže je tady Buttle, stejně nejspíš uhodl, kdo jsem.“ Usmál se ve snaze pozvednout Alyss náladu, ale viděl, že je zničená, že své chování považuje za projev slabosti.

„Zatím má jen podezření,“ řekla smutně. „Nemůže mít jistotu. Ale nějak to ze mě málem dostal.“

„Zdá se, jako kdyby ten náš čaroděj byl celou dobu Keren,“ zamyšleně poznamenal Will. Alyss na něj zmateně pohlédla.

„Jak to myslíš?“ zeptala se.

„Právě Keren stojí za záhadnou nemocí lorda Syrona. A podařilo se mu otrávit i Ormana. Proto jsem ho musel dostat odsud pryč. A ty mi teď povídáš, že zná nějaký tajemný způsob, jak tě přimět odpovídat na otázky. Keren použil starou legendu a báchorky o Malkallamovi jako kouřovou clonu pro

svůj vlastní zrádný záměr. Chce se zmocnit hradu – i když jak ho chce udržet, až se to roznese, na to má hlava nestačí.“

„Spolčil se se Skotii,“ řekla. Předtím vyslovila obvinění Kerena jen jako ránu naslepo. Jeho odpověď podezření potvrdila.

„Se Skotii?“ opakoval Will. Krátce se zamyslel. Kdyby Skotiové ovládali hrad Macindaw, měli by cestu do Araluenu volnou. Mohli by beztrestně podnikat nájezdy do okolí, dokonce uskutečnit velké tažení. Macindaw byl sice malý, ale pro obranu severní hranice Araluenu životně důležitý. „Pak ho vážně musíme zastavit!“

„To je pravda!“ prohlásila Alyss a do hlasu se jí vrátila naléhavost. „A proto musíš hned odsud pryč! Jed’ do Norgatu a vyhlas poplach. Přiveď vojsko, aby ho zastavilo!“

Will byl soustředěný na tu zvláštní koženou láhev, špička jazyka mu vykukovala mezi rty a zvolna vytahoval zátku. Rychle na Alyss pohlédl a zavrtěl hlavou.

„Bez tebe ne,“ řekl. Velice opatrně nalil malé množství tekutiny z láhve do důlku, který vydlabal kolem zasazení železné tyče. Když se tekutina dostala na kámen a železo, vznikl dým a také se rozpustil led kolem jamky. Will se v oblaku čpavých par rozkašlal. Snažil se kašel potlačit, ale s nevalným úspěchem. Alyss o krok nebo dva ustoupila a zakrývala si nos koncem rukávu.

„Co je to?“ zeptala se.

„Kyselina. Vlastně je to dost odporná věc. Malcolm říkal, že tyhle tyče rozežere během několika vteřin.“ Svraštil čelo. Tyč vypadala pořád stejně pevně. „Nebo možná řekl, že za několik minut,“ dodal. Zazátkoval láhev, přesunul se k vedlejší tyči a s použitím saxonského nože opět hloubil jamku u jejího zasazení.

„Tu prozatím necháme a pustíme se do druhé. Já budu pracovat tady a ty bys mezitím mohla přivázat lano k jedné z těch krajních tyčí.“

Udělal, oč ji požádal. Pořád však přemýšlela o jeho předchozích slovech.

„Kdo je Malcolm?“ zeptala se. Pohlédl na ni a usmál se.

„Aha, jistě, já ti to neřekl. To je Malkallamovo pravé jméno. Je to vlastně docela milý chlapík, když ho trochu poznáš.“

„Což jsi samozřejmě udělal,“ řekla suše. Vyznělo to jako od staré známé Alyss, takže se usmál ještě víc.

„Všechno ti povím později. Ted' mi dej minutku, tohle je nejchoulostivější část.“

Znovu měl v ruce láhev s kyselinou a naléval kapalinu do mělké jamky, kterou vyryl v kameni a zdivu. Opět se zvedl obláček ostrých výparů následovaný zápachem pálené rzi. Will přestal lít a se soustředěně semknutými rty sledoval výsledek. Stejně jako předtím se zdálo, že kyselině to trvá déle, než by mělo. Vyzkoušel první tyč a ucítil, že se trochu hýbe. Takže to zabralo – ale zdaleka ne tak rychle, jak mu bylo řečeno. Uvažoval, že kyselinu ještě přilije, ale pak od toho upustil. Jen by přetekla přes parapet a toho by se podle jeho mínění měli vyvarovat.

Nemohli dělat nic jiného než čekat. Znovu zazátkoval láhev a mezi tyčemi ji podal Alyss.

„Na. Někam to dej,“ požádal ji. Nijak nestál o to, aby ještě jednou šplhal s takovou věcí v kapse. Alyss bez přemýšlení odložila láhev na kamenný překlad nad oknem.

„Jedno vůbec nechápu,“ pokračoval Will ve snaze odvrátit její mysl od sestupu, který ji čekal, „odkud se tu vzal ten zpropadený John Buttle? Tuhle dobou měl být s vlčí lodí na Skorghijlu.“

„Vlčí loď se dostala do potíží,“ odpověděla Alyss. Když ji Buttle poznal, neudržel se a pochlubil se jí s tím, než ji Keren odvedl sem do věžní cely. „Zastihla je bouře. Hnala je na západ a narazili na pobřežní útes. Loď měla ošklivé díry a stěží se dostali ke břehu. Plavili se proti proudu Ooselu a hledali místo, kde by mohli přezimovat, ale v době, kdy si mysleli, že loď se potápí, Buttlovi rozvázali pouta, aby měl šanci přežít.“

„Počítám, že tu laskavost oplatil svým osvědčeným způsobem?“ prohodil Will a ona mu to potvrdila.

„Když dopravili loď k ústí Ooselu, byli na konci sil. Buttle zabil dva Skandijce a uprchl. Sem se dostal čirou náhodou.“

„A zjistil, že sem dokonale zapadá,“ řekl Will. Alyss přikývla.

„Je to zvláštní,“ pokračoval Will, „jak lidi jako Buttle a Keren najdou jeden dru –“

Zarazil se uprostřed slova, protože Alyss zvedla ruku. Zvědavě na ni hleděl a viděl, jak jí krev mizí z tváří. Slyšela, jak se dveře vedlejší místnosti otevírají a zavírají, a také hlasy, když Keren mluvil se strážemi stojícími venku.

„To je Keren!“ zašeptala naléhavě. „Wille, musíš pryč! Hned!“

Smotala lano a prostrčila ho mříží zpátky. Will zuřivě zacloumal jednou z tyčí, kterou chtěl vyjmout. Trochu se kývala, ale pořád držela pevně a nedala se vytrhnout.

„Uteč!“ opakovala Alyss zoufale. „Jestli tě tady najde, zabije nás oba.“

Will zdráhavě uznal, že má pravdu. Na římse byl bezmocný a na boj s Kerenem a strážemi nebylo pomyslení. A když bude volný, bude mít alespoň další příležitost Alyss zachránit.

V předpokoji se někdo hlučně rozesmál. Alyss vytřeštila oči, když slyšela, jak se klíč otáčí v zámku. Will věděl, že bude muset Alyss znovu opustit, ale byla tu ještě jedna věc, kterou jí musel říct.

„Alyss,“ řekl a ona na něj v horečném rozrušení pohlédla. „Jestli tě bude vyslýchát, pověz mu všechno, co chce vědět. Nemůže nám to ublížit. Prostě na jeho otázky odpovídej.“

Jeho plány prozradit nemůže, pomyslel si trpce, protože žádné nemá. Ale nemělo smysl, aby trpěla kvůli utajování něčeho, co Keren už nejspíš stejně uhodl.

„Dobrá!“ souhlasila.

„Slib mi to,“ naléhal. „Nic z toho, co mu můžeš říct, mi neublíží.“

Alyss byla na pokraji paniky, ale věděla, že Will neodejde, dokud mu to neslíbí.

„Slibuju! Řeknu mu všechno! Ale už jdi! Dělej!“

Protáhl si lano mezi nohama a kolem zad přes pravé rameno.

Chvatně si stáhl rukavice, levou rukou uchopil přivázané lano necelé dvě stopy nad hlavou a pravou jistil volný konec proti stehnu.

Alyss se zahoupal žaludek, když viděla, jak Will visí zády dolů, sestup ovládá pomocí smyčky provazu kolem těla a nohama se odráží od zdi věže.

„Vrátím se pro tebe,“ volal tiše. Zvolna začal sestupovat po zdi. Byl v pokušení spustit se na zem co nejrychleji, ale věděl, že rychlý pohyb by spíš mohl vzbudit pozornost strážných na hradbách.

Alyss si přiložila konečky prstů ke rtům a poslala za ním polibek. Pak zatáhla přes okno závěs a chvatně odstoupila. Musela Kerena co nejdéle udržet od okna, aby si provazu nevšiml. Kdyby Willa přistihl v polovině cesty dolů, znamenalo by to jeho smrt.

Třicet osm

Když se dveře otevřely a vešel Keren, Alyss už stála u stolu. Zamkl za sebou a ona se zhluboka nadechla. Nutila se do klidu a vynaložila veškerou sílu vůle, aby ho uvítala s výrazem nekonečného pohrdání.

„Nu, tak jsem zase zpátky,“ řekl Keren. Vesele se na ni usmíval a nevídal si ledového pohledu, který na něj vrhla. Pak se zamračil a s pokrčeným nosem nasál vzduch.

„Dobrý bože, co tu tak strašně páchne? Vy jste něco pálila?“

Alyss rychle přemýšlela. Čpavé výpary kyseliny už ani nevnímala, ale zřejmě byly ještě cítit. Kerenova otázka jí však vnukla nápad. Napřímila se v celé své výšce a opovržlivě se na něj podívala.

„Nějaké písennosti,“ řekla. „Myslela jsem, že bude nejlepší, když si nepřečtete, co v nich stálo.“

Keren ji zamyšleně pozoroval. „Je to pravda?“ zeptal se trochu méně zvesela než předtím. „Myslím, že jsem vás měl nechat prohledat. To mám za to, že se chovám zdvořile – vy jste se mě snažila podvést.“ Sáhl do váčku na opasku. „Zřejmě ale zapomínáte, že tady můj malý modrý přítel vás může přinutit, abyste mi řekla všechno, co v nich bylo.“

Alyss se rozbušilo srdce, když kámen vytáhl. Navzdory všemu, co o něm věděla, cítila téměř nepřekonatelné nutkání podívat se na něj. S největším úsilím odvrátila zrak.

„Vy jste zřejmě zapomněl,“ napodobila jeho jízlivý tón, „že minule se mi podařilo jeho moc zlomit.“

Keren usedl na židli, položil si nohu přes nohu a pohazoval si kamenem v ruce. Od srdce se zasmál.

„Pravda,“ řekl, „ale říkal jsem vám, že podruhé to bude mnohem jednodušší.“

Alyss se k němu otočila zády a přešla směrem ke dveřím, aby ho přiměla dívat se jinam než k zataženému oknu. Nebyla si jistá, ale měla dojem, že občas je slyšet, jak přivázaný provaz vrže.

„Vaše ubohé čarování mě nedojímá,“ řekla. „Všechno je to podvod a klam a já vím, jak s tím bojovat.“

Keren shovívavě přitakával. „Jistě že byste to věděla,“ řekl, „kdyby to ovšem bylo čarování. Jenže tohle je něco úplně jiného. Je to živočišný magnetismus – způsob ovládnutí mysli. Kámen je pouze předmět, na který se zaměří vaše mysl. Uvolňuje vás a pomáhá mi vás ovládnout.“

Alyss se povýšeně zasmála, i když jeho slova ji hluboce znepokojila. Tohle bylo hodně nad její síly, uvědomila si. Ale musela hrát dál, aby Will získal víc času.

„A teď když jste mi to prozradil, se vynasnažím o to víc, abych odolala pokušení uvolnit se,“ řekla. Keren zavrtěl hlavou.

„To byste za normálních okolností mohla dokázat. Když znáte účinek drahokamu, můžete mu odolat. Jenže vy jste už polapena. A první ovládnutí vytvoří něco, čemu já říkám ‚magnetická paměť‘.“

Alyss obrátila oči vzhůru. „Jak nesmírně děsivé,“ pronesla. V nitru jí však zahlodal strach. Keren byl až příliš sebejistý a jedno už o něm věděla – že se naplano nechvástá.

„Ne děsivé. Jen užitečné,“ prohodil významně. „Víte, když jste takto magnetizována, mohu do vaší mysli uložit vzpomínku, která mi dovolí vás ovlivnit znovu, téměř

okamžitě. Jediné, co musím udělat, je vrátit se k tématu, které jsme probírali naposled.“

„Jsem si jistá, že bylo dost nudné,“ řekla kousavě. Strach se ale s každým jeho slovem stupňoval. Keren se na ni dál usmíval. Obdivoval její odvahu a bojovného ducha. Jenomže on si může dovolit to obdivovat, pomyslel si, protože by ji dokázal v mžiku znovu ovlivnit. Natáhl k ní ruku s modrým kamenem v dlani. Rychle odvrátila tvář.

„Myslím... že jsme hovořili o vašem příteli Willovi a jeho skutečném povolání. Není to tak?“

Navzdory odhodlání Alyss cítila, jak se něco v její mysli podvoluje a její oči byly neúprosně přitahovány k zářivému modrému kameni ve zdvižené ruce. Vysílal světelné záblesky a chladné modré světlo jako by ji vtahovalo dovnitř. Neubránila se a udělala pár kroků k němu.

„Will je hraničář,“ řekla. V koutku mysli se stále vzpouzela, ale nedokázala zabránit tomu, aby jí slova vyklouzla ze rtů. Slabě, jako by velice vzdáleně, pocítila odpor k vlastnímu zbabělému chování.

„Samozřejmě že je. To stejně víme, že ano? Ale poslyšte, mě zajímají ty písennosti, které jste spálila. Povězte mi o nich.“

„Žádné písennosti tu nebyly,“ řekla. A opět, na nějaké jiné úrovni, její mysl bojovala, aby získala zpět vládu sama nad sebou. Slova zněla hluše a lhostejně a Alyss se nedokázala zastavit, když si uvědomila, že prozrazuje to nejnebezpečnější tajemství. „To jste cítil kyselinu.“

Keren se přestal usmívat a místo toho se zamračil. Nerozuměl...

„Kyselinu? Jakou kyselinu?“ zeptal se rychle.

„Will rozpouštěl kyselinou mříž,“ řekla Alyss. Její mysl v nitru křičela: Bud' zticha! Proboha už mlč! Will potřebuje čas, aby se dostal pryč, ty zbabělá sketo! Potom zděšeně slyšela, jak poslední slova říká nahlas.

„Will potřebuje čas, aby se dostal pryč.“

Po těchto slovech Keren pochopil. Vyskočil ze židle. Veškeré předstírání uvolněného a přátelského chování vzalo za své, židle s rachotem spadla na podlahu. Dvěma dlouhými skoky byl u okna a strhl závěs na stranu.

Výpary byly silnější, protože kyselina rozežírala železné tyče. Od obou prostředních tyčí stoupaly tenké spirály dýmu a Keren viděl, že dole jsou loužičky jakési tekutiny. Kyselina, původně čirá, měla nyní rezavě hnědou barvu od rozloženého železa. Keren popadl pravou tyč, zacloumal s ní a zlomil poslední zbytky železa, které ji přidržovaly na místě. Přivřel oči a obrátil se k Alyss.

„Kam zmizel?“ dožadoval se. Rozum mu napovídal, že Barton nemohl uniknout oknem, i když ho hlavně mátlo, jak se mu podařilo dostat do cely.

Nenapadlo ho, že Will uvnitř cely vůbec nebyl. A protože upíral oči na kouřící loužičky kyseliny u dvou prostředních tyčí, nevšiml si lana uvázaného kolem levé krajní tyče.

Alyss neodpovídala. Rozpolcená mysl ji přemohla a ona se v mdlobách zhroutila na podlahu vedle převrácené židle. Keren k ní s tichým zaklením přiskočil. Sliboval si, že odpověď z ní dostane, i kdyby ji z ní měl vytlout. Pak se zarazil, protože od okna zaslechl slabé zavržení. Prudce se otočil a tentokrát uviděl dole kolem tyče smyčku lana. Přihnal se k oknu a opět zaklel – když se opřel o parapet, popálil si ruce rozlitou kyselinou. Lano bylo napnuté a povrzávalo, protože ho namáhala tíha toho, co viselo – nebo kdo visel – na jeho konci.

Keren ve vteřince vytasil dýku, natáhl se ven, aby na lano viděl, a cítil, jak napětí lana pod nožem povolilo. Hlavou mu blesklo, že zavolá strážné stojící před Alyssinou celou, ale pak si uvědomil, že jiní jsou blíž. Z plných plic zakřičel na hlídky na hradbách.

„Strážé! Strážé! Vetřelec na hradě! Vetřelec na hlavní věži! Chyťte ho!“

Will dole v hloubce slyšel křik a cítil, jak se lano slabě chvěje, když ho Keren přeřezával nožem. Věděl, že má jen vteřiny, takže se pustil nohama a zhoupł se směrem ke zdi.

Pravou rukou horečně šmátral, kde by se mohl zachytit, a konečně objevil hlubokou štěrbinu mezi dvěma žulovými kameny. Hned se pustil levou rukou a hledal další vhodné místo. Sotva se tak stalo, přeříznuté lano prolétlo kolem něj a stočilo se dole na dláždění do smyček jako obrovský had.

Will byl stále dvaadvacet stop nad úpatím věže a z hradeb k němu doléhaly zmatené výkřiky strážných – snažili se porozumět Kerenovým slovům. Co nejrychleji lezl dolů, rozdíral si kůži a zatrhával nehty, pevné kalhoty se mu na kolenou roztrhly o hrubé kameny zdi. Když mu zbývalo deset stop, pustil se a dopadl na všechny čtyři jako kočka, s ohnutými koleny i kotníky, aby ztlumil náraz. Všude kolem se ozývaly zmatené výkřiky, strážní volali jeden na druhého ve snaze pochopit, co se děje.

Pět kroků od něj se rozlétly dveře hlavní věže, ven vyběhl seržant ozbrojený halapartnou – sekerou s hrotem a hákem na dlouhé násadě – a rozhlížel se napravo nalevo. Will si přetáhl přes hlavu kapuci, vystoupil do polostínu nádvoří a ukázal na smyčky lana.

„Přišel tudy!“ vykřikl. „Za ním! Běžel ke konírnám!“

Seržant se bez rozmýšlení rozběhl kolem Willa naznačeným směrem. Pak se ale přece jen ohlédl a poznal mladou tvář uprchlého kejklíře.

„Počkat,“ řekl, „ty jsi...“ Ještě než větu dořekl, vyrazil proti kejklíři halapartnou. Will měl saxonský nůž v ruce, odrazil těžkou hlavu sekery stranou, hmátl po seržantově paži, otočil se, přikrčil a přehodil seržanta přes rameno na dlažbu nádvoří. Seržant se udeřil hlavou o tvrdý kámen. Helmice se odkutálela stranou a omráčený seržant zůstal ležet.

Will sebral helmici i těžkou zbraň. Pak se zastavil, aby odřízl dlouhý kus spadlého lana, a zamířil ke schodům. Slyšel, jak Keren vysoko nahoře ve věži křičí, protože ho viděl utíkat. I Will začal křičet, zčásti proto, aby Kerena přehlušil, a zčásti proto, aby ještě zvýšil zmatek.

„Jsou v hlavní věži!“ křičel. „Je jich spousta! Všechny strážce ke strážnici!“

Pádil po schodech k cimbuří a neustále vykřikoval řadu protichůdných povelů, posílal vojáky ke strážnici, k hlavní věži, k severní věži a cestou si na hlavu nasadil seržantovu těžkou železnou helmici. Věděl, že zmatek je jeho nejlepším spojencem. A také skutečnost, že každý, koho vidí, je nepřítel, zatímco hradní strážé budou muset zjišťovat totožnost každé nové osoby, kterou spatří.

Vynořil se na jižních hradbách u cimbuří. Směrem k němu běželi tři strážní, za sebou měl dveře západní věže. Když ho vojáci uviděli, zastavili se. Divoce ukazoval k hradbám za nimi.

„K zemi, vy blázni! Mají lučištníky!“ křičel. Jelikož nečekali, že by je před hrozícím nebezpečím varoval nepřítel, všichni tři okamžitě uposlechli, plácli sebou na dlažbu a každou vteřinou očekávali svištění a nárazy šípů.

Will se otočil, vrátil se do věže a zabouchl za sebou dveře. Poblíž stál velký sud. Přivalil ho za dveře a potom vyběhl druhou stranou na západní hradby. Byli tam další muži, pokřikovali a pobíhali na opačné straně, ale tam, kde stál Will, byl poměrně klid, i když bylo slyšet dusot nohou sbíhajících po vnitřním schodišti hradební věže. Will kolem násady halapartny hbitě uvázal několika polovičními lodními smyčkami lano, pak ji zaklínil mezi dva zuby cimbuří a volný konec lana hodil dolů.

Chytil se lana a spustil se po něm. Když dosáhl konce, ohlédl se, zjistil, že mu k zemi zbývá asi šest stop, a skočil. Tentokrát nedopadl tak měkce, narazil na hrbolatou zem, svalil se na bok a rozsekl si koleno o ostrý kámen.

„Příště si budu muset vzít delší lano,“ zamumlal. Usoudil, že každé pronásledování bude mířit k této věži, a proto se belhavě vracel zpátky kolem ní k jižním hradbám a držel se přitom těsně u drsného kamene v hlubokém stínu věže a hradeb. Jakmile dorazil, kam chtěl, hvízd – byl to krátký pronikavý hvízd prodloužený o jeden zvýšený tón.

Nad hlavou se mu ozývaly výkřiky a dupot běžících nohou. Rozléhaly se protichůdné povely. Kerenův hlas už nebylo

slyšet a Will se dohadoval, že zrádný rytíř se hrne po schodech z hlavní věže dolů, aby mohl osobně řídit pronásledování. Jen ať se hrne, pomyslel si pochmurně. Znovu zapískal. Na hradě vládl zmatek a toho zvuku si zřejmě nikdo nevšiml. Ale dvě stě kroků od Willa, hned za mírným kopečkem, ho slyšely dvě bystré uši.

Will už se chystal, že znovu zapíská, když zaslechl slabý dusot koňských kopyt. Ten krok poznal snadno – Cukův krátký, důrazný cval.

Viděl, jak se koník objevil na kopečku a zamířil směrem ke hradu, mírně vpravo od místa, kde se ukrýval Will. Znovu zapískal a Cuk srovnal směr, pootočil se a běžel přímo k němu.

Will zanechal veškeré snahy, aby se kryl, a rozběhl se od hradu pryč. Za sebou slyšel další výkřiky, ale jestli znamenaly, že ho objevili, nebo jestli byly jen součástí všeobecného zmatku, netušil. Ani neměl chuť se zastavovat a zjišťovat to.

Cuk u něj klouzavě zpomalil s ušima položenýma dozadu k hlavě. Odhalil zuby a tiše zařehtal na pozdrav. Will se nezdržoval s nasedáním. Když se kůň přitočil k němu, oběma rukama se chytil hrušky sedla.

„Jed’!“ pobízel. „Jed’! Jed’! Jed’!“

Ted’ uslyšel výkřiky z hradeb a pochopil, že ho spatřili. Ale pokud někdo neměl připravenou kuši a nebyl schopen zasáhnout rychle se pohybující cíl ve slabém světle, věděl, že je v bezpečí. Cuk zabral, řítil se od hradu a po šesti skocích dosáhl plného trysku. Will chvíli visel na sedle s pokrčenými koleny, pak vyhodnotil rychlost a krok koně, ve správném okamžiku spustil nohy, odrazil se a vyhoupl se do sedla. Cuk pochvalně potřásl hlavou.

„Hodný kluk,“ řekl Will a sehnul se, aby ho poplácal po krku. Aniž by při tom zpomalil, Cuk krátce zaržál. Znělo to trochu vyčítavě.

Copak jsem ti neříkal, abys byl opatrný?

„Nebud’ protiva,“ odsekl Will. Cuk si toho z velmi dobrých důvodů nevšímal. Vyjeli na kopec a Will spatřil matné postavy

Xandera a Malcolma, kteří na něj čekali. Zatáhl za otěže a Cuk zastavil.

„Co se stalo?“ staral se Xander. Will potřásl hlavou.

„Viděl jsem ji. Mluvil jsem s ní. Ale dřív, než jsem ji mohl dostat pryč, přišel Keren, k čertu s ním.“

„Takže, co máš v plánu teď?“ ptal se Malcolm.

„Teď se vrátíme zase do lesa,“ odevzdaně řekl Will.

Xander se na něj zvědavě zadíval. Zdálo se, že mladý hraničář uznává porážku, ale z jeho hlasu znělo zlověstné odhodlání. Xander poznal, že tahle záležitost zdaleka není uzavřená.

„Co potom?“ zeptal se.

Will se k němu otočil čelem. Hluboká kapuce pláštěnky mu zakrývala horní polovinu obličeje. Xander viděl jen ústa a sveřepě zatáaté čelisti.

„Potom,“ prohlásil Will, „dostanu Alyss ven z toho vašeho zpropadeného hradu – i kdybych ho kvůli tomu musel rozebrat kámen po kameni.“

Epilog

Horác svažtil čelo a pohlédl na dva starší hraničáře, kteří seděli proti němu.

„Takže vy chcete, abych jel na Macindaw?“ pronesl zamyšleně. „Myslíte, že tam dokážu něco, co by Will s Alyss nezvládli?“

Nacházeli se v Crowleyho pracovně v jedné z vysokých věží hradu Araluenu. Byla to malá, ale pohodlně zařízená komnata, vyhřívaná otevřeným ohněm v rohu. Halt a Crowley se podívali jeden na druhého a hraničářský velitel pokynul Haltovi, aby odpověděl on.

„Budeme mít lepší pocit, když Will s Alyss dostanou posilu,“ řekl Halt.

Horác se usmál. „Já jsem jen jeden muž.“

Halt se klidně a upřeně díval mladíkovi do očí.

„Horáci, já tě viděl při práci,“ řekl mu. „Jsi mnohem víc než ‚jeden muž‘ a my budeme klidnější, když budeme vědět, že Willovi kryješ záda. A potřebujeme vyslat někoho, koho oba znají a komu věří.“

Horác se při té vyhlídce usmál. „Bude to hezké, znovu se s nimi setkat,“ řekl. Život na hradě Araluenu býval v zimě trochu nudný. Představa, že ho pošlou na výpravu, byla rozhodně

přitažlivá. S Alyss byli kamarádi od dětství a Willa, svého nejlepšího přítele, neviděl několik měsíců.

Halt vstal, přešel k oknu a obhlížel šedivou zimní krajinu v okolí hradu.

„Nevíme, co se tam děje, a to nám dělá těžkou hlavu, Horáci,“ řekl. „Touhle dobou už jsme měli mít pravidelné hlášení od Alyssina člověka. Nebo odpověď na zprávu poslanou včera po poštovním holubovi. Nemuseli přece čekat, až si holub odpočine. Měli po ruce půl tuctu jiných, které mohli poslat.“

„Jistě, holuba mohl uchvátit jestřáb,“ zapojil se Crowley. „To se stává.“

Haltovi se mihl po tváři mrzutý výraz a Horác vycítil, že oba starší přátelé tohle už probírali, možná nejednou.

„To já vím, Crowley!“ prohlásil úsečně Halt. Opět pohlédl na Horáce. „Možná to nic neznamena. Crowley může mít pravdu. Ale já nechci riskovat. Budu rád, když budu vědět, že jsi na cestě. Jestli mezitím dostaneme zprávu, vždycky můžeme někoho poslat a odvolat tě zpět.“

Horác s porozuměním pozoroval nevelkého prošedivělého hraničáře. Uvědomoval si, že Halt byl ustaranější než kdy jindy právě proto, že tam nahoře, v severním lénu zavátém sněhem, byl Will. Bez ohledu na to, kolik let už uplynulo, Halt bude navždy ve Willovi vidět mladého učně. Horác přistoupil k hraničáři.

„Nemějte obavy, Halte,“ řekl klidně. „Postarám se, aby byl v pořádku.“

V Haltových očích se objevila vděčnost. „Díky, Horáci.“

„Hawkene,“ vmísil se Crowley, protože usoudil, že je na čase postoupit v té záležitosti dál. „Je lepší si na to zvykat.“

Horác se na něj nechápavě zadíval a sraštil čelo.

„Tak se teď budeš jmenovat,“ oznámil mu Crowley. „Tvoje poslání je tajné a my zrovna nechceme, aby se v Norgateském lénu objevil nejslavnější araluenský mladý rytíř. Pojedeš jako sir Hawken a budeš se vydávat za potulného rytíře. Na štít si raději nech hned namalovat modrou pěst.“

Modrá pěst byla v Aralueny znakem svobodného rytíře – takového, který hledá službu.

Horác přikývl. „Takže já dodám svaly a všechno přemýšlení nechám na Willovi a Alyss?“ zeptal se zvesela.

Halt se na něj vážně zadíval a mírně zavrtěl hlavou. „Neprodávej se tak lacino, Horáci,“ řekl. „Ty máš dobrou hlavu. Jsi vyrovnaný a máš zdravý selský rozum. My prohnání hraničáři i kurýři takový způsob uvažování občas potřebujeme, abychom se nepře počítali.“

Horáce to prohlášení překvapilo. Nikdo mu ještě nikdy neřekl, že má dobrou hlavu.

„Za to vám děkuju, Halte,“ řekl. Pak se mu tvář opět rozzářila. „Nepřemluví vás, abyste jel se mnou? Bylo by to jako za starých časů v Galice.“

Tentokrát Halt zavrtěl hlavou s úsměvem. „Na Macindawu už jeden hraničář je,“ prohlásil. „Na všechno kromě rozsáhlé invaze zpravidla jeden stačí.“

O autorovi

Série dobrodružných příběhů *Hraničářův učeň* australského autora Johna Flanagana vznikla z původních dvaceti povídek, které John napsal proto, aby svého dvanáctiletého syna Michaela přilákal ke čtení. Od té doby tyto příběhy urazily dlouhou cestu. Vydávají se v mnoha zemích světa, objevují se na seznamu bestsellerů a pravidelně figurují v užším výběru při udělování cen za literaturu pro děti a mládež v Austrálii i jinde.

John, někdejší televizní a reklamní autor, žije se svou ženou Leoníí v Manley, přímořském předměstí Sydney, a pracuje na dalších románech ze série *Hraničářův učeň*. Na motivy Willových příběhů se připravuje celovečerní film. Navštivte webovou stránku Johna Flanagana, www.rangersapprentice.com, a dozvíte se víc.